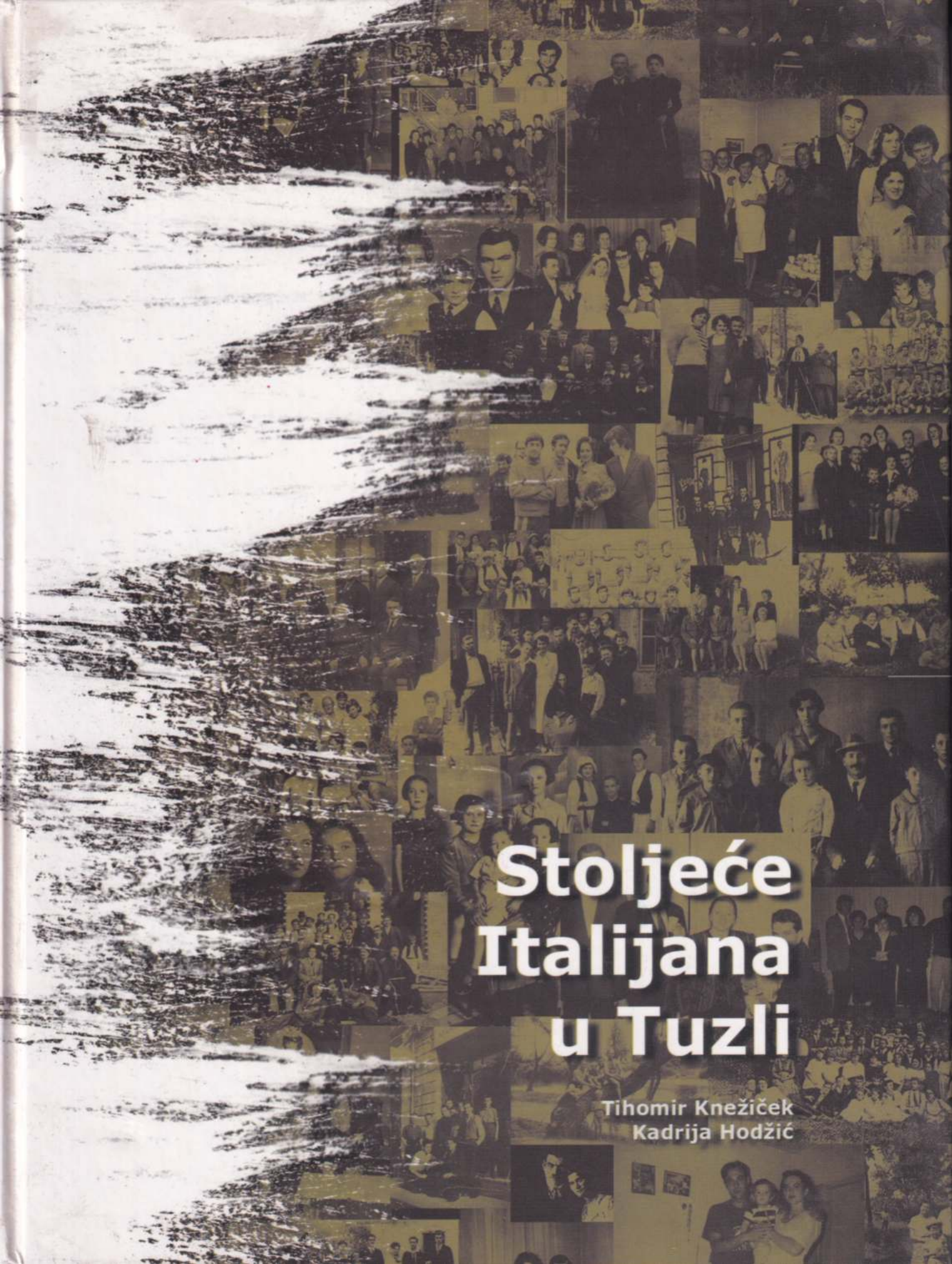

Stoljeće Italijana u Tuzli

Tihomir Knežiček
Kadrija Hodžić

ISBN:

STOLJEĆE ITALIJANA U TUZLI

Izdavač:

Infograf Tuzla

Za izdavača:

Dragan Vidović

Autori:

Dr Tihomir Knežiček

Dr Kadrija Hodžić

Lektor:

Smilja Knežiček

Redakcijski odbor:

Jakov Mott

Blanka Tišma

Marija Miladinović

Nikola Šimić

Gordana Segat

Darko Tišma

Zdenko Gardaš

Danijel Rossi

Dražen Kovačević

Irina Dobnik

Grafička obrada i dizajn:

Nikola Šimić

Štampa:

Infograf Tuzla

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

323.15(497.6=131.1)

KNEŽIČEK, Tihomir

Stoljeće Italijana u Tuzli / Tihomir Knežiček,
Kadrija Hodžić. - Tuzla : Infograf, 2010. - 245
str. : ilustr. ; 27 cm

Bibliografija: str. 244-245

ISBN 978-9958-737-19-0

1. Hodžić, Kadrija

COBISS.BH-ID 18080006

Prvo izdanje
Tiraž: 500 primjeraka

STOLJEĆE ITALIJANA U TUZLI

dr Tihomir Knežiček
dr Kadrija Hodžić

Tuzla, 2010

Sadržaj

Uvod	1
Povijest Tuzle	5
Drevno porijeklo, razvoj i tolerancija na zrnu soli	6
Povijesno inkorporiranje manjinskih zajednica u socio-kulturološki milje "tuzlanskog društva"	10
Međunarodne podrške tuzlanskoj ustrajnosti na principima demokratije i humanizma	14
Dolazak i prisustvo italijana u Bosni i Hercegovini	17
Povijesne okolnosti u postojbini pred emigriranje u Bosnu i Hercegovinu	18
Današnja slika Južnog Tirola	22
Dolazak Italijana u Tuzlu	23
Sadašnja prisutnost Italijana u Bosni i Hercegovini i Tuzli	27
Socijalna inkorporiranost Italijana u Tuzli	31
Djelovanje Italijana u Tuzli	32
Specifičnost inkorporiranja Trentina u Tuzli	36
Tuzlanski Italijani u borbi za slobodu	38
Italijani u ljevičarskom i radničkom pokretu Tuzle i Bosne i Hercegovine	38
Leonardo Bancher (1900 - 1936)	38
August Mott (1900 - 1963)	39
Rafael Rafo Mott (1905 - 1977)	40
Italijani u NOB-u 1941 - 1945	40
Italijani u ratu 1992 - 1995	43
Organizovanje i udruživanje građana italijanskog porijekla	44
Organizovanje udruženja	44
Obiteljska stabla italijanskih potomaka u Tuzli	53
Alassi	55
Andriussi	58
Bancher	60
Battista	73
Candotti	77
Daldon	82
Fontan	102
Gojo	113
Menegoni	121
Michelini	125
Montibeller	128

Mott	131
Papinutti	155
Piccolotti	157
Rossi	174
Segat	179
Toson	196
Zamboni	197
Literatura	244

UVOD

Monografija „Stoljeće Italijana u Tuzli“ rezultat je potrebe obilježavanja dolaska i svjedočenja o prisustvu Italijana na području Tuzle i okoline. Generacije Italijana žive u harmoniji sa ostalim nacionalnim grupama Tuzle, nastojeći da daju svoj doprinos razvoju lokalne zajednice i Bosne i Hercegovine u cjelini. Iako se Italijani u Bosni i Hercegovini smatraju nacionalnom manjinom, stepen integrisanosti italijanskih obitelji u bosansko-hercegovačko društvo je izuzetan i svojevuljan.

Monografija daje prikaz dolaska italijanskih obitelji u Tuzlu, povijest njihovog boravka, i pregled obitelji koje vode italijansko porijeklo. Italijanske obitelji su počele naseljavati područje Tuzle i Bosne i Hercegovine tokom Austro-Ugarske vladavine, kad je područje Tirola i Bosna i Hercegovina bila jedna država.

Najveći broj italijanskih emigranata došao je uglavnom iz provincije Trento, ali i iz drugih dijelova Italije. Od dolaska prvih Italijana, danas u Tuzli živi nekoliko generacija. Da bi se održala tradicija i kultura Italije, i da bi se omogućio sistem dodjele pomoći tokom ratnih dešavanja u Bosni i Hercegovini, osnovano je udruženje građana italijanskog porijekla. Učešće u pripremi ove monografije uzeli su članovi italijanske zajednice koji žive na prostoru Tuzle i okoline, bez obzira iz koje italijanske provincije potiču.

Publikacija i arhivske građe o egzistenciji Italijana u BiH ima limitiran broj, a značajan doprinos u prikazu italijanske manjine u Bosni i Hercegovini dali su članovi italijanske zajednice u Sarajevu, gospodin Petar Čivić i Bruno Palestra, čiji materijali su korišteni u ovoj monografiji.

Udruženje u Tuzli ima više od dvije stotine članova, i ima jaku potrebu da okupi sve građane Tuzle i okoline koji vode porijeklo iz Italije, i one koji smatraju Italiju svojim prijateljem, po bilo kojem osnovu. Monografija je dokument o postojanju obitelji čiji korijeni se nalaze u Italiji, a čiji život je vezan za domovinu Bosnu i Hercegovinu. Stotinudvadeset godina je dug period, u kojem su pojedina imena i prezimena Italijana nestala, a za nekima tragamo. Oskudnost arhivske građe i činjenica da do nekih obitelji, i pored naših nastojanja i otvorenih poziva putem medijskog oglašavanja u višemjesečnoj kampanji sastavljanja ove monografije, pokazuje da smo tek otpočeli monografsku priču o Italijanima u Tuzli. U nekom budućem izdanju ove ili slične publikacije, vjerovatno će biti pomenut i opisan veći broj obitelji iz Tuzle i okoline koje vode porijeklo iz Italije.

Posebnost ovog izdanja je u načinu nastanka publikacije. Ne bi bilo monografije da nije bilo doprinosa članova italijanske zajednice i da nije bilo razgovora sa onima koji prenose sjećanja. Naši poštovani sagovornici su svojim riječima dali pečat istoriji Italijana u Tuzli i omogućili da sjećanja budu zabilježena i prenešena na buduća pokoljenja.

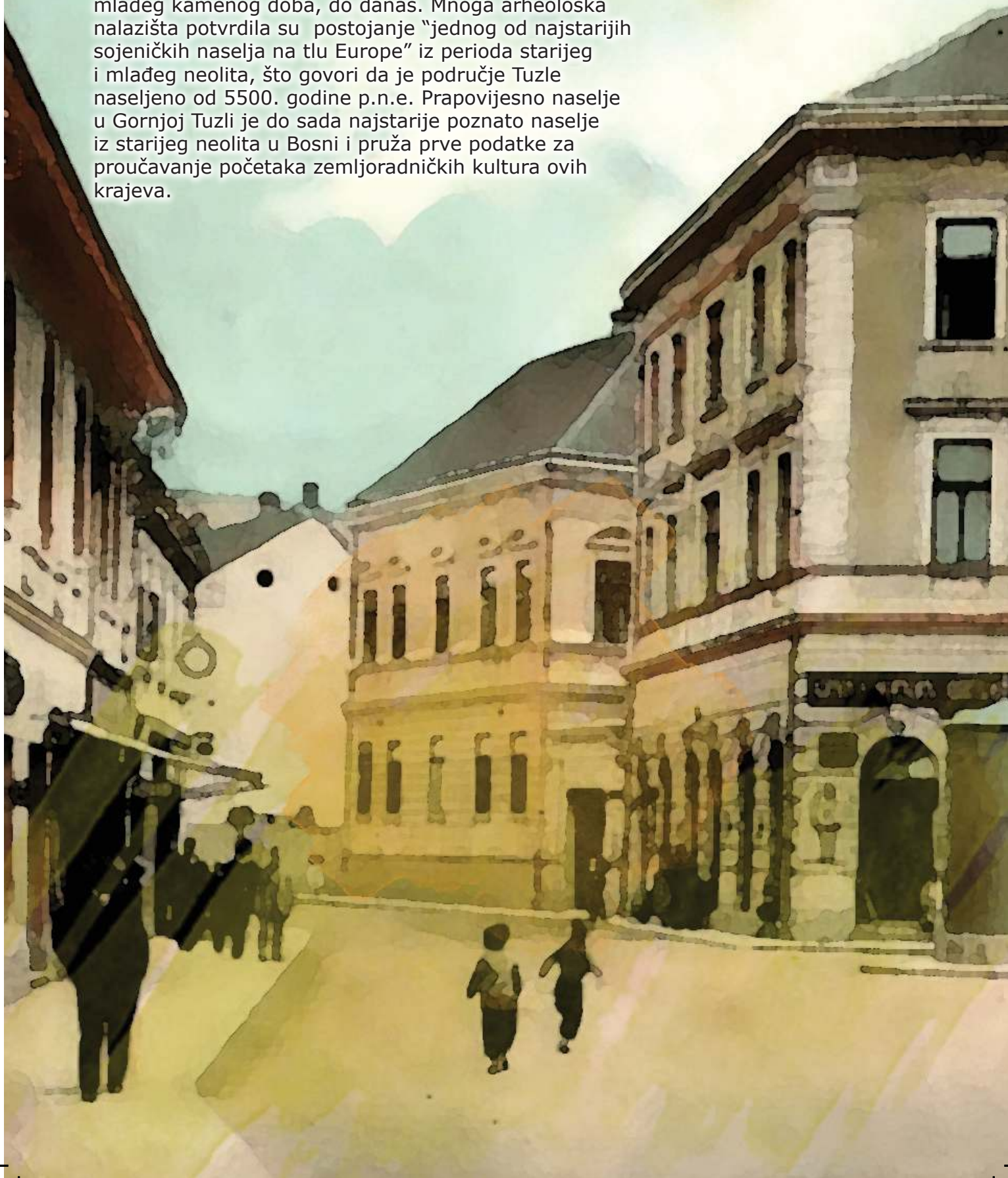

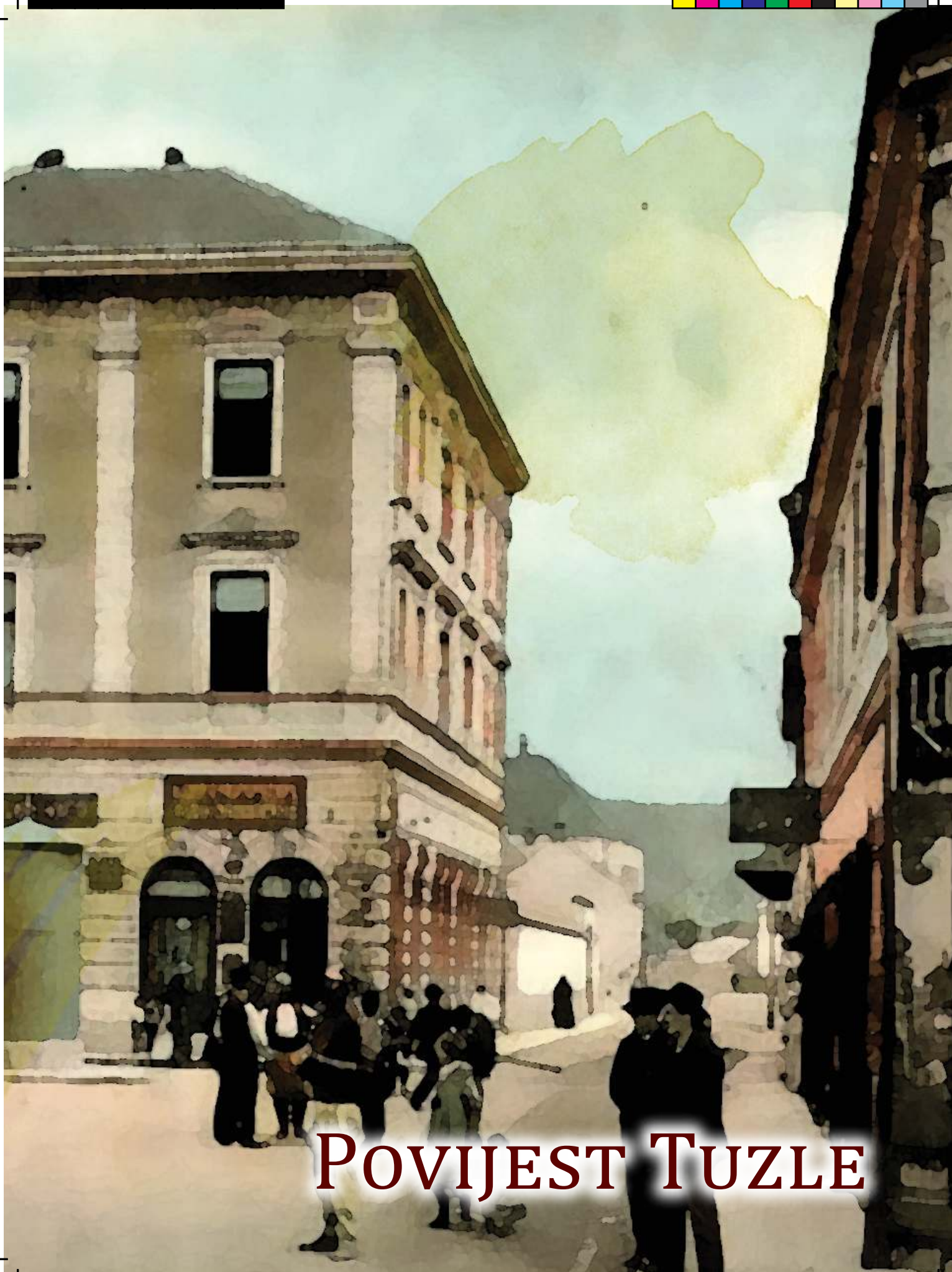
Ova monografija je ujedno i poziv svim onima koji nisu obuhvaćeni povijesnim presjekom boravka Italijana u Tuzli, da daju doprinos u popuni mozaika koji se zove „Stoljeće Italijana u Tuzli“. Naredno, prošireno izdanje monografije o Italijanima u Tuzli planira se za 2012. godinu.

Život ljudi na području današnjeg grada Tuzle, kako pokazuju ostaci materijalne kulture, kontinuirano je tekao od najstarijih, pretpovijesnih epoha, od mlađeg kamenog doba, do danas. Mnoga arheološka nalazišta potvrdila su postojanje "jednog od najstarijih sojeničkih naselja na tlu Europe" iz perioda starijeg i mlađeg neolita, što govori da je područje Tuzle naseljeno od 5500. godine p.n.e. Prapovijesno naselje u Gornjoj Tuzli je do sada najstarije poznato naselje iz starijeg neolita u Bosni i pruža prve podatke za proučavanje početaka zemljoradničkih kultura ovih krajeva.

POVIJEST TUZLE

DREVNO PORIJEKLO, RAZVOJ I TOLERANCIJA NA ZRNU SOLI

Život ljudi na području današnjeg grada Tuzle, kako pokazuju ostaci materijalne kulture, kontinuirano je tekao od najstarijih, predpovijesnih epoha, od mlađeg kamenog doba, do danas. Mnoga arheološka nalazišta potvrdila su postojanje "jednog od najstarijih sojениčkih naselja na tlu Europe" iz perioda starijeg i mlađeg neolita, što govori da je područje Tuzle naseljeno od 5500. godine p.n.e¹. Prapovijesno naselje u Gornjoj Tuzli je do sada najstarije poznato naselje iz starijeg neolita u Bosni i pruža prve podatke za proučavanje početaka zemljoradničkih kultura ovih krajeva.

Međutim područje Tuzle ne svjedoči samo o stalnoj naseljenosti, već i o dosta intenzivnom životu ljudi na ovim prostorima tokom dugog razdoblja pretpovijesnih epoha (neolit, bakarno i bronzano doba, mlađe željezno doba).

Svakako odlučujući razlog za ovaj neprekidni tok višemilenijumskog življenja ljudi, svodi se na nalazište soli i pojavu slanih izvora na ovom području. Primjer Tuzle, zapravo, potvrđuje povijesnu činjenicu da je upravo blizina soli u nekim slučajevima omogućila pojavu i razvoj velikih civilizacija u Egiptu, Mesopotaniji, Jordanu i drugim krajevima svijeta. Oko Mrtvog mora, najvećeg nalazišta soli u doba starih civilizacija, nastala su najstarija dosad otkrivena zemljoradnička naselja kao i najstariji grad Jerihon (VII stoljeće p.n.e.). Oko nalazišta soli u Alpama (Hallstadt) razvio se u bronzanom dobu jedan od najvažnijih ekonomskih centara zapadne civilizacije.

Upravo zahvaljući nalazištima soli ovdje su živjeli ili su se povremeno zadržavali i ukrštavali brojni narodi, od drevnih Ilira, Kelta, Starih Grka i Rimljana, pa sve do Južnih Slavena. Nalazišta soli će kasnije biti temelj za industrijski razvoj Tuzle i shodno tome, konstituisanju posebnih socio-kulturoloških osobenosti Tuzle u odnosu na druge gradove Bosne i Hercegovine.

Nalazišta soli su prvo privukla Kelte (Gali), početkom IV stoljeća p.n.e, pa zatim Stare Grke (IV i II stoljeće p.n.e), što se vidi po imenu riječice Jale, koja i danas protiče kroz Tuzlu, a koja potiče od keltskog i grčkog jezika (riječ "jalos" na grčkom znači so). Druga riječica Solina i naselje u Tuzli pod istim imenom dobili su ime po latinskoj riječi Ad Salinas = grad solana). U Rimu je postajalo mjesto Salinae Romana u kome se prodavala so, pa je analogija ovog imenovanja primjenjena na toponime u Tuzli. Nakon Rimljana ovdje

¹ I Puš, Neolitsko naselje u Tuzli, Članci i građa za kulturnu povijest istočne Bosne, Zavičajni muzej u Tuzli, br. 1, 1957, str. 10; B. Čović, Tragovi prapovijesnih migracija u sjeveroistočnoj Bosni, Članci i građa za kulturnu povijest istočne Bosne, Zavičajni muzej u Tuzli, br. 3, 1959, str. 5.

prodiru Germani i Mongoli, a od VII stoljeća u najvećem dijelu Balkana, pa dakle i u Tuzli, prodiru i nastanjuju Slaveni i Avari. Slaveni su ovladali ovim prostorima, pri čemu su, kao i predhodnici, mjesto gdje se nalazi i prodaje so označili kao Soli. Katolička crkva je sve do danas u svojim knjigama zadržala stari latinski naziv za Tuzlu – Solina.

Prvi pisani spomen grada Tuzle, koji ujedno upućuje na postojanje tuzlanskih slanih izvora i naselja oko njih, nalazimo u djelu "De administrando imperio" bizantijskog cara i povjesničara Porfirogenita iz 950. godine². Zatim se "Oblast soli" pojavljuje u izvorima tokom XIII stoljeća kao dio bosanske države. Povjesničari navode da od 1326. godine bosanski vladari svojoj tituli uz ime Bosna pridodaju i naziv Soli. U to doba državno središte Bosne je nedaleko od Tuzle (u Srebreniku, u kome je stolovao bosanski vladar Stjepan Kotromanić). Srednjovjekovni Bosanci se tada odlikuju posebnom vjerskom pripadnošću, oni sebe nazivaju krstjani (Cristians), dobri Bošnjani (Good Bošnjani), ili jednostavno Dobri ljudi (Good people), a rjeđe i bogumili (Bogumiles). Pored Crkve Bosanske, ovdje su djelovali i franjevci, koji su na ove prostore pristigli početkom XIII stoljeća.

Do dolaska Turaka (XV stoljeće), prvi poznati bosanski vladar koji je upravljao ovim područjem Soli (župa soli) bio je ban Borić (početkom XII stoljeća), a nešto kasnije i najpoznatiji bosanski srednjovjekovni vladar Kulin-ban (1180-1204).

Da je grad bio u znaku soli pokazuju i Turci, koji su osvojivši Bosnu 1463. godine, u naziv grada obavezno uključivali tursku riječ za so – tuz. Turci su, zapravo, prvobitno, grad imenovali kao Agac Tuzla (drvena solana ili solana na drvo), što je bila oznaka za Donju Tuzlu, a Gornja Tuzla je označena kao Yukari Tuzla. Kasnije, u XVI stoljeću grad je imenovan i arapskim nazivima, koji su takođe uključivali riječ so – Memlehatejn ili Memlea-i Ulya, tj. Memleha-i zir (Donja Tuzla) i Memleha-i bala (Gornja Tuzla). Toponimska razlika na turskom se označavala kao Tuzlai-zir i Tuzlai-bala. Iz ovog doba počinje eksploatacija soli koja je donosila značajne prihode državnoj blagajni, iako primitivnim metodama proizvodnje (iskuhavanjem slane vode u zagrijanim jamama). Proizvodnja soli, međutim, nije napredovala stoljećima nakon toga (radi se o količini oko 600-650 tona godišnje), što se tumači prirodom Turske feudalne imperije koja nije gradila industrijske prerađivačke kapacitete (so se proizvodila u količinama dovoljnim za ishranu ljudi i stoke), ali i postojanjem monopola dubrovačke soli na prostoru Bosne, koji je prema tadašnjem državnom ugovoru ograničavao značajnije povećavanje proizvodnje tuzlanske soli³. U Tuzli je u zimu 1831. godine održano vijećanje na kome su se bosanski feudalci, predvođeni Husein-kapetanom Gradašćevićem (poznatijem pod nazivom Zmaj od Bosne), odlučili da dignu bunu protiv Turske Carevine i povelu borbu za samostalnost Bosne.

² Neki povjesničari navode da se maglovit pomen Tuzle nalazi i u djelima Aristotela i Strabona.

³ A. Handžić, Tuzla i njena okolina u XVI stoljeću, Sarajevo, 1975, str. 15.

Iako se, shodno feudalnom mentalitetu turske vlasti, ovdje posebna pažnja posvećivala zanatstvu i trgovini, ipak je proizvodnja soli onaj ključni faktor koji je utemeljio i ubrzao dalji razvitak grada i profilirao tip tuzlanskog društva.

Stara gimnazija U Tuzli

Ovo je intenzivirano dolaskom Austro-Ugarske u BiH (Austro-Ugarska je aneksirala Bosnu i Hercegovinu 1878. godine), koja je ovdje inicirala industrijski razvoj upravo na bazi nalazišta soli i uglja, izgradiviši, pri tome i prve željezničke pruge u BiH, čime Tuzla, uz dotadašnji status trgovačkog postaje i industrijski i kulturni centar šireg gravitacionog područja. Neke od prvih kulturnih institucija u Bosni i Hercegovina osnovane su upravo u Tuzli, između ostalih su to: prvo bosanskohercegovačko

pjevačko društvo 1886. godine i prvo bosanskohercegovačko kazalište, 1898. godine. Austro-Ugarska je konačno usvojila turski naziv Tuzla kao zvanično ime grada koje se koristi i danas. Nova vlast započinje sa gradnjom značajnih infrastrukturnih, industrijskih, kulturnih, obrazovnih i vojnih objekata, i tako započinje gradnja solane u Simin hanu i otvaranje rudnika uglja 1885. godine u Kreki, prigradskom industrijskom centru. Gradi se i fabrika špirita, fabrika amonijačne sode – Lukavac. Izgrađena je električna centrala i nekoliko pilana, željeznička pruga Doboj – D. Tuzla – Simin Han.

Nakon izvjesne stagnacije pa i zaostajanja između dva svjetska rata, dakle u vrijeme kada je Bosna i Hercegovina ušla u sastav Kraljevine Jugoslavije, snažan industrijski polet Tuzla je dobila od 1960-ih godina na sektorima energetike i hemijske industrije na bazi soli i uglja. Ekonomski razvoj je započeo u periodu obnove zemlje od 1945. do 1992. godine. Tuzla dobiva na značaju radi rudnih i prirodnih bogatstava, grade se komunikacije, pa tako i pruga Brčko – Tuzla – Banovići. Razvija se hemijska industrija, rudarstvo, metalna industrija, građevinarstvo, industrija obuće i tekstila i trgovina, poljoprivreda i stočarstvo. Izgradnjom modernizovane putne mreže, tuzlanski kraj se povezuje sa centrima Sarajevo, Beograd i Zagreb. Izgrađen je i aerodrom Dubrave, a razvija se trgovina, zanatstvo, zdravstvo, kao i sport i kultura. Tako je u Tuzli 1949. godine osnovano prvo amatersko kazalište u Bosni i Hercegovini, a uz razvoj slikarstva i književnosti, otvara se Muzej solarstva i Muzej istočne Bosne.

U toku ratnih zbivanja od 1992. do 1995. godine ponovo dolazi do zastoja u svim oblastima života (industrija, školstvo, kultura, infrastruktura), a završetkom sukoba ponovo se kreće u obnovu porušene infrastrukture, podizanju kvaliteta života, proširenju broja obrazovnih ustanova i izgradnju vjerskih objekata.

Kao posljedica eksploatacije sonog ležišta u Tuzli pojavio se fenomen tonjenja grada. Usljed stoljetne eksploatacije slane vode "slanice", iz podzemnih tokova, teren gradske jezgre, kao i drugi dijelovi grada se sliježu i tonu, radi čega je zbog urušavanja moralo da se ukloni na hiljade građevinskih objekata, čime je uništen značajan kulturni fond grada Tuzle. Prva slijeganja terena zabilježena su 1907. godine. Od tada slijeganje u nekim dijelovima centra grada iznosi blizu 13 m, a površina slijeganja iznosi cca 500 ha. Srušeno je preko 2.700 stambenih jedinica, oko 67.000 m² poslovnih i privrednih objekata, cca 131.000 m² javnih objekata (školskih, zdravstvenih, kulturnih), uništeno je više desetina kilometara infrastrukturne mreže (saobraćajne, vodovodne, kanalizacione, PTT), a preseljeno je cca 15.000 stanovnika iz ugroženog područja. Uzrok slijeganja otklonjen je nakon stotinu godina, i to programom sanacije i revitalizacije starog gradskog jezgra, koji je urađen uz saradnju sa Univerzitetom u Bologni. Ovaj projekat je omogućio uređenje Solnog trga (turistički trg), Arheloškog parka (Sojeničko naselje) i Trga slobode, te izgradnju, u Europi jedinstvena dva slana jezera i slane vodopade, čime je obogaćena privredna struktura grada i otvorena perspektiva razvoja sektora usluga, naročito turizma.

Od 2005. godine dolazi do snažnog razvoja Tuzle u pogledu revitalizacije starog gradskog jezgra, otvaranja novih objekata od značaja za razvoj turizma, obrazovanja, kulture, bankarstva i trgovine.

Razvojem grada, dolazi i do razvoja civilnog društva i demokratije, što je bila jedna od baznih odrednica u političkom djelovanju općine Tuzla. U Tuzli danas, 2010. godina, živi oko 150.000 stanovnika. U nacionalnoj strukturi stanovništva, najbrojniji su Bošnjaci (Muslimani), a zatim Hrvati, Srbi, Romi i pripadnici nacionalnih manjina.

Dakle, **drevna i savremena eksploatacija soli, a potom i uglja u potpunosti su specificirale socioekonomski i sociokulturološki profil grada Tuzle**, u odnosu na ukupno bosansko i balkansko okruženje. Milenijumsko, često agresivno ukrštanje, ali i povezivanje kultura i vjerskih pripadanja različitih naroda, koje je uvezivala racionalna nit proizvodnje soli, brusila je kroz stoljeća tuzlansko pluriformno društvo. Njegova ukupnost trajanja izdržala je i posljednji test – ratne sukobe vođene kao dogovoreno i usklađeno djelovanje njezinih susjeda i njihovih saveznika, uz uključivanje unutrašnjih sadržaja razaranja, s ciljem uništavanja

Novogradnja u Tuzli

njegovog "jedinstva u razlikama"⁴. Riječ je o objašnjivim ponašanjima faktora tuzlanskog društva: većina njih može biti objašnjena pa čak i predviđena u pojmovima pravila, čemu odgovara povjerenje kao mjera sistemski određenih normativnih pravila. "Bez povjerenja svi ugovori, obećanja i dužnosti – bilo ekonomski, društveni ili politički, javni ili privatni – mogu biti održavani jedino nametanjima koja provodi treća strana..." Tuzlansko društvo je u svojoj povijesnoj ukupnosti direktan odraz autentičnog povjerenja u njegovim zajednicama i pouzdanja među njima.

POVIJESNO INKORPORIRANJE MANJINSKIH ZAJEDNICA U SOCIO-KULTUROLOŠKI MILJE "TUZLANSKOG DRUŠTVA"

Zahvaljujući izdašnim nalazištima soli, kako je već predhodno naglašeno, u Tuzli i njenoj okolini su živjeli ili su se povremeno zadržavali i ukrštavali brojni narodi, još od prapovijesnih epoha, od drevnih Ilira, Kelta, Starih Grka i Rimljana, pa sve do Južnih Slavena od kojih u većini potiču današnji stanovnici Tuzle i cijele Bosne i Hercegovine.

Tuzlanska so je stoljećima određivala značaj ne samo područja Tuzle i njene okoline već i Bosne u cjelini. Srednjovjekovni bosanski vladari su svojoj tituli uz ime Bosna pridodavali i naziv "Soli". Turci su zbog soli od XV stoljeća Tuzlu razvijali kao trgovačko-zanatski, saobraćajni, vojni i kulturni centar sjeveroistočne Bosne, pa je na kraju osmanske vladavine Tuzla imala 5.000 stanovnika i ubrajala se među najveće gradove u Bosni i Hercegovini.

S Austro-Ugarskim osvajanjem Bosne i Hercegovine 1878. godine, tuzlanska so predvodi listu interesa za eksploataciju prirodnih bogatstava Bosne kao ključni motiv službene Austro-Ugarske ekonomske politike u Bosni⁵. Industrijske metode proizvodnje (opsežni istražni radovi, suvremene metode eksploatacije, otvaranje prvih modernih solana 1885. i 1891. godine) obezbjeđuju godišnji kapacitet proizvodnje od 30 - 40.000 tona soli. Otvara se i prva bosanska fabrika amonijačne sode u Lukavcu 1893. godine, koja je dostizala proizvodnju i do 30.000 tona sirovog bikarbonata godišnje, na bazi tuzlanske slane vode, čime se razvijaju prvi kapaciteti industrijske prerade soli. Stručnjaci iz Beča pristupili su izradi rudarskog katastra, a 1881. godine izdat je Rudarski zakon za Bosnu i Hercegovinu i osnovano Rudarsko satništvo, sa zadatkom da upravlja svim rudarskim poslovima u Bosni i Hercegovini⁶.

Kako je za rad solana neophodan energent, Austro-Ugarska vlast pristupa i industrijskom otvaranju rudnika uglja (od 1884. pa do 1909. godine otvoreno

4 R. Mahmutćehajić, Sarajevski eseji, Durieux, Zagreb, 2000, str. 20.

5 F. Hauptman, Bosanske finansije i Kallayeva industrijska politika, Glasnik Arhiva i Društva arhivskih radnika BiH, 1972-1973, XII-XIII.

6 Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji, knj. I, "Grafičar Tuzla, 1979, str. 11-18.

je niz rudničkih okana). Rudnik uglja u Kreki, otvoren 1885. godine, bio je najveći u Bosni i Hercegovini.

U ukupnom trajanju austro-ugarskog prisustva u BiH iskopano je oko milion tona uglja. Na bazi uglja ovdje su izgrađeni i termoenergetski kapaciteti, pri čemu je osvajanje proizvodnje električne energije označeno kao jedan od najznačajnijih tehničkih poduhvata u gradu Tuzla (električna centrala izgrađena 1905/6 godine), čime je obezbjeđena energija za rasvjetu rudnika i solana, grada Tuzle i drugih industrijskih objekata⁷. U sastavu rudnika radila je i ciglana, čiji se kapacitet pred Prvi svjetski rat popeo na 3,5 miliona komada cigli.

Uz rudnike soli i uglja, austrijski i mađarski kapital otvorio je u Tuzli još i prvu bosansku fabriku špirita i rafineriju, izgrađena je i fabrika piva, parni mlin, a započelo se i sa industrijskom eksploatacijom šuma (od 1908. do 1918. godine samo na lokalitetu riječice Oskove i Gostelje posjećeno je 400.000 m³ četinarske oblovine). Prirodni pratilci ovakvog razvoja su infastrukturalni putni objekti i bankarski sistem. Izgrađene su prve željezničke pruge u Bosni (Bosanski Brod - Sarajevo, 1879. godine i Doboj - Tuzla, 1885. godine). Osim Austro-Ugarske državne banke za Bosnu i Hercegovinu (osnovane 1895. godine) i njene prve filijale u Tuzli (1907. godine), osnovan je i Srpski kreditni zavod i filijala Hrvatske centralne banke.

Ekonomska ekspanzija je djelovala i na demografska kretanja: Tuzla je 1879-1910. godine imala dvostruko veći priraštaj od onog prosječnog u Bosni, a 30% veći od gradova u okruženju.

Ovakav industrijski razvoj Tuzle i njene okoline doprinio je njenoj urbanizaciji i useljavanju **velikog broja stranaca kao stručnih radnika** naročito u rudarstvu (eksploataciji soli i uglja), ali i kao nosilaca administrativno-upravne i vojne strukture koje je Austro-Ugarska Monarhija uspostavljala u Tuzli i Bosni i Hercegovini. Za vrijeme trajanja Austro-Ugarske vladavine u solanama Tuzlanskog basena jedna petina radnika su bili stranci, a u rudnicima uglja učešće stranih radnika je dostizalo čak i trećinu ukupno zaposlenih. Pod "stranim radnicima" podrazumjevaju se radnici s ukupnog prostora Austro-Ugarske Monarhije, dakle, uz Austrijance, Ugare i Čehe, i radnike iz ostalih dijelova Monarhije, odnosno današnje slovenačke i hrvatske države (na cijeni su bili naročito rudari iz Hrasnika, Idrije, Šemnica), pa i iz drugih dijelova Bosne i Hercegovine gdje se stanovništvo bavilo rudarenjem i prije okupacije (rudarski radnici iz Srebrenice, Prijedora, Sanskog Mosta i Starog Majdana). Shodno tome, u Tuzli je u to doba funkcioniralo jedno od najrazvijenijih tržišta rada na Balkanu, s obzirom na veliku tražnju za stručnim radnicima i činjenicu da su s vremenom domaći radnici s nižim nadnicama i marljivošću ozbiljno konkurirali Austrijancima, Ugarima i Česima.

⁷ M. Klapić, Tuzla kao razvojni centar sjeveroistočne Bosne, Ekonomski institut Tuzla, 2002, str. 150-152.

Danas u Tuzli, gradu sa oko 150.000 stanovnika živi čak 28 manjinskih zajednica. Prisustvo najvećeg dijela ovih zajednica određeno je pokretanjem rudarske i industrijske proizvodnje s dolaskom Austro-Ugarske Monarhije u Bosnu i Hercegovinu. Usljed pomanjkanja domaće stručne radne snage, u Tuzlu se od 1885. do 1910. godine naselilo 4.049 radnika, od kojih najviše iz Austrije (42%) i Mađarske (48%) , ali iz iz ostalih zemalja u sastavu Monarhije (10%). Statistike bilježe da je 1910. godine bilo čak 35,6% doseljenika⁸. Tada se u Tuzli govorilo više od 10 jezika: srpski i hrvatski, njemački, češki, mađarski, poljski, slovenački, italijanski, španski, slovački, ruski, itd⁹.

Uz Austrijance, Ugare, Slovence, Hrvate, Čehe, poslije 1878. godine u gradski centar Tuzle su počeli doseljavati i Jevreji njemačkog, poljskog i rumunskog porijekla, tzv. Aškenazi Jevreji, koji su od ranije bili prisutni u susjednom gradu Bijeljini, gdje su Aškenazi već od 1867. godine imali svoj hram i konfesionalnu osnovnu školu, tzv. Meldar. Kao tolerantna sredina Bosna i Hercegovina je već od XVI stoljeća bila privlačna za Jevreje (sve do uništenja u Holokaustu, Jevrejska zajednica u Sarajevu je bila centar očuvanja tradicije i kulture Jevreja Sefarda na Balkanu).

U internacionalnoj radničkoj povijesti ostao je upisan primjer tuzlanske demokratske i slobodarske tradicije – husinska buna iz 1929. godine. Radilo se o generalnom štrajku rudara Kreke, koji je nasiljem pokušala ugušiti žandarmerija Kraljevine Jugoslavije. Masovne i drakonske presude koje su vlasti tada izricale rudarima Tuzle naišle su na otpor radničke internacionale i svjetske slobodarske javnosti (listova i organizacija), koji su davali snažnu podršku tuzlanskim rudarima i pomogli da se presude rudarima znatno ublaže.

Zahvaljujući ovakvom razvoju i otvorenosti grada za strane useljenike razvijala se i posebna tradicija radničkog internacionalizma i solidarnosti. Naime, radnički pokret u Tuzli razvijan je od samog početka industrijalizacije Tuzle, dakle s kraja XIX i početka XX stoljeća. Razvijali su ga prevashodno tuzlanski rudari, i to, što je opet tuzlanska karakteristika, zajedno - kako oni domaćeg porijekla tako i doseljeni strani radnici, što pokazuje ranu i uspješnu inkorporiranost doseljenika u tuzlansko društvo. Na najvišim funkcijama radničkog i sindikalnog pokreta, uz domaće aktiviste (od kojih su najistaknutiji: Mitar Trufunović, Juro

⁸ Zahvaljujući rudarskoj i industrijskoj proizvodnji rapidno se povećavao broj doseljenika. Po popisu iz 1885. godine, u Tuzli je od ukupnog broja gradskog stanovništva bilo 9,1% stranaca, deset godina kasnije (1895.) 23,7%, a 1910. čak 35,6% doseljenika.

⁹ Rezultati popisa žiteljstva od 10. oktobra 1910. godine, Sarajevo, 1912, str. 46-47.

Kerošević, Akif Šeremet, dr. Mustafa Mujbegović, Ivan Marković Irac, Albin Herljević, Ahmet Kobić i Milan Gavrić) rame uz rame sudjeluje i značajan broj doseljenih radnika, kao što su: Franjo Rausher (Austrija), Đuro Đaković (Hrvatska), Drago i Karlo Železnik (Slovenija), Franjo Rezač (Češka), Amalija i Andrija Lebeničnik (Slovenija), Miroslav Pinta (Slovenija), te Rafael Rafo Mott, August Mott i Leonard Bancher (Italija).

Tradicija zajedničkog i višenacionalnog radničkog pokreta, zapravo je samo dio tradicije uvažavanja Drugog i Drugačijeg u tuzlanskom otvorenom društvu, u kome se identiteti jedan pomoću drugog određuju i prepoznaju. Upečatljiv primjer je i rezolucija tuzlanskih Bošnjaka o zaštiti Srba i Jevreja od zločina i nasilja koje su im nanosile ustaše i Njemci u Drugom svjetskom ratu (rezolucija izdata 11. decembra 1941. godine). Tuzlanski islamski vjerski poglavar Kurt protestovao je tada kod ustaškog poglavnika Pavelića i zaprijetio dizanjem svenarodnog ustanka ukoliko strada i jedan Srbin ili Jevrej. Razgovor je dao djelimične rezultate, jer od 373 deportovana Jevreja iz Tuzle i okoline u logore, preživjelo samo 19 Jevreja¹⁰. Ove rezolucije, provedene i u drugim bosankohercegovačkim gradovima poput Prijedora, Mostara, Sarajeva i Banja Luke, predstavljaju najsvjetlije primjere poimanja humanizma, političke slobode, prava na život i egzistenciju druge religije i druge kulture, drugog stila života i druge nacionalne grupe¹¹. U slijedu ovakve tradicije, Tuzla je jedini grad u Bosni i Hercegovini u kome na prvim demokratskim izborima, 1992. godine, i svim izborima nakon toga, nisu pobijedile nacionalne stranke, i u kome, sve do danas, etnonacionalne podjele nikada nisu imale uporište među građanima. Reprezent te politike, tadašnji općinski načelnik Selim Bešliagić, je 1997. godine bio nominiran za Nobelovu nagradu za mir.

Industrijski razvoj i time inicirana mješavina naroda u Tuzli, na prostoru koji je i tokom prošlih stoljeća činio ukrštanje raznolikih naroda, dovela je do razvijanja obrisa onoga što danas označavamo "otvoreno društvo." Ne samo da je isključena nacionalna i vjerska netrpeljivost svojstvena tom vremenu u drugim balkanskim gradovima, nego su raznolike društvene zajednice (katoličke, pravoslavne, islamske i židovske provenijencije) odražavale direktan odraz međusobnog autentičnog povjerenja i pouzdanja među sobom. To nam daje pravo da konstatujemo da tuzlanska sredina razvija poseban sistem tolerantnih društvenih odnosa, odnosno da od tog vremena, dotadašnji diskontinuirani stoljetni razvoj tuzlanskog pluriformnog društva preraste u posebno "tuzlansko društvo" i kontinuirano se razvija do danas.

¹⁰ D. Trifković, Tuzlanski vremeplov IV dio, Tuzla 1990.

¹¹ M. Hadžijahić, Muslimanske rezolucije iz 1941. god, Zbornik "1941 u istoriji naroda BiH", V. Masleša, sarajevo, 1973, str. 275-282; A. Džović, Bošnjačka nacija, Tuzla, 2006, str. 105.

MEĐUNARODNE PODRŠKE TUZLANSKOJ USTRAJNOSTI NA PRINCIPIMA DEMOKRATIJE I HUMANIZMA

Potvrđujući i razvijajući kontinuitet u očuvanju vrijednosti zajedničkog življenja i međusobnog razumijevanja muslimana, katolika, pravoslavaca, protestanata i jevreja, Tuzla je izgradila mostove prijateljstava sa europskim i svjetskim institucijama, gradovima i uglednicima, te zavrijedila značajan broj domaćih i međunarodnih nagrada za postignuća u oblasti upravljanja i lokalnog ekonomskog razvoja.

Tuzla postaje prepoznatljivim simbolom očuvanja tolerancije među ljudima različitih nacija i vjera, naročito, u vremenu ratnih sukoba u Bosni i Heregovini (1992-1995), kada su građani Tuzle masovno i samoinicijativno podržali osnivanje nevladine institucije Foruma građana Tuzle, u februaru 1993. godine, koji je predstavljao „svojevrsnu artikulaciju građanskog otpora propagandi bezumlja i mržnje“. Ovakva i slična dešavanja u gradu Tuzli nisu prošla nezapaženo, čak i na svjetskoj sceni.

Najprije je, Europski parlament, 1993. godine, donio Rezoluciju o podršci gradu Tuzli i lokalnoj samoupravi na čelu sa gradonačelnikom Selimom Bešlagićem. Iste godine grad Barcelona svoje najviše priznanje Alfonso Comin dodjeljuje gradu Tuzli – za odbranu demokratije i tolerancije u teškim uslovima rata. Jedan od onih koji su predvodili borbu za nacionalnu i vjersku toleranciju, općinski načelnik Selim Bešlagić, dobitnik je uglednih internacionalnih nagrada za ljudska prava, mir i demokratiju: Nagrada za ljudska prava grada Weimara za 1995. godinu, Nagrada Sean Mac Bride za 1996. godinu Internacionalnog instituta za mir, Zlatna povelja za mir i demokratiju za 1996. godinu Internacionalne lige humanista, Nagrada za mir Fondacije Kurta Waldheima za 1996. godinu, Nagrada W. Averil Harriman za 1997. godinu, Nacionalnog demokratskog instituta iz Washingtona, te nominacija za Nobelovu nagradu za mir 1997. godine.

Selim Bešlagić

Zajedno sa gradovima Barcelona, Saint Denis, Geneva, Belfast i Stockholm, Tuzla je uključena u projekat stvaranja Europske povelje o ljudskim pravima u gradovima (Povelja je potpisana u Saint Denise 18. maja 2000. godine).

Priznanja su, potom, stizala i za gradnju mira i unapređenje razvoja na ovim prostorima, od kojih su najvažniji:

- Nagrada „Kraljica Katarina“ za Slano jezero kao ekološki projekat (2005. godine);
- BEACON status kao prestižna međunarodna nagrada i priznanje za najbolje rezultate u BiH u oblasti razvoja malih i srednjih preduzeća i poduzetništva (2006. godine);

- Međunarodna nagrada od Asocijacije multietničkih gradova Jugoistočne Europe za suživot i etničku toleranciju (2006. godine);
- Zlatna turistička ruža za razvoj i promociju turizma u BiH (2006. godine);
- Zlatna ugostiteljska kruna za projekat „Sojениčko naselje na Panonskom jezeru“, u kategoriji posebnog njegovanja odnosa prema tradicionalnom kulturno-povijesnim vrijednostima u Bosni i Hercegovini (2006. godine);
- Specijalno priznanje načelniku Tuzle Jasminu Imamoviću „Najmenadžer Jugoistočne i srednje Europe (2007. godine) kao najviše priznanje za stvaranje ambijenta za biznis i razvoj grada;
- Zlatna turistička ruža za razvoj i promociju turizma u BiH (2007. godine);
- Nagrada međunarodnog centra za mir „Sloboda“ (2007. godine) – priznanje za doprinos humanizmu, borbi za ljudska prava i slobode u Bosni i Hercegovini, Europi i svijetu.

Ostvarujući obostrane interese i mogućnosti šire saradnje Općina Tuzla je potpisala povelje o bratimljenju sa gradovima: Bologna (Italija), L'Hospitalet (Španija), Pecs (Mađarska), Osijek (Hrvatska) i Istanbul (Turska). Također je uspostavljena saradnja šire kooperacije sa Reggio Lacio (Italija), gradovima Graz (Austrija), Geneva (Švajcarska), Buffalo, Rochester i Dayton (SAD), Macerata i Arezzo (Italija), Rubi (Španija), Renn, Saint Briruc, Saint Denise (Francuska), Aachen, Tübingen, Bremen i Berlin Helersdorf (Njemačka), Brande (Danska), Göteborg, Uddevall (Švedska) i organizacijom Holandski gradovi za Tuzlu. Tuzla ima odličnu saradnju i sa gradovima Zagreb, Rijeka (Hrvatska) i Velika Gorica (Slovenija), a ostvareni su kontakti i uspostavljena saradnja sa gradovima Linz (Austrija) i Krakow (Poljska). Saradnja se ostvaruje u oblastima kulture, sporta, znanosti, obrazovanje, ekonomije, pri čemu je realizirano preko 100 projekata ove saradnje. Uz to, zajedno sa Osijekom, Županijom osiječko-baranjskom (Hrvatska), te Pečuhom i Skupštinom Baranjske županije (Mađarska), Tuzla i Tuzlanski kanton su potpisnici Protokola o osnivanju Euro-Regije Dunav-Drava-Sava, čiji je cilj proširivanje ekonomskih i kulturnih veza između ovih područja.

Jasmin Imamović

U okviru mreže međunarodnih kontakata i saradnje, vrijedan pomena je Projekat Strateške smjernice razvoja i promocije turizma u općini Tuzla (2007. godine), finansiranog od strane Fondacije Cassa di Risparmio di Bologna, a u partnerstvu sa Gradom Bologna i Univerzitetom u Bologni.

Masovna preseljenja Italijana iz Južnog Tirola, a dijelom i iz drugih krajeva Italije, u Bosnu i Hercegovinu započela su uspostavom Austro-Ugarske Monarhije, tako da su od 1883. godine Italijani započeli emigrantska putovanja prema Bosni i Hercegovini.

DOLAZAK I PRISUSTVO ITALIJANA U BOSNI I HERCEGOVINI

POVIJESNE OKOLNOSTI U POSTOJBINI PRED EMIGRIRANJE U BOSNU I HERCEGOVINU

Prisutnost Italijana na bosanskohercegovačkom tlu, zahvaljuje od 1868. godine izraženom problemu "talijanskog pitanja". Od tada se, naime, počela problematizirati tematika priključenja oblasti Venecije novostvorenoj Kraljevini Italiji, dok bi se Bosna i Hercegovina u sklopu "istočnog pitanja" kao kompenzacija dala Austriji. Sve se završilo aneksijom BiH od strane Austro-Ugarske (1878. godine) i pokretanjem velike skupine žitelja Južnog Tirola, posebno Trentina, u Bosnu i Hercegovinu (najviše u Mahovljane kod Banja Luke i Štivor kod Prnjavora), od kojih je jedan dio stigao i u Tuzlu.

Masovna preseljenja Italijana iz Južnog Tirola, a dijelom i iz drugih krajeva Italije, u Bosnu i Hercegovinu započela su uspostavom Austro-Ugarske Monarhije, tako da su od 1883. godine Italijani započeli emigrantska putovanja prema Bosni i Hercegovini.

Neposredan uzrok preseljenja su velike poplave tih godina u Južnom Tirolu. Tadašnji austrijski car Franz Joseph (1830 – 1916) je unesrećenim obiteljima ponudio da se nasele u Bosni, ponajprije blizu Banja Luke, tačnije u selu

Car Franz Joseph, čijim su državnim ukazom Italijani došli u Bosnu i Hercegovinu

Mahovljani kod Laktaša. Obećanje da će dobiti plodnu zemlju nije do kraja ispoštovano, pa su mnoge obitelji teško živjele. Na dodijeljenom im zemljištu doseljeni Italijani najviše su proizvodili grožđe i vino, sa sadnicima vinove loze koje su, najčešće, donijeli iz svojih rodni krajeva. Najviše je emigranata napustilo svoje domove u sjevernom dijelu Italije, koji je bio ekonomski slabo razvijeno područje. Procjenjuje se da je u Bosnu i Hercegovinu došlo 700 do 800 pojedinaca tokom 1883. i 1884. godine.

Migracioni fenomen je u drugim krajevima, kao u Friulanu, uzeo maha još u drugoj polovici XVIII stoljeća, zbog postojanja ekonomske krize u Venecijanskoj Republici i istovremenog ekonomskog razvoja u terezijanskoj Austriji. Kretanja su bila usmjerena od italijanske pokrajine Friuli ka onoj austrijskoj, zatim ka Trstu (koji je

1719. godine postao slobodna luka), u Beč (gdje je do polovine XVIII stoljeća bilo pet hiljada izbjeglica iz Friulija koji su predstavljali najmnogobrojniju etničku manjinu)¹² i u Istru. Godine 1797, prelaskom cijele regije pod Austro-Ugarsku vlast, povećava se broj emigranata iz Friulija u zemlje carstva, a nastaviće se povećavati i u narednom stoljeću¹³. Emigracija postaje masovni fenomen oko 1880. godine, sa demografskim praskom i ekonomskom krizom, a u njoj sudjeluje oko 6% populacije. Kao što primjećuje Valussi¹⁴, fenomen emigracije je bio tipičan za tranzicioni tip ekonomije: ljetna emigracija je bila neophodna za opstanak ruralne ekonomije.

Priključenje Friulija Italiji 1866. godine, ne zaustavlja struje usmjerene ka zemljama centralne Europe (Austrija, Njemačka, Mađarska, Rumunija), pri čemu je dolazak manje skupine u Bosnu i Hercegovinu tretiran kao dolazak u Austriju, nakon priključenja Bosne i Hercegovine Austro-Ugarskoj Monarhiji. Najveće migracije su, ipak, bile upravljene u sjeverne dijelove Italije, gdje industrija polako počinje da jača (slobodna luka Trst, Venecija, Lombardija, Piemonte, područje Padove, Rim)¹⁵.

Prva polovina, a naročito tridesete i četrdesete godine XIX stoljeća, područje Trentina je obilježilo s privrednim napretkom. U industriji je tada posebno bila razvijena proizvodnja svile (1847. god. bilo je zaposleno 12.892 radnika), dok je u proizvodnji kadife bilo zaposleno 150 radnika i 50 radnica, proizvodnji papira 136 radnika, te u obradi kože 140 radnika. Bila je razvijena i proizvodnja rezane građe drveta. Zanatstvo je također bilo razvijeno, a nekoliko manjih radionica raspoređenih po provinciji proizvodili su klinove, kape od pamuka, šešire, kristal, staklo i dr.

Poljoprivreda je za ono vrijeme također bila razvijena, posebno vinogradarstvo. Postojalo je mnoštvo stabala dudova sa lišćem za hranu svilene bube, a naročito je bilo razvijeno stočarstvo, koje je oko 1840. godine, imalo oko 2000 konja, 14.100 volova, 41.300 krava za proizvodnju mlijeka i sira.

Zahvaljujući ovakvoj situaciji u poljoprivredi, industriji i zanatstvu, kao i sezonskoj emigraciji, Trentinjani su u prvoj polovini XVIII stoljeća bili u povoljnoj ekonomskoj situaciji. Međutim, zbog mnogobrojnih negativnih uticaja, druga polovina XVIII stoljeća, donijela je nagli preokret i pad ekonomije i životnog standarda Trentina. Tako se po prvi put 1850. godine počinje pojavljivati bolest vinove loze «ksiloksfera». Ta fatalna bolest je potpuno deklasirala vinogradarstvo Trentina, pa je proizvodnja vina već u 1870. godini bila u znatnom padu.

12 Gianfranco Ellero, *For pal mont (per il mondo)*, a cura di Miorini Armando e Colledani Gianni, Edizioni Università della terza età dello spilinkerghese, Spilinkerghese 2002, p. 28.

13 Michele Bernardon, *Terrazzieri Friulani in Nord America*, Maniago (Pordenone), Grafiche Mazzoli, 2004. www.emigrazione.regione.fvg.it

14 Valussi, *Il movimento migratorio*, (Enciclopedia Monografica del Friuli Venezia Giulia, 1974

15 Michele Bernardon, *Ibidem*

U 1852. godini dolazi također do značajnog pada u proizvodnji svile. Epidemija sušenja čahura svilene bube, došavši iz Francuske preko Lombardije, vrlo brzo se proširila i zahvatila Regiju Trentino, tako da je njena proizvodnja sa 3,713.930 kg u 1847. godini pala na 1,760.000 kg u 1899. godini ili više od 50%. Broj zaposlenih radnika sa 12.892 pao je skoro na nulu.

Kriza u proizvodnji svile u to doba nije bila prouzrokovana samo pojavom bolesti čahura svilene bube tzv. "atrofija", nego i otvaranjem tržišta tj. postepenim pristizanjem svile sa Istoka, koja je po kvalitetu i cijeni bila konkurentna domaćoj svili. Međutim, bez zaštite od konkurencije, a opterećena i teškim fiskalnim obavezama postojeće Austro-Ugarske vlasti, ova djelatnost se nije mogla oduprijeti konkurenciji pa se polako i neumitno gasila.

Geneza "talijanskog pitanja" i napuštanje talijanskih područja započela je s ovim ekonomsko-socijalnim nedaćama i političkom situacijom 1859. godine kada dolazi do utvrđivanja nove granice između Regije Trentino - Alto Adiđe i Regije Lombardije, a nešto kasnije tj. 1867. godine i do utvrđivanja granice i sa Regijom Veneto - Venecija Đulija. U toj situaciji Regija Trentino Alto Adiđe, našla se između "nakovnja i čekića" tj. na krajnjem južnom dijelu Austro-Ugarske teritorije, između sjevernih regija Italije Lombardije i Veneta. Sa ovim dvjema regijama Trentino je imao prirodnu i trajnu usku komercijalnu vezu u pogledu kupovine žita iz Lombardije, jer žito proizvedeno u toku jedne godine u regiji Trentino bilo je dovoljno da prehrani stanovništvo samo za tri mjeseca u godini. S druge strane, regije Lombardija i Veneto bile primorane na kupovinu proizvoda od Trentina, kao što su svila, papir, staklo, alati od metala, zanatski proizvodi, i ostale robe i usluge ostvarene sezonskom emigracijom.

Uspostavljanjem novih granica, i uvođenjem visokih carina od strane austro-ugarskih vlasti u oblasti uvoza i izvoza, ograničili su de fakto razmjenu između ovih regija. To je imalo za posljedicu značajan pad broja firmi male industrije Trentina, tj. konstantan pad broja tvornica kože, kao i krizu u industriji papira (od 1880. do 1890. godine jedanaest tvornica papira je zatvoreno).

Pored toga treba dodati i probleme u poljoprivredi koja se sve više zatvarala u sebe, individualni proizvođači počeli su da proizvode sve i svašta, ne birajući odgovarajuće stanište za određenu kulturu, a usitnjavanje poljoprivrednog zemljišta doprinijelo je još više niskom stepenu poljoprivrednih prihoda.

Pored toga, Austro-Ugarsko zakonodavstvo je 1817. godine uvelo i niz poreza vezanih za vlasništvo, a sve radi podmirivanja rastućih troškova uslovljenih reorganizacijom teritorijalne Imperijske administracije. Zakonom iz 1866. godine općine Trentina morale su da riješe mnoge obaveze (plate službenika, održavanje škola, izgradnju i opravku puteva, snabdijevanje vodom stanovništva, pomoć siromašnim, itd), što je i onako opterećivalo budžet općina obzirom na nedovoljan priliv finansijskih sredstava u njihove budžete. Sve ove nametnute obaveze, i mnoge druge ne nabrojane teškoće, uveliko su usložile nepovoljnu ekonomsku situaciju u provinciji Trento.

Austro-Ugarsko carstvo

Konačno katastrofalne poplave koje su se desile 1882. godine, kada je u toku mjeseca septembra palo, prema meteorološkim podacima, 2,670.179 m³ kiše, kao i topljenje ledenjaka, uzrokovanih južnim vjetrovima, uništilo je ne samo ljetinu nego i vinograde, dudovo lišće, sijeno za stoku, žito itd. Pored velike štete u poljoprivredi, nastale su i štete na brojnim putevima, mostovima i željezničkim prugama. Poplave su usmratile 22 osobe, a veliki broj obitelji izgubilo je sve što su imali. Bila je to velika prirodna nepogoda i tragedija koja je nanijela ogromne štete, ne samo stanovništvu, nego općenito i provinciji Trento i njenom privrednom razvoju.

Postojeća situacija je bila više nego očajna u najblažem smislu riječi, stoga se s pravom može tvrditi da su političke i ekonomske teškoće uticale u najvećoj mjeri na pojavu emigracije u provinciji Trento. Tako je koncem XVIII stoljeća preko Atlantika emigriralo preko 20.000 Italijana, pa se u nekim općinama, kao što su Valsugana i Val Cismon, broj stanovništva smanjio za 70 %, odnosno 75%. Pored iznesenih, kako političkih tako i ekonomskih problema, i tadašnji proglas Austro-Ugarske vlasti, želeći da podigne obrazovni i stručni kvalitet stanovništva, te da digne proizvodnju na viši nivo laskavim obećanjima o sretnijem i bogatijem životu u Bosni i Hercegovini, uticao je da se mnogi Italijani opredjele za dolazak u Bosnu i Hercegovinu.

U Fruilanu fenomen emigracije doživljava ekspanziju između 1887. i 1889. godine, kada se broj odlazaka povećava na 5.000 godišnje i kada više ne emigriraju samo oni najsiromašniji, nego i oni koji raspolažu kapitalom, iako skromnim, i duhom inicijative: razlozi za odlazak nisu više samo vezani za siromaštvo, nego i za manjak perspektive, nesigurnost u budućnost, ugnjetavajuće i teške društvene odnose¹⁶.

Raspoloživi podaci govore da je najveći broj Italijana, koji su naselili područje Bosne i Hercegovine, došao iz sjeverne siromašne provincije Trento, koja se graničila sa pokrajinom Tirol. Tirol je geografski pripadao Austriji, a njemački jezik je bio jezik kojim je stanovništvo govorilo. Druge italijanske obitelji koje su naselile područje Tuzle došle su uglavnom sa područja Udina, Torina, Milana, Đenove, Ancone, Trsta, Venecije i Bolonje.

Za vrijeme fašizma, tradicionalnoj tzv. ekonomskoj emigraciji se pridružuje politička emigracija antifašista i sindikalista. Francuska i Južna Amerika su bile njihove preferencijalne destinacije. Godine 1927. fašistički režim počinje da provodi restriktivnu politiku stalne emigracije, mada toleriše privremenu emigraciju, jer ona djeluje kao izvor prihoda. Posljedica toga je bio porast ilegalne emigracije i transformacija mnogih slučajeva privremene emigracije u stalnu i definitivnu emigraciju.

Pred Drugi svjetski rat, 1939. godine, doseljenim Italijanima je ponuđeno od strane Musolinija, ponovno preseljenje u Italiju, ponajviše u blizinu Rima, područje Ardea/Ardeatina. Tu sad žive mnogi Italijani sa bosanskom prošlošću: Aldrighetti, Baldo, Bassetti, Bastiani, Bello, Bisesti, Bortolameotti, Bottura, Cimadon, Clazzer, Corteletti, Coser, Cramerotti, Dallago, Dal Sasso, De Gasperi, Enderle, Fedrizzi, Giovannini, Malfatti, Marchi, Martinelli, Menegoni, Monitbeller, Nardini, Paris, Peciarca, Pedrotti, Perotto, Piffer, Potrich, Sigismondi, Spagnoli, Tovazzi, Zanolucchi, Zanolotti¹⁷.

DANAŠNJA SLIKA JUŽNOG TIROLA

Južni Tirol (talijanski: Alto Adige, Südtirol ili Tirolo del Sud; službeni naziv na njemačkom: Autonome Provinz Bozen - Südtirol, na talijanskom: Provincia Autonoma di Bolzano - Alto Adige, na latinskom: Provincia Autonoma de Balsan - Südtirol) je autonomna pokrajina na sjeveru Italije. Ukupna površina Južnog Tirola sa 116 općina iznosi 7.399,97 km², a broj stanovnika je 481.133 (2005. godine).

Glavni grad Južnog Tirola je Bozen/Bolzano.

¹⁶ Giancarlo Bertuzzi, Storia dell'emigrazione regionale, www.ammer-fvg.org

¹⁷ Spisak obitelji koje su se vratile u Italiju 1939. godine dat na osnovu Cefekajak Forum, www.cafekajak.com

U službenoj uporabi su tri jezika i to njemački, italijanski i latinski. Njemačkim se kao maternjim jezikom služi 69,15%, italijanskim 26,47%, a latinskim 4,38% stanovništva.

Ova pokrajina bila je dio Austro-Ugarske do talijanske aneksije 1919. godine. U današnje vrijeme zajedno s pokrajinom Trentino (njemački: Trient) čini autonomnu regiju Trentino-Južni Tirol.

Naziv Južni Tirol nastao je krajem XIX stoljeća kao oznaka za južni dio Tirola i to južno od prijevoja Brenner. Granica s austrijskom pokrajinom Tirol ujedno je i državna austrijsko-talijanska granica od kraja Prvog svjetskog rata. Najvažniji granični prijelaz u tom alpskom području je Brenner, preko kojeg se odvija sav cestovni i željeznički promet. Oko 2015. godine bi trebao biti dovršen i tunel kroz Brenner.

Italijanska provincija Trentino sa površinom od 6.200 km², je pretežno brdovita, gdje šume u ukupnoj površini učestvuju sa oko 40%. Godine 1859. provincija je imala registrovano 314.770 stanovnika, od čega su 70% bili zemljoradnici. U Trentinu danas živi 521.000 stanovnika.

DOLAZAK ITALIJANA U TUZLU

Zahvaljujući prilivu imigranata, broj stanovnika Tuzle je imao stalnu tendenciju rasta, tako da je 1879. godine bilo 5.119 stanovnika, 1885. godine 5.933 stanovnika, 1895. godine 10.227, a 1910. godine 12.357 stanovnika.

Rast broja stanovnika je najvećim dijelom prouzrokovan doseljavanjem velikog broja stranaca na regiju Tuzle, a posebno u sam grad Tuzlu, tako da je 1910. godine bilo 10% Nijemaca, 3,37% Čeha, 2,22% Mađara i nešto manje od 2.500 Italijana.

Od kraja 1878. godine, kada su balkanske općine Bosne i Hercegovine dodjeljene austrijskoj vlasti, počinju emigracije naroda iz sjevernih oblasti Italije, posebno iz Trenta. Nastojanje Austro-Ugarskog carstva je bilo da ubijedi stanovništvo siromašnih regija svog carstva da se presele u granične krajeve carstva i omoguće opstojnost monarhije. Tako su Italijani počeli emigrirati u područja Bosne i Hercegovine, pa tako i u Tuzlu. Drugo, važno nastojanje carstva je bilo da dovede stručne kadrove u nerazvijena područja gdje vladaju veliki potencijali za razvoj industrije. Stručni kadrovi su dolazili iz raznih dijelova

carstva, današnjih država Europe. Tako su na područje Tuzle doselili Česi, Mađari, Poljaci, Slovaci, Njemci, Austrijanci, Slovenci i mnogi drugi. Italijana, stručnjaka, je bilo izuzetno malo, a najviše su dolazili arhitekta i građevinski stručnjaci.

Ono što karakteriše povijest tuzlanskih Italijana je početak masovne migracije siromašnog stanovništva koje je dobrovoljno krenulo prema Bosni i Hercegovini, uglavnom organizovanim putovanjima od 1880. godine. Italijani su imali izuzetno malo informacija o Bosni i Hercegovini, a još manje o Tuzli. Krajevi o kojima se govorilo su izgledali daleki, ali ne i nedostupni, a bili su bogati plodnom zemljom, dobrom klimom i srdačnim ljudima. Trentini su bili u velikom siromaštvu, na kraju snage i bez ikakvih nadanja. Tadašnje vlasti su pomogle u obavještanju stanovništva i organizaciji putovanja. Čitave obitelji iz Trenta su krenule prema Bosni i Hercegovini, i počele su sa naseljavanjem pojedinih područja. Emigracija se odvijala u fazama, tako da su pojedine obitelji imale druge ciljeve i nisu se priključivale prethodnim naseljenicima koji su došli iz Italije. Upravo te obitelji su imale za cilj naseljavanje područja Tuzle.

U Tuzlu se prvo doseljavaju obitelji Mott i Zamboni, i to iz mjesta Siror, Primiero, Feltre i Brez. Ove obitelji počele su se doseljavati od 1880. godine u Tuzlu i okolinu. Prvobitno naseljavanje je počelo na lokalitetima Talijanuša (padina Ilinčice, šire područje naselja Kula) gdje su se nastanile neke od prvih grupa doseljenika u Tuzlu, i područje Bukinje - Kreka. Obitelj Zamboni iz Tuzle ubrzo odlazi dalje, tražeći posao, u grad Zenicu. U Zenici i Vranduku se rađaju i novi članovi obitelji, ali poslije izvjesnog vremena skoro svi članovi obitelji se vraćaju ponovo u Tuzlu, gdje i danas žive.

Prvi masovni dolazak ostvarilo je dvadesetak obitelji, koje su došle u Tuzlu 1888. godine, čiji su članovi mahom radili kao građevinski radnici kod preduzetnika Gordijanija, inače Talijana porijeklom.

Nešto kasnije doseljavaju se preci obitelji Piccolotti sa brojnim članovima. Oni u Tuzlu dolaze iz provincije Beluno. Iz Levica 1891. godine stiže obitelj Gojo, čiji su članovi poznati građevinari, ali kojih više, po muškoj lozi, nema u Tuzli. Obitelj Segat stiže u Tuzlu, u Kreku – naselje Miladije, 1.11.1906. godine sa dva brata i sestrom. Nakon toga, 1911. godine, dolaze obitelji Bancher i Daldon i nastanjuju se u prigradskim naseljima Solina i Simin Han. Ove obitelji takođe nemaju više direktnih muških potomaka. Interesantno je navesti da se za obitelj Fontan zna da je prvobitno bila čak u Sibiru, a nakon povratka u Italiju, stižu u Tuzlu, gdje su ostali do danas.

Najbrojnije obitelji Italijana u Tuzli stižu iz provincije Trento. Prema podacima iz 1993. godine, tada je u Bosni i Hercegovini živjelo oko 250 obitelji Trentinjana, zatim iz provincije Beluno (bilo ih je oko 150), te iz provincije Udine (bilo ih je oko 70), a ima ih u manjem broju iz provincija Milano, Venecija, Trst, Bolonja, itd. Po brojnosti, danas na prostoru regije Tuzla najbrojnije su obitelji Piccolotti (oko 80 osoba), Mott (oko 70 osoba), Zamboni (oko 60 osoba), Michelini (oko

30 osoba), Segat (oko 30 osoba), Bancher (oko 20 osoba), Fontan (oko 20 osoba), Rossi (oko 15 osoba) i Gojo (oko 15 osoba).

Dolaskom u tuzlanske krajeve, italijanski doseljenici su radili sve što su mogli kako bi našli posao i obezbijedili egzistenciju. S obzirom da su doseljenici imali, uglavnom, iskustvo u zemljoradnji, stočarstvu i obradi drveta, njihovi prvobitni poslovi su bili vezani za obrađivanje zemljišta, za to vrijeme naprednijim metodama. Druga grupa poslova kojima su se bavili su zanatski radovi koji su prvenstveno pomogli doseljenicima da podignu vlastite domove i vjerske objekte, a kasnije da to bude izvor zarade. Tadašnje vlasti su doseljenicima dodjeljivale zemljište, a na toj zemlji Italijani su gradili svoje domove i druge objekte. Iako su se tadašnji doseljenici većinom bavili poljoprivredom i radili u građevinarstvu, Italijani su bili i drugih zanimanja kao što su stolari, kolari, obučari, kamenoresci, željezničari, rudari, dimnjačari, graditelji pruga i tunela, te muzičari.

Bez obzira na cjelokupnu situaciju tog vremena, prvobitnim doseljenicima nije bilo jednostavno u novoj sredini. Ipak, polako ali sigurno, početno nepovjerenje je nestajalo, ljudi su se prilagođavali jedni drugima, izgrađivalo se povjerenje, a garancije su bili pošten rad i odnos doseljenika prema domaćinima i obrnuto. Od značaja je istaći uključivanje Italijana u gradnju vjerskih objekata u okolini Tuzle (kapela na Kiseljaku, džamija u Šerićima, pravoslavna crkva u Priboju, manastir u Plehanu) čime je domicilno stanovništvo iskazalo povjerenje u stručnost građevinskih radnika italijanskog porijekla. Najveći problem za doseljenike je bio nepoznavanje jezika, ali već prva generacija je prevazišla taj problem.

Bilo je i teških perioda u državama koje su egzistirale na prostorima današnje Bosne i Hercegovine. U prvoj Jugoslaviji vršena je konfiskacija zemljišta za državne potrebe, uz uslov primanja državljanstva, ako se želio državni posao – privatna radnja, poduzetništvo, željeznica i drugo. U drugoj Jugoslaviji vršena je nacionalizacija i zemlje i privatnih radnji. Ovo su naročito pogodile poznate građevinske poduzetnike Candotti i Gojo. Nacionalizacija je pogodila i obitelji Daldon, Piccolotti i Mott. Jedna od stalno prisutnih teškoća sa kojom su se suočavali pojedini članovi obitelji italijanskog porijekla je bila „tiha“ asimilizacija, koja se često provodila naročito kod pisanja prezimena i imena pa je Mott pisan kao Mot, Bancher kao Banker, Piccolotti kao Pikoloti, Battista kao Batisti, Lucia kao Lucija i tome slično.

Od dolaska italijanskih obitelji u tuzlanski kraj, nije bila uočljiva

Kupanje na Spreči

Vjenčanje Ernesta Fontan i Danice Lazarević
Gornji red s lijeva na desno: Sofija Piccolotti, Pepi Kuhlanek, i Vera Radić,
sjede: Viktor Piccolotti, Danica Fontan-Lazarević, Daničin suprug Ernest Fontan i Ivan Djovani Fontan

veza emigranata po osnovu zemlje porijekla, Italije. Prirodno je da je bilo druženja i zbližavanja italijanskih obitelji, ali to nastojanje nije bilo izrazito. Zato i nema velikog broja dokumenata ili fotografija koje pokazuju bliskost italijanskih obitelji. Jedna od prilika za zbližavanje je bio odlazak na kupanje na rijeku Spreču, što svjedoči poznata fotografija iz 1935. godine, napravljena u Lukavcu. Drugi značajan dokument je fotografija iz 1941. godine na kojoj su članovi obitelji Fontan i Piccolotti.

SADAŠNJA PRISUTNOST ITALIJANA U BOSNI I HERCEGOVINI I TUZLI

Tačnih podataka o broju pripadnika italijanske nacionalne manjine u Bosni i Hercegovini za sada nema, a jedan od načina je identifikacija Italijana po osnovu popisa stanovništva. Međutim, činjenica da je izuzetno veliki broj građana italijanskog porijekla potpuno asimiliran u društvenu zajednicu Bosne i Hercegovine, pa je za očekivati da će se značajan broj građana, koji imaju italijansko porijeklo, izjašnjavati kao Hrvati, Srbi ili Bošnjaci – Muslimani.

U Bosni i Hercegovini aktivno djeluje četiri udruženja koja okupljaju članove italijanskog porijekla. Udruženje u Tuzli tokom 2009. godine ima 78 obiteljskih članova, sa ukupno 220 članova. Udruženje u Sarajevu ima ukupno 66 članova iz 45 obitelji, u Banja Luci 80 članova i 20 obitelji, udruženje u Štivoru (nastalo spajanjem dva udruženja Italijana u 2009. godini) broji oko 260 članova.

Članstvo u udruženjima može poslužiti kao osnova za određivanje broja pripadnika nacionalne manjine Italijana koji žive u Bosni i Hercegovini. Evidento je da u drugim gradovima i naseljima u BiH, žive osobe koje bi se izjasnile kao Italijani. Poznato je da u Maglaju, Zenici, Živinicama, kod Doboja itd. žive obitelji koje vode porijeklo iz Italije, ali nisu udružene, i zato teško evidentne.

Po popisu stanovništva u BiH obavljenom u oktobru 1910. godine, bila su ukupno registrovana 2462 italijanska državljanina. Najveći broj italijanskih državljana je živjelo tada u sarajevskom okruženju 647, u banjalučkom 603, tuzlanskom 207, mostarskom 201, u Konjicu 31, Fojnici 76, Vlasenici 39 i Gradačcu 24, itd. Gotovo da nije bilo većeg mjesta u BiH u kome nije bilo italijanskih državljana.

Posljednjim popisom stanovništva 1991. godine broj Italijana u Bosni i Hercegovini se smanjio na 732 ili gotovo za 70%. Od ukupno 32 grada u BiH, koliko ih je popisom bilo obuhvaćeno, najveći broj Italijana je živio u Prnjavoru 457, Banja Luci 61, Sarajevu 56, Tuzli 39, Doboju 27, Laktašima 26, Mostaru 11, Zenici i Bosanskom Brodu po 7, Bosanskoj Gradišci 4, Kaknju, Livnu, Bosanskoj Dubici i Prijedoru po 3, Zvorniku, Bugojnu, Modriči, Posušju po dva, ostali po jedan po gradovima, Bosanski Novi, Bosanski Šamac, Brčko, Cazin, Čitluk, Derventa, Jajce, Konjic, Ljubuški, Maglaj, Novi Travnik, Odžak, Teslić, Travnik, Trebinje, Vareš i Živnice.

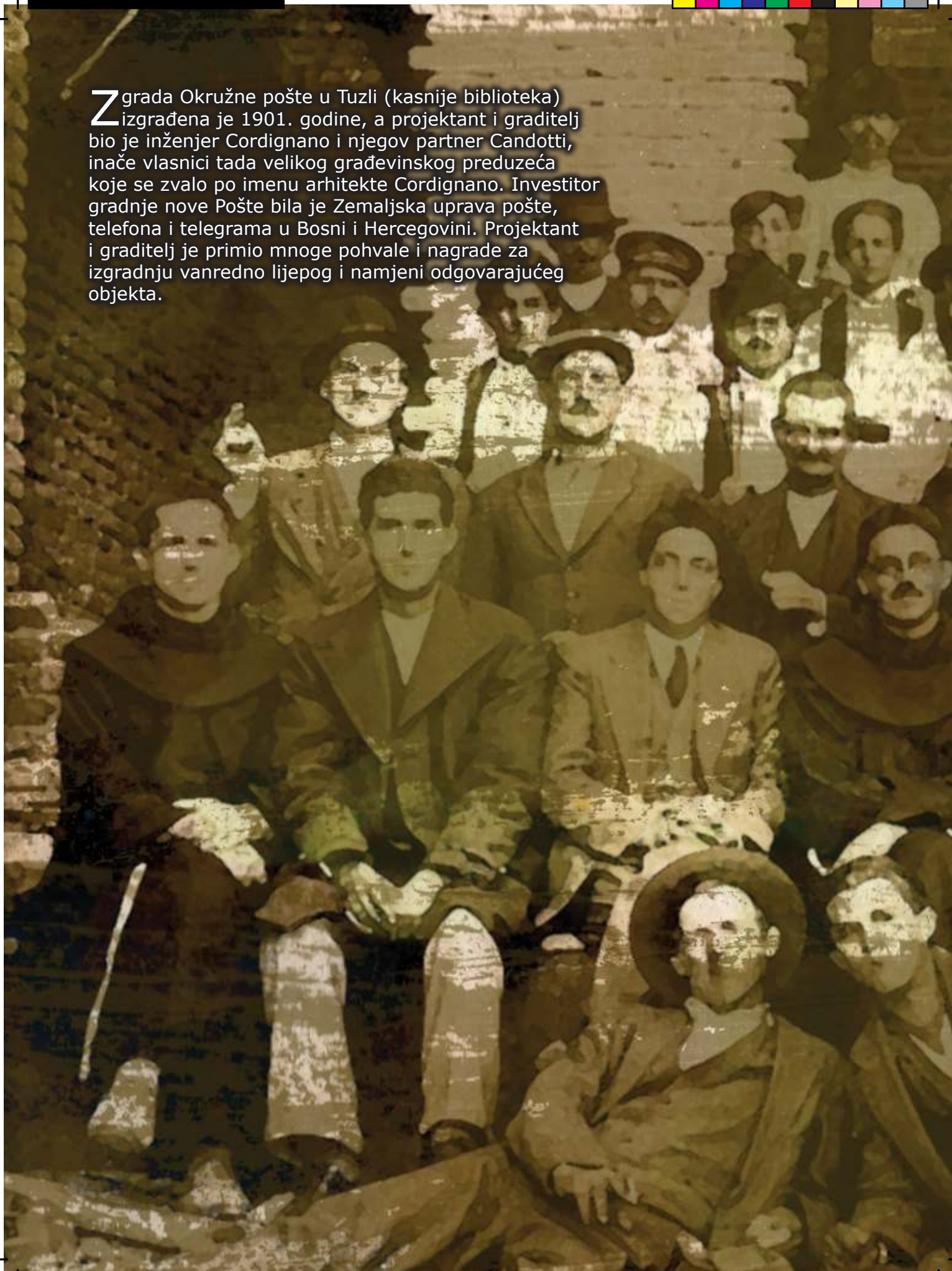
Italijani su danas jedna od mnogobrojnih nacionalnih manjina u Bosni i Hercegovini, ali ipak u Vladi i Parlamentu Bosne i Hercegovine nema nijedan predstavnik nacionalne manjine Italijana. Zahtjevi koji se postavljaju pred Bosnu i Hercegovinu kao uslov ulaska u Europsku uniju, odnose se i na segment

poštivanja prava nacionalnih manjina. U tom pogledu, formirano je Vijeće nacionalnih manjina koje čine po jedan predstavnik svake nacionalne manjine u Bosni i Hercegovini. Italijansku nacionalnu manjinu predstavlja potomak obitelji Zamboni, čime su otvoreni prostori za dalja unapređenja zaštite prava italijanskih obitelji u Bosni i Hercegovini, pa tako i na području Tuzle.

Zgrada Okružne pošte u Tuzli (kasnije biblioteka) izgrađena je 1901. godine, a projektant i graditelj bio je inženjer Cordignano i njegov partner Candotti, inače vlasnici tada velikog građevinskog preduzeća koje se zvalo po imenu arhitekta Cordignano. Investitor gradnje nove Pošte bila je Zemaljska uprava pošte, telefona i telegrama u Bosni i Hercegovini. Projektant i graditelj je primio mnoge pohvale i nagrade za izgradnju vanredno lijepog i namjeni odgovarajućeg objekta.

**SOCIJALNA
INKORPORIRANOST
ITALIJANA U TUZLI**

DJELOVANJE ITALIJANA U TUZLI

Tuzlanska povijest Italijana traje skoro 130 godina. Od ranih početaka i doseljavanja prvih obitelji iz Trenta i drugih krajeva Italije, do današnjeg vremena, došlo je do značajnih promjena u društvenom položaju Italijana. Italijani su dolaskom u Tuzlu prihvatili navike i običaje matičnog stanovništva. Došlo je do potpune asimilacije koja je dala izuzetan kvalitet u razvoju različitih kultura i primjeni vještina koje su imali doseljenici. Već u drugom koljenu, počevši od rođenja prve djece iz italijanskih brakova u Bosni i Hercegovini, italijanske obitelji nisu koristile italijanski jezik, i cjelokupno kasnije potomstvo je govorilo domicilne jezike koji se govore u Bosni i Hercegovini. Djeca doseljenika su se školovala na lokalnom jeziku, uglavnom završavajući obavezne osnovne škole. Veliki broj djece je završavao i srednje škole ili zanate.

Zgrada Okružne pošte u Tuzli (kasnije biblioteka) izgrađena je 1901. godine, a projektant i graditelj bio je inženjer Cordignano i njegov partner Candotti, inače vlasnici tada velikog građevinskog preduzeća koje se zvalo po imenu arhitekta Cordignano. Investitor gradnje nove Pošte bila je "Zemaljska uprava pošte, telefona i telegrama u Bosni i Hercegovini". Projektant i graditelj je primio mnoge pohvale i nagrade za izgradnju vanredno lijepog i namjeni odgovarajućeg objekta. Istina, ta novogradnja bila je usamljena u dijelu te ulice u to vrijeme. Zbog pozitivnih iskustava sa graditeljima, isti projektanti su dobili ponude za projektovanje i gradnju Velike Gimnazije, kako se tada zvala gimnazija. Gimnazija je sagrađena na prostoru preko puta biblioteke, i srušena usljed posljedica slijeganja terena u Tuzli. Cordignano i Candotti su projektovali i gradili veći broj privatnih i javnih ustanova, a, između ostalih, značajna je gradnja zgrade dvospratnice koja se nalazi pored zgrade Grafičara na korzu, a koja je građena za potrebe Johana Mervera, obrtnika stolara i gradskog vijećnika u Tuzli.

Italijanski stručnjaci za gradnju su ostavili snažan uticaj na arhitekturu Tuzle, pa se pominju i pri gradnji značajnih vjerskih objekata. Na prijedlog Građevinskog odjela Zemaljske vlade, projektovanje i gradnja Vladikinog dvora u Tuzli povjerena je Josipu Pokornom i Rudolfu Tonniesu. Projekat je uspješno okončan, tako da se tadašnji vladika Ilarijon Radonjić uselio 1913. godine u Vladikin dvor.

Kako je prolazilo vrijeme, Italijani su postajali sve integrisaniji dio tuzlanskog društva. Zajedno sa svim drugim nacijama, školovali su se, zapošljavali, učestvovali u kulturnom i sportskom životu grada, učestvovali u NOB-u, učestvovali u odbrani Bosne i Hercegovine tokom devedesetih godina, postajali značajni politički i društveni radnici, obavljali rukovodne dužnosti u državnim preduzećima, osnivali privatna preduzeća, aktivno gradili vatrogastvo u Tuzli.

Medicinska sestra Ema Pikoloti radnica Doma narodnog zdravlja Tuzla iz mart 1929. godine (stoji u sredini gore, lijevo od Krste Mačkosa – koji ima bradu i bez mantila)

RSD Sloboda

U sadašnjoj, trećoj i četvrtoj generaciji doseljenika, ima izuzetno veliki broj priznatih naučnih i stručnih radnika koji obavljaju važne dužnosti u industriji, privredi, administraciji, na Univerzitetu u Tuzli. Tuzla, kao specifična radnička sredina, omogućila je Italijanima, kao i drugim nacijama, prosperitet shodno vlastitim ambicijama. Ni u jednom trenutku, Italijani nisu bili diskriminirani ili ugroženi po bilo kom osnovu. Prisutnost Italijana u javnom životu Tuzle zabilježena je nizom dokumenata iz raznih perioda razvoja tuzlanskog kraja. Stare fotografije pokazuju prisutnost Italijana u zdravstvu (Ema Piccoloti) i sportu, gdje je u RSD Sloboda fudbal igrao Cano i Karlo Mott, a fotografija datira 28.07.1937. godine.

U novije vrijeme značajna je prisutnost javnih i poslovnih ličnosti i ličnosti iz kulture, italijanskog porijekla, kao što su Jakov Mott (sportski radnik), Kadrija Hodžić (doktor, univerzitetski profesor), Blanka Tišma (socijalni radnik), Segat Karlo (sportski radnik), Segat Ivica (politički radnik), Nada Dobnik (slikarka), Irina Dobnik (glumica), Knežiček Željko i Tihomir (doktori, univerzitetski

profesori), Kovačević Aida (ljekar), Stokanović Mladen (poduzetnik), Oliver Mott (glazbenik), Vidović Vladimir (poduzetnik), Mott Dario i Slavica (ljekari) itd.

Dobrovoljno vatrogastvo u Tuzli je obilježeno doprinosom članova koji vode porijeklo iz Italije, kao i drugih oblasti nekadašnjeg Austro-Ugarskog carstva. Dobrovoljno vatrogasno društvo (DVD) osnovano je 1883. godine, a u radu društva značajno mjesto pripada članovima porodice Mott. U vrijeme osnivanja društva, Đakomo Mott je bio jedan od članova dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli. Na slici Društva iz 1933. godine prisutni su Jakov Mott (u prvom redu prvi s lijeva, Johan Mott (prvi red šesti s lijeva) i Ivan Mott (u prvom redu peti s desna).

Članovi vatrogasnog društva u Tuzli 1933. godine

Razvojem vatrogastva, nastala su društva u Rudniku Kreka, a kasnije je formirano Industrijsko Dobrovoljno vatrogasno društvo (IDVD Solana Kreka) u Tuzli. Značajnije uključjenje u rad društva bilježi se u periodu jačanja društva u Solani, počevši od 1951. godine, a najznačajniji aktivizam bilježi se od 1960. godine. Fotografija prikazuje članove IDVD „Solana“ Kreka tokom obilježavanja 40 godina rada, među kojima su članovi obitelji Glavaš, Truntiće, Zamboni, Baticeli.

Obilježavanje 40. godina IDVD Solana Kreka

Integracija je postala snažnija osnivanjem obitelji koje su imale različite nacionalne osnove. Muški potomci su zadržali izvorna prezimena, a ženski potomci su uglavnom preuzimali prezimena svojih muževa, kako je i u tradiciji

Bosne i Hercegovine. S obzirom da je žensko potomstvo italijanskih obitelji preuzimalo prezimena svojih supružnika, mnoga italijanska prezimena su nestala sa područja Tuzle, ali nije nestala tradicija i kultura tih obitelji. Treća generacija Italijana već stvara obitelji sa predstavnicima domaćih obitelji, tako da je rijetkost ili uopće nema brakova među Italijanima. Većina žena preuzima prezime muža i postaju članovi obitelji Klarić, Stanković, Šilović, Simala, Barišić, Bakalović, Imširović, Morankić, Jurković, Jobst, Gardaš, itd.

Danas, potomci Italijana pripadaju različitim vjeroispovjestima, pa tako ima katolika, pravoslavaca i bošnjaka - muslimana. Većina potomaka Italijana se izjašnjava shodno religijskoj pripadnosti (Hrvati, Srbi, Bošnjaci ili Muslimani), a izuzetno mali broj stanovnika je zadržao izvornu nacionalnost.

Italijani koji su doselili na prostore Tuzle nisu svo vrijeme boravili u Tuzli. Muški članovi obitelji išli su radi posla u druge zemlje, Italiju, Austriju, Njemačku, Švicarsku, Francusku itd. Neke obitelji koje su bile u Tuzli izvjesno vrijeme vratile su se u svoju postojbinu – Italiju. To su obitelji Tavernaro, Zanini, Zanattela, Tartarotti, Marconi, Bampa, Peretti, Candotti. Vlada Italije je 1997. godine donijela akt o vraćanju državljanstva svima onima kojima je na silu oduzeto nakon Drugog svjetskog rata. Odluka o dodjeli državljanstva na osnovu porijekla donesena je 2000. godine. Pozitivne zakonske odredbe Italije omogućavaju građanima Bosne i Hercegovine da dobiju italijansko državljanstvo pod određenim uslovima, tako da je jedan broj Tuzlaka, koristeći tu pogodnost, otišao u Italiju radi posla ili školovanja, i tamo zasnovao vlastite obitelji (Piccolotti, Segat, Zamboni, Daldon, Mott).

SPECIFIČNOST INKORPORIRANJA TRENTINA U TUZLI

Dolazak Italijana u Bosnu i Hercegovinu unaprijedio je život starosjedilaca Bosne i Hercegovine na nekoliko nivoa. Doseljeni Trentini prvi su vrhunski zidari koji su osim vještine zidanja donijeli i nove stilove građenja kuća u kojima je i potkrovlje stambeni dio, zatim su prvi u Tuzlu donijeli umijeće zidanja dimnjaka, što se prije stotinjak godina smatralo pravim arhitektonskim čudom, zbog čega su trentinski zidari bili jako cijenjeni i traženi u gradu Tuzli. U okolnim naseljima Tuzle gradili su i vjerske objekte svih konfesija. Prvi zvanični dimnjačar u Tuzli bio je Giacomo Antonio Jakob, koji je od Austro-Ugarskih vlasti 1890. godine dobio dozvolu za obavljanje dimnjačarske službe. Dimnjačar Jakob Mott 1905. godine je za sebe i svoju obitelj izgradio kuću u centru tadašnje Tuzle. Dva njegova sina su kasnije na brdu Ilinčica izgradili kuće za svoje obitelji, pa odatle taj kraj i danas nosi naziv "Talijanuša", a i gradska ulica u podnožju Ilinčice nosi naziv "Talijanuša". Obitelj Rossi se naselila u području Kladnja, kasnije u Živinicama, jer su imali razvijene poslove izvlačenja šumske građe konjima, a radili su i obradu drveta.

Osim toga, Italijani su u lokalnu kulturu implementirali svoje običaje i tradiciju pjevanja, kuhanja i zajedničkog druženja na otvorenom prostoru (teferići na livadama i u dvorištima). Uz rad je, u to doba, bila veoma zastupljena i muzika, tako da je u periodu od 1920. godine djelovao tamburaški sastav sastavljen od 4 Italijana, 2 Čeha i jednog Bosanca. Bio je to popularni "Bajazzo" koji je i u kino dvorani svirao tokom prikazivanja nijemih filmova. Augusto-Gusti Mott je jedan od osnivača tamburaške sekcije "Slobode", kao i fudbalskog kluba "Gorki-Sloboda". Augusto-Gusti, poslije Prvog svjetskog rata sa uspjehom je 12 godina vodio pozorišnu i muzičku sekciju organizovanih radnika.

Tamburaški orkestar Bajazzo u Tuzli 1924. godine. Stojе s lijeva: Mott August-Gusti, Candotti August, Francek Alojz, Candotti Lino i Mott Ludvig – Viki, sjede Katoišić Miško i Križan Feliks

Italijani su bili uključeni u rad dobrovoljnog vatrogasnog društva. U Tuzli je krajem dvadesetog stoljeća organizovana i alpinistička grupa a među prvima u toj grupi bili su Mott i Candoti. Rafael, zvani Rafo, Mott dipl. ing. šumarstva, bio je direktor šumskog gazdinstva u Tuzli, a kasnije je zauzimao značajno mjesto u Ministarstvu šumarstva BiH.

I pored vrlo snažnih uticaja Orijenta, od kojega su usvojili sve što je dobro, doseljenici iz Italije zadržali su dobar dio svojih navika, uključujući očuvanje tradicionalnih imena, te zajedničko ispomaganje u nevolji, u skupljanju novca da se napravi crkva, škola ili zajednički podigne vinograd.

Ovako vrijedna manjinska zajednica ne samo da je dobro prihvaćena u gradu Tuzli, nego su i Tuzlaci svoje povijesne interese i multikulturalne vrijednosti povezali sa prijateljskim narodom Italije, a koje su generacije imigrantskih Italijana od kraja XIX i početka XX stoljeća prepoznali, i baš tu u Tuzli, naši svoje trajno boravište i ostavili svojim potomcima, danas građanima Tuzle, da afirmiraju svoje porijeklo, daju doprinos bogaćenju multikulturalnosti grada Tuzle i BiH, i danas dalje razvijaju prijateljske odnose bosansko-hercegovačkih i italijanskih naroda. Podsjećamo da od svih veza koje ima sa inostranstvom, grad Tuzla ima najveće kulturološke pa i ekonomske povezanosti upravo sa Italijom, sa Bolonjom ima bratimljenje, a o posebnom interesu italijanske kulturne javnosti za dešavanja u Bosni govori i činjenica da je najveća bosanska i svjetska usmena balada "Hasanaganica", nastala između 1646. i 1649. godine, prepričavana s koljena na koljeno, sačuvana od zaborava zahvaljući italijanskom putopiscu, etnografu Albertu Fortisu, koji ju je preveo na italijanski jezik 1774. godine, a koju su zatim na svoje jezike prevodili W. Goethe, W. Scott, A. Puškin, A. Mickiewicz i mnogi drugi.

Temeljno pitanje dosadašnje sveukupne valorizacije kulturološke održivosti Italijana u ovoj lokalnoj zajednici jeste pitanje njihovog (punog i konačnog) identiteta, koje je ostalo prilično neartikulirano, van pažnje dosadašnjih socioloških analiza. Prilični komoditet i inkorporiranost u bosansko društvo, odsustvo socijalne, vjerske i političke isključivosti koje prati, npr., današnje latinoameričke i muslimanske imigrante u SAD i Zapadnoj Europi (u selu Mahovljani kod Banja Luke, 1904. godine Bosanci su, npr., pomagali u izgradnji u Bosni i Hercegovini prve trentinske crkve San Francesco da Sizi, što se može smatrati prvim činom njihove prihvaćenosti i socijalne adaptivnosti u lokalnoj zajednici) učinili su da su Trentini značajnije asimilirani u bosansko društvo.

Italijani u Tuzli, zapravo, dugo su nosili i nose paralelni identitet: jedan, zadržan u sebi, kroz obiteljska sjećanja i požutjele fotografije predaka, formaliziran očuvanjem donijetih prezimena (npr. prezimena Mott, Segat, Zamboni, Bancher, Daldon, Andriussi, Rossi, Gojo, Menegoni) i davanja djeci tradicionalnih muških i ženskih italijanskih imena (najčešće: Silvia, Lucia, Ivan, Karlo). Drugi identitet je onaj poluasimilirani, bosanski, budući da se Italijani u novije vrijeme ne osjećaju etničkom manjinom u smislu homogene socijalne grupe, iako imaju jaku razinu kolektivne svijesti svojih predaka.

TUZLANSKI ITALIJANI U BORBI ZA SLOBODU

Italijani u Tuzli su dali značajan doprinos u borbi za slobodu u svim periodima od dolaska na prostore Bosne i Hercegovine. Aktivno su učestvovali u radničkom pokretu prije 1941. godine, bili borci narodno-oslobodilačkog rata 1941.-1945. i učestvovali u borbama za slobodu Tuzle tokom ratnih sukoba devedesetih. Iako su se često nalazili u složenim prilikama, kada su optuživani da dolaze iz zemlje koja je okupator – Italije, tuzlanski Italijani su djelima pokazali svoju opredijeljenost za život u pravdi i miru.

ITALIJANI U LJEVIČARSKOM I RADNIČKOM POKRETU TUZLE I BOSNE I HERCEGOVINE

U vremenu od 1918. do 1921. godine, Tuzla je bila jedan od najjačih radničkih centara u ondašnjoj Jugoslaviji. Ideale radničke klase i ljevičarskog pokreta u čitavom periodu između dva svjetska rata branili su i promovirali: Leonardo Bancher, August Mott i Rafael Rafo Mott. Njihovo uključivanje u ljevičarski pokret bilo je potpuno, ljevičarsku ideju su poistovjetili sa svojim životima u kapacitetima svojih cjelokupnih obitelji.

Sva trojica su robijali za svoje ljevičarske ideje, Bancher je i umro na robiji, a August protjeran u Italiju.

LEONARDO BANCHER (1900 - 1936)

Leonardo Bancher (Banker) je živio samo 36 godina, ali je za to kratko vrijeme ostavio neizbrisiv trag u političkoj povijesti grada Tuzla. Kao dječak, rođen u mjestu Premiero (de Trento) 1900. godine, Leonardo Bancher je s roditeljima došao u Tuzlu (1911. godine) i za kratko vrijeme se uključio u sindikalni i revolucionarni radnički pokret, postavši jedan od rukovodilaca organizacije sindikata građevinskih radnika Tuzle. Oženio se početkom 1919. godine, a supruga Ljubica mu je bila saradnik u revolucionarnim akcijama, u koje su bili uključeni i njegovi brat Simon - Šimo Bancher i sestra Dousolina.

Prvobitno je, pred Prvi svjetski rat, kao petnaestogodišnjak bio mobilisan od strane austrougarske vlasti i upućen na Istočni front, gdje se upoznao i inspirisao sa revolucionarnim radničkim pokretom. Po povratku u Tuzlu, odmah se uključio u sindikalni pokret, a potom i Nezavisne sindikate. Vodio

je Podružnicu građevinara, uključujući je u štrajkove, demonstracije i druge akcije. Usto je, u okviru Radničkog sportskog kluba "Gorki", formirao dramsku i muzičku sekciju, a i sam je igrao uloge u nekim kazališnim komadima na radničkim priredbama i prvomajskim proslavama.

Njegova ljevičarska politička aktivnost u tom kratkom periodu bila je imponantna: organizirao je i promovirao "crvene ilegalne sindikate" unutar URSS-ovih sindikata, a od 1929. godine do 1932. godine zastupao je Tuzlu na partijskim konferencijama KP BiH. Uhapšen je u decembru 1932. godine, a nakon izvjesnog perioda uhapšena je i njegova supruga Ljubica. Bancher je osuđen "na kaznu robije od pet godina", te na "protjerivanje iz Kraljevine Jugoslavije za svagda, po izdržanoj kazni." Kaznu je izdržavao u Sremskoj Mitrovici, gdje je i umro u maju 1936. godine. U Beogradu i Zagrebu organizovane su demonstracije povodom smrti Leonarda Banchera. Supruzi Ljubici i čitavoj ondašnjoj jugoslovenskoj javnosti upućuje se pismo svih robijaša, datirano 28. maja 1936. godine, koje je potpisalo 136 političkih zatvorenika, među kojima i Moše Pijade, Oskar Davičo, Ognjen Prica, Đuro Pucar, Otokar Keršovani, Ivan Marković, Albin Lebanić i drugi.

Njegovoj uspomeni dato je i mjesto u knjigama: "Robija", Zapis hrvatskih narodnih boraca, Zagreb, 1936. godine i "Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji", knjiga prva, Tuzla, 1979.

AUGUST MOTT (1900 - 1963)

August Mott je rođen u Tuzli 1900. godine u brojnoj obitelji dimnjačara Jakoba Motta, čiji je djed sa suprugom i šestoro djece došao u Tuzlu 1880. godine iz rodnog Premiero (de Trento). Kao omladinac se priključio ljevičarskom omladinskom pokretu, čiji su se pripadnici okupljali u Radničkom domu koji se nalazio u blizini obiteljske kuće Mottovih. U Radnički dom, Augusta je doveo njegov stariji brat Perin, koji je tada radio u Pivari i bio sekretar sindikalne podružnice pivarskih radnika.

August je bio aktivan u muzičkoj i dramskoj sekciji, koje je koristio za propagiranje ljevičarskih ideja među srednjoškolcima i omladincima Tuzle.

Kao pripadnika komunističkog pokreta policija ga je uhapsila 1932. godine, pri čemu je osuđen na dvije godine robije u Sremskoj Mitrovici.

Poslije izdržane robije protjeran je 1934. godine u Italiju, u rodno mjesto Premiero. Svoju ljevičarsku aktivnost nastavio je i u Italiji gdje stvara komunističko partijsko jezgro u provinciji Trento, u zoni di Primiero. Tu je osnovao sekciju Komunističke partije Italije.

U znak priznanja za njegove zasluge toj sekciji je dato ime Patrioto komunista Italiano zona di Primiero sekcione "Augusto Motto."

August Mott umro je na svoj rođendan 15.08.1963. godine u mjestu svog porijekla Primieru.

RAFAEL RAFO MOTT (1905 - 1977)

Rafael Rafo Mott pripada plejadi ljevičarskih omladinaca između dva svjetska rata. Rođen je u Tuzli 1905. godine. Bio je učesnik pokreta i akcija gimnazijalaca u godinama neposredno iza Prvog svjetskog rata (gimnaziju je završio 1926. godine) i pripadnik je Saveza radničke omladine Jugoslavije.

Studirao i završio šumarstvo u Zagrebu, gdje se, u periodu od 1926. do 1932. godine, nalazi u prvim redovima ljevičarskog pokreta studentske i radničke omladine. Akter je mnogih revolucionarnih događaja i akcija skojevaca u vrijeme diktature kralja Aleksandra od 1929. do 1931. godine. Održavao je visoke partijske veze između komunističkih rukovodstava Tuzle i Zagreba, Sarajeva i Zagreba, Beograda i Sarajeva.

Prilikom rasturanja letaka protiv šestojanuarske diktature u Tuzli došlo je do hapšenja velikog broja komunista među kojima je bio i Rafael Mott. Učesnik je NOR-a (Prva vojvođanska brigade), a poslije rata član je Okružnog narodnooslobodilačkog odbora u Tuzli, u kojem je radio na konsolidaciji socijalističke vlasti u Tuzli i Bosni i Hercegovini.

ITALIJANI U NOB-U 1941 - 1945

Njemačke okupacione snage ušle su u Tuzlu 15.4.1941. godine i uspostavile vojnu vlast u gradu. Ubrzo je vlast u značajnoj mjeri povjerena administraciji i vojnoj sili novo-osnovane NDH. Grad je bio pod okupacijom, ali antifašističko djelovanje nije prestalo. U aktivnostima borbe protiv neprijatelja tuzlanski Italijani su dali svoje doprinose na različit način: od pasivnog otpora, podrške NOB-u, do aktivnog učešća u borbenim jedinicama. Stručna povijesna literatura navodi Italijane koji su bili opredijeljeni za antifašističko djelovanje, a nije zabilježeno da je bilo Italijana koji su svojevoljno stali na stranu okupacionih snaga, što ne znači da nije bilo pojedinaca koji su očekivali korist od stavljanja na stranu okupatora.

Simone Bancher (Šimon, Šimo, Luidi Banker), rođen je 15.8.1893. godine u malom mjestu u Dolomitima, Siroru, Italija. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Bancherovi, porodica radnika i zidara, u potrazi za poslom

Bancher Šimo

preselila se 1911. godine u Bosnu, u Tuzlu. Za vrijeme Prvog svjetskog rata (1914-1918) Simone se našao na ruskom frontu gdje je prvo bio zarobljen, a zatim je prešao u redove Crvene armije. Učestvovao je u Oktobarskoj revoluciji 1917. godine, kada biva ranjen. Poslije sedam godina ratovanja vratio se u Tuzlu sa bogatim revolucionarnim iskustvom koje je, ne bojeći se progona režima, prenosio na tuzlanske radnike i svoju porodicu. Član KPJ postao je početkom 1929. godine. Uhapšen je, zajedno sa bratom Leonardom, 1932. godine, ali je ubrzo, zbog nedostatka konkretnih dokaza, pušten. Poslije okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, u vrijeme priprema za oružani ustanak, radio je na prikupljanju oružja i municije koje je skrivao u svojoj kući u Solini. Također, u svojoj kući je skrivao odbjegle komuniste, ranjene borce i aktiviste koji su trebali preći u redove NOV-a. Poslije povlačenja jedinica NOV-a iz oslobođene Tuzle, u novembru 1943. godine, i Simone je napustio grad i pošao sa novoformiranim Tuzlanskim NOP odredom. Poginuo je 24. decembra 1943. godine u Bučiku, u iznenadnom napadu njemačkih jedinica na dijelove njegovog odreda.

Leonida Banker – Ćatić, kćerka Šime, potiče iz druge generacije obitelji Bancher. Primljena je u SKOJ krajem 1942. godine dok je bila učenica Stručne ženske škole u Tuzli. Završila je kurs za bolničarku i radila kao bolničarka u drugoj četi četvrtog bataljona 17. majevičke brigade. Teško je ranjena kod Priboja u junu 1944. godine i prebačena na liječenje u Italiju – Altamuru gdje je prebolovala upalu pluća i tifus. Vratila se u Tuzlu skoro izliječena, odmah nakon kapitulacije Njemačke i završetka rata.

Sofija Pikoloti, zvana Italijanka, je tokom rata imala gostionicu i trgovinu u Solini. Kuća Sofije je od početka rata bila prihvatilište za sanitetski material, oružje i druge potrepštine koje su tuzlanski aktivisti dostavljali Drugom majevičkom partizanskom odred, i drugim jedinicama na regiji Majevice. Kuća Sofije je bila privremeno sklonište Vladimira Perića Valtera kad se sa Majevice prebacivao u Tuzlu 1942. godine, a takođe i mjesto za vezu dolaska Svetozara Vukmanovića Tempa u Tuzlu na putu za Sarajevo 01.10.1942. godine.

Rudolf Zamboni je regrutovan u partizanske jedinice kao borac 10.10.1943. godine, 2. četa, 2. bataljon 18. hrvatska brigade. Proveo je jedno vrijeme u partizanima i bio zarobljen od četnika dva mjeseca tokom 1943. godine kod Dobošnice – Lukavac. Preležao je tifus u bolnici u Kreki i više se nije vraćao u jedinicu (upućen na rad u Solanu Kreka).

Nikola Zamboni, rođen 1921. godine, bio je pripadnik 18. hrvatske brigade od 6.10.1943. godine kao borac. Kasnije je bio sekretar Politbiroa III armije, a član KPJ od februara 1945. godine. Ostao je aktivno vojno lice do 1950. godine.

Zamboni Nikola

Dara Zamboni rođena Reljić, kćerka Vasilija, rođena je 1929. godine u Glini, Hrvatska. U NOB je stupila 18.8.1943. godine. Bila bolničarka u 2. bataljonu 18. hrvatske brigade od juna 1944. godine.

Stjepan Batista, sin Emila, rođen 1913. godine u Sarajevu – Dolac. Pristupio 18. hrvatskoj brigadi 11.9.1944. godine u Tuzli, i bio do 21.11.1945. godine.

Danica Fontan-Lazarević – bila bolničarka u 21. tuzlanskoj brigadi.

Mott Ignjac Naci, rođen 1922. godine u Tuzli, završio je školovanje u Tuzli i zaposlio se kao službenik. U proljeće 1943. godine mobilisan je u domobrane. U februaru 1944. godine pobjegao je iz domobrana, prebacio se na slobodnu partizansku teritoriju i stupio u redove Prnjavorskog NOP odreda. Kasnije se taj odred preformirao i ušao u sastav 18. hrvatske brigade. Poginuo je u aprilu 1945. godine u završnim operacijama za oslobođenje zemlje na području Hrvatske Kostajnice, u Hrvatskoj.

Mott Ignjac Naci

KO JE BIO ALFREDO CECCHI?

Alfredo Cecchi je Italijan iz Firenze, koji je svoj život dao za slobodu naroda u BiH tokom Drugog svjetskog rata, a počiva na Partizanskom groblju u Tuzli.

Alfredo Cecchi rođen je 12.1.1913. godine u Firenci, od oca Sabatino i majke Cesira Bensi. Ima brata Otello Cecchi, rođen 4.11.1922. godine,

koji živi u Firenci, Italija. Alfredo je bio zanatlija, pozlatar ramova za slike pravim zlatom i imitacijom - pozlatom. Zajedno sa svojim ocem vršio je pozlatu bronzanih predmeta zlatnom i srebrnom folijom - papirom.

Pozvan je u italijansku vojsku kao redovan vojnik u junu 1940. godine, da bi 21. juna iste godine otišao u Albaniju na grčki front. Služio je u 84-om pješadijskom puku - Divizija Venecija, Prvi bataljon, 3 četa. U italijanskoj vojsci je bio kuhar. Od 8. septembra 1943. godine nastavlja aktivnost u italijanskoj partizanskoj diviziji "Garibaldi" na području Andrijevice, Crna Gora, gdje je učestvovao u ratnim aktivnostima. Kasnije je premješten u treću brigadu "Venecija - Garibaldi", koja je bila pod komandom majora Albertina, a kasnije majora Rainieria.

U Crnoj Gori je bio u ovoj brigadi do polovine februara 1944. godine. U to vrijeme ova brigada je bila u stalnom pokretu prema Istočnoj Bosni, sa ciljem da stigne do 3. korpusa tadašnje Narodno

oslobodilačke vojske Jugoslavije. Formiran je bataljon Garibaldinaca, koji je egzistirao do polovine maja 1944. godine. Odatle je prekomandovan u 17. majevičku brigadu, 38. divizija, gdje je ostao do sredine septembra iste godine. Iz te brigade je prešao u novoosnovanu 21. tuzlansku brigadu. U brigadi je imao funkciju nosača municije – puškomitraljesca. Dana 5. oktobra 1944. godine u borbi protiv njemačkih SS trupa u regionu Pipera, na Majevidi, Cecchi je pogođen u stomak ispaljenim metkom iz puške. Metak je prethodno prošao kroz limenu kutiju koju je Cecchi držao u rukama. Poslije ovog ranjavanja prebačen je u Tuzlu, ali teškoće koje su izazvane nepoznavanjem terena dovele su do toga da je Cecchi stigao u bolnicu tek 12.10.1944. godine. Smješten je u bolnicu, ali nije i operisan. Umro je sutradan uvečer na Drugoj hirurgiji.

Sahranjen je na katoličkom groblju u Tuzli, gdje je postavljen drveni križ na kome je pisalo: Vojnik Cecchi Alfredo. Sahrani je prisustvovao i Papi Emilio, ratni drug Cecchia koji je

Porodica poginulog partizana Alfredo Cecchia posjetila je Tuzlu i obišla Partizansko groblje 12.6.2007. godine. Na slici su s lijeva Muhamed Čaušević, G. Cecchi, Hasib Džindo, G. Cecchi, Janfranco Cecchi, Mirza Salihspahić, Mirsad Bakalović, Sadik Ćatić i Krsto Miličević

takođe bio ranjen u borbi i liječio se u vojnoj bolnici u Tuzli.

U Tuzli je 1960. godine izgrađeno Spomen partizansko groblje, gdje je postavljeno spomen obilježje svim poginulim borcima narodno oslobodilačkog rata iz Tuzle, bez obzira gdje su poginuli. Posmrtni ostaci svih poginulih i sahranjenih boraca na širem području Tuzle, pa i posmrtni ostaci boraca sahranjenih na tuzlanskim vjerskim grobljima, prikupljeni su u zajedničku grobnicu na Spomen partizanskom groblju. Tako su posmrtni ostaci borca Cecchi Alfredoo sahranjeni uz dužnu pažnju i počast u ovoj zajedničkoj grobnici.

ITALIJANI U RATU 1992 - 1995

U ratnim sukobima u BiH, na području Tuzle, učestvovao je veliki broj tuzlaka italijanskog porijekla. Bez izuzetka su bili pripadnici oružanih snaga i policije BiH. Učestvovali su u oružanoj borbi kao pripadnici TO, Armije BiH, HVO i policijskih snaga. Formacijski nisu bili na komandnim mjestima, ali su dali doprinos kako su prilike nalagale. Pripadnici italijanskog porijekla su pristupali oružanim snagama dobrovoljno ili su bili regrutovani. Procjenjuje se da je skoro svaka italijanska porodica imala učesnika u ratu, i da nije bilo velikog broja poginulih Italijana u oružanim sukobima u Tuzli tokom devedesetih godina. Nažalost, bilo je civilnih žrtava rata u Tuzli, posebno među članovima obitelji Mott.

ORGANIZOVANJE I UDRUŽIVANJE GRAĐANA ITALIJANSKOG PORIJEKLA

ORGANIZOVANJE UDRUŽENJA

Iako dolazak Italijana u Tuzlu datira skoro 130 godina, sve do 1993. godine Italijani nisu bili organizovani u udruženje, društvo ili neku drugu formu organizovanog okupljanja građana. Nisu se organizovali da bi djelovali na zaštiti kulturnog naslijeđa prostora sa kojih su došli, ili na zaštiti vlastitih prava, za razliku od Njemaca koji su imali svoje nacionalno društvo osnovano u Tuzli 1911. godine, a Jevreji su imali tri društva osnovana 1902. i 1911. godine.

U toku ratnih zbivanja u Bosni i Hercegovini tokom devedesetih godina, poslije prvih višestranačkih izbora, u proljeće 1993. godine javlja se ideja o formiranju udruženja građana koje bi okupilo potomke italijanskih doseljenika i kako bi se uspostavio sistem raspodjele humanitarne pomoći koja je dolazila iz Italije. Osniva se inicijativni odbor od desetak članova, sa zadatkom da se osnuje udruženje italijana sa prostora Tuzle i okolnih mjesta Lukavac, Živinice i Banovići.

Udruženje je obuhvatalo sve građane italijanskog porijekla bez obzira iz koje italijanske provincije dolaze i potiču. Obuhvaćeni su i bračni parovi koji imaju italijansko porijeklo bez obzira na nacionalnost i konfesiju. Inicijativna aktivnost je uključivala odlazak Brane Motta u Trentino 2.2.1993. godine koji tom prilikom nosio spisak sa 486 članova koji vode porijeklo iz Italije. Kad su se stekli uslovi za početak formalnog udruživanja, dana 8. maja 1993. godine u prepunoj sali hotela Tuzla održana je osnivačka skupština Udruženja.

Ime udruženja je bilo "Udruženje građana italijanskog porijekla i prijatelja Italije" u Tuzli. Za predsjednika udruženja izabran je Branislav Mott Ivan, a izabrana su i ostala tijela udruženja, kao što su izvršni odbor, tajnica udruženja i nadzorni odbor. U udruženju je, uz potpisivanje pristupnice, primljeno oko 700 članova. Na listi pregleda članstva udruženja od 28.7.1993. godine bilo je 253 obitelji i 693 člana, a 1.11.1995. godine registrovano je ukupno 245 obitelji.

Udruženje je osnovano u periodu aktivnih ratnih dejstava, kada je grad Tuzla stalno bio u okruženju i granatiran, a nedostatak glavnih prehrambenih artikala bio evidentan i stalan. Zato se udruženje fokusiralo na obezbjeđenje i raspodjelu prehrambenih i higijenskih artikala koji su nedostajali zbog blokade puteva i ratnih dejstava, pri čemu je prof.dr. Radić dao značajan doprinos. Provincija Trento pružila je veliku pomoć, jer je nekoliko puta u godinama rata, prolazeći kroz blokadu grada, dostavljala udruženju najpotrebnije artikle. Ova pomoć i podrška Trenta nikad neće biti zaboravljena. Završetkom ratnih događanja, udruženje slabi sa aktivnostima i polako se gasi, dijelom i zbog internih neslaganja članova udruženja. Zato je 11.04.2000. godine osnovano udruženje Trentinjana u okviru velike grupe udruženja "Trentini nel mondo" koje okuplja 276 udruženja Trentinjana u 27 država širom svijeta.

U avionskoj nesreći pada francuskog aviona u okean u junu 2009. godine, na putu od Rio de Janaira do Pariza, poginuo je Zandonai Rino, dugogodišnji direktor Udruženja "Trentini nel mondo", i osoba koja je dala izuzetnu podršku udruženju u Tuzli. Udruženje je održalo komemorativni skup na kojem je Rinu odana počast i zahvalnost za učinjena djela u Tuzli.

Članske karte udruženja

Rino Zandonai u društvu članova udruženja u Tuzli

Prvi predsjednik novog udruženja pod nazivom „Udruženje građana Trentini Tuzla“ bio je Karlo Segat, a sekretar Gordana Segat. S obzirom da je u ratu i poslije rata mnogo članova tadašnjeg udruženja napustilo Bosnu i Hercegovinu, u maju 2004. godine evidentirano je 69 obitelji sa ukupno 186 članova. Novo udruženje je dobilo svoje prostorije u Miladijama, koje su renovirane uz pomoć sredstava "Trentini nel mondo". Udruženje realizuje projekte Italijanskog jezika, druženja članova, obilježavanje dolazaka Italijana u Tuzlu, ima biblioteku, a realizuje

i projekte na povezivanju svih italijanskih udruženja u Bosni i Hercegovini. Izuzetno je značajno napomenuti da provincija Trento, putem predstavnika za regiju Balkana, obezbjeđuje novčanu pomoć, koja je 2007. godine iznosila 9.025 EUR, za 21 člana italijanske zajednice u Tuzli. Prijedlog za dodjelu pomoći je dostavljan od strane stručne komisije za socijalna pitanja članstva. Novčana pomoć nije velika, ali poboljšava ekonomski status, posebno starijih, članova Udruženja.

	Članovi udruženja	Broj članova u obitelji	Datum rođenja	Primljen iznos u EUR
1	Brdanović – Mott Miroslav	1	19.10.1941.	450,00
2	Daldon – Bogner Zorka	1	18.2.1933.	450,00
3	Hodžić – Menegoni Fadila	4	20.1.1952.	475,00
4	Ibrišimović – Bancher Bahrija	3	13.4.1941.	400,00
5	Ivković – Segat Ljiljana	2	13.4.1952.	400,00
6	Jurišević – Zamboni Miroslav	1	4.11.1946.	400,00
7	Lovreta – Mott Nedeljka	1	20.6.1959.	400,00
8	Marković – Daldon Magdalena	1	14.10.1930.	450,00
9	Mičić – Fontan Tatjana	3	3.10.1971.	400,00
10	Montibeller Josip	2	16.5.1942.	450,00
11	Mott Margerita (umrla)	1	27.1.1925.	475,00
12	Segat Franciska	1	5.2.1927.	400,00
13	Segat Olga	1	27.2.1928.	400,00
14	Segat Zdenko	3	13.3.1943.	400,00
15	Senkas – Mott Renata	1	31.10.1951.	450,00
16	Vasilj – Bancher Lucija	1	13.12.1941.	400,00
17	Zamboni Zvonko	1	20.1.1957.	450,00
18	Zamboni Anton	2	20.1.1931.	475,00
19	Zamboni Siniša	4	9.5.1965.	400,00
20	Karanović – Segat Damir	3	20.12.1994.	450,00
21	Daldon Ivan	3	24.12.1990.	450,00
Ukupno				9.025,00

Lista članova italijanske zajednice u Tuzli koji su primili pomoć u 2007. godini

Od 2008. godine pomoć se realizuje direktnom uplatom na bankovne račune članove, i Udruženje nema uvida u realizaciju tih novčanih pomoći. Vrijednost pomoći nije jedino u novcu, nego i u osjećaju pripadnosti italijanskim korijenima i osjećaju brige koji pokazuje uprava provincije Trento.

Podjela pomoći starim i bolesnim članovima udruženja

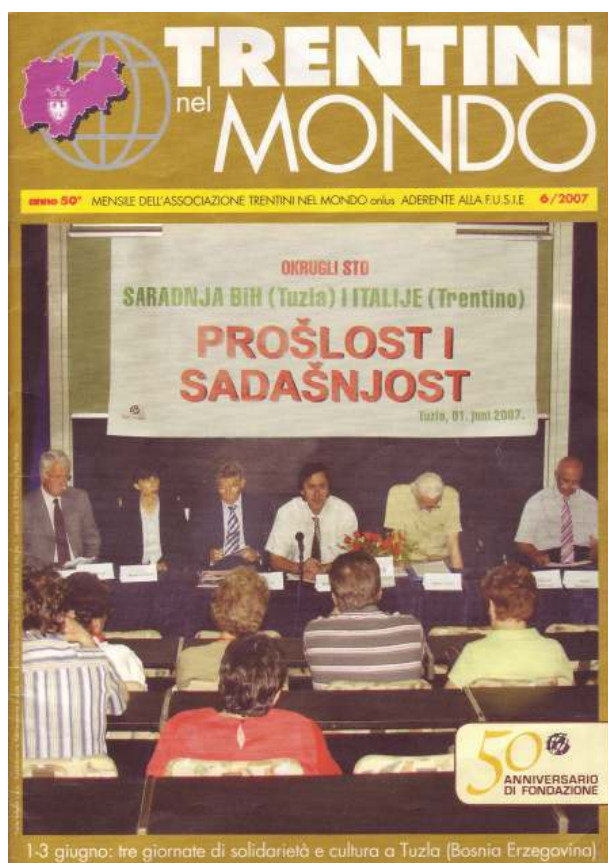

Druženje organizovano prilikom posjete predstavnika „Trentini nel mondo“ Tuzla, april 2007. godine

Od 2008. godine izabran je Upravni odbor Udruženja u sastavu: Tihomir Knežiček (predsjednik), Blanka Tišma, Jakov Mott, Marija Miladinović, Kadrija Hodžić, Josip Montibeller, Silvija Trogu i Zlatko Ibrišimović, te Gordana Segat, sekretar Udruženja. Od 2008. godine Udruženje je pripremilo pet projekata koji su finansirani od strane lokalnih vladinih institucija, a sredstva su uglavnom bila namijenjena za izradu publikacije i institucionalno jačanje udruženja. Prikupljanje građe za publikaciju o Italijanima u Tuzli je započelo tokom 2009. godine, a krajem iste godine završene su pripreme za šivenje četiri para narodne nošnje Trentinjana.

MANIFESTACIJA “DANI SOLIDARNOSTI TRENTINA U TUZLI”

Naslovnica mjesečnog biltena koji izdaje Trentini nel mondo, posvećen “Danima solidarnosti Trentina u Tuzli”

Imigrantski potomci Trentina u Tuzli, okupljeni u Udruženju “Trentini”-Tuzla, uz podršku i učešće predstavnika Associazione “Trentini nel mondo” i italijanske ambasade u BiH, organizirali su od 1. do 3. juna 2007. godine, a u povodu Dana Solidarnosti svih Trentinjana u svijetu, značajnu javnu manifestaciju, kojom su po prvi put nakon više od jednog stoljeća svog dolaska u ovaj grad i ovu zemlju, promovirali postojanje svojih obitelji i oškrinuli vrata diskursu o opstojnosti kulture svojih predaka.

Manifestaciji je prisustvovao predstavnik italijanske ambasade Daniele Onori. Prestiglu delegaciju iz udruženja “Trentino nel mondo” iz Trenta činili su: predsjednik udruženja Feruccio Pisoni, direktor udruženja Rino Zandonai, predstavnik komune Trentino Pio Rizzoli, visoki predstavnici udruženja iz Trentina Matteo Bazzacco, Sergio Bragagna i Mariacarla Failo, predsjednik udruženja Trentina iz Trsta Ernesto Meneghini i prof Renzo Gubert sa Univerziteta u Trentinu. Skup su pozdravili i gosti, predsjednik Udruženja Trentina iz Štivora Bepi Moretti i predsjednik Udruženja Trentina iz Sarajeva Petar Čivić.

Ključne dijelove trodnevne manifestacije činili su izložba očuvanih fotografija o Imigraciji Trentina prema Tuzli i okrugli stol “Saradnja BiH (Tuzla) i Italije (Trentina): prošlost i sadašnjost.”

Izložbu fotografija su pripremili Karlo Segat, Ivica Segat i Darko Tišma, a izložbu je otvorila predsjednica Vijeća općine Tuzla dr Nada Mladina. Muzičku pratnju klavirom izvela je Maja Križan, studentica Conservatoria u Trstu.

Uvodna izlaganja na okruglom stolu, kojeg je moderirao prof.dr. Kadrija Hodžić, imali su: od gostiju iz Italije Feruccio Pisoni, prof. Renzo Gubert, a od domaćih članova Jakov Mott, prof.dr. Kadrija Hodžić i prof.dr. Ahmet Kasumović, a učešće u raspravi su uzeli veći broj učesnika skupa.

Manifestaciju su pratili zajednička muzička druženja. U večernjim satima organizovana je predstava "Muzika i sjećanje" sa italijanskom muzičkom grupom "Poemus". Prigodne recitacije i emotivna čitanja autentičnih svjedočenja o imigraciji, koje su izvele Koviljka Segat, Blanka (Zamboni) Tišma, Tijana (Zamboni) Tišma i Bahtijara (Menegoni) Hodžić publika je pratila "uhom i srcem". Domaći italijansko-bosanski muzički sastav činili su članovi udruženja Trentina iz Tuzle: Ivica Segat (gitara), Jakov Križan (gitara), Tomislav Križan (kontrabas) i Nedžad Samardžić (fisarmonica).

Dani solidarnosti
Tuzla, juni 2007. godine

U trodnevnom druženju služena su italijanska i trentinska jela, brižljivo spravljena od strane članica Udruženja. Tradicionalna trentinska solidarnost nije zaboravila ni svoje starije i iznemogle sunarodnjake, kojima je priređen svečani ručak, a u kontekstu kontakata sa domaćom zajednicom upriličen je prijem kod načelnika Tuzle Jasmina Imamovića, a napravljena je i posebna posjeta Domu za nezbrinutu djecu u Tuzli sa muzičkom grupom "Poemus".

Treba napomenuti da su značajnu podršku organizaciji dale još i Svjetlana Michelini-Kakeš, gradski oficir za vezu sa Italijom, koja također potiče iz Italije i profesorica italijanskog jezika na Univerzitetu u Tuzli, italijanska državljanka Silvia Trogu. Javni mediji grada Tuzle i Bosne i Hercegovine u cjelini značajno su popratili ove manifestacije (Televizija Tuzlanskog kantona i Radio TK, Tuzlanska televizija i Radio Tuzla, te printani mediji "Tuzlanski list" od 1. juna, "Oslobođenje" od 2. juna 2007. godine).

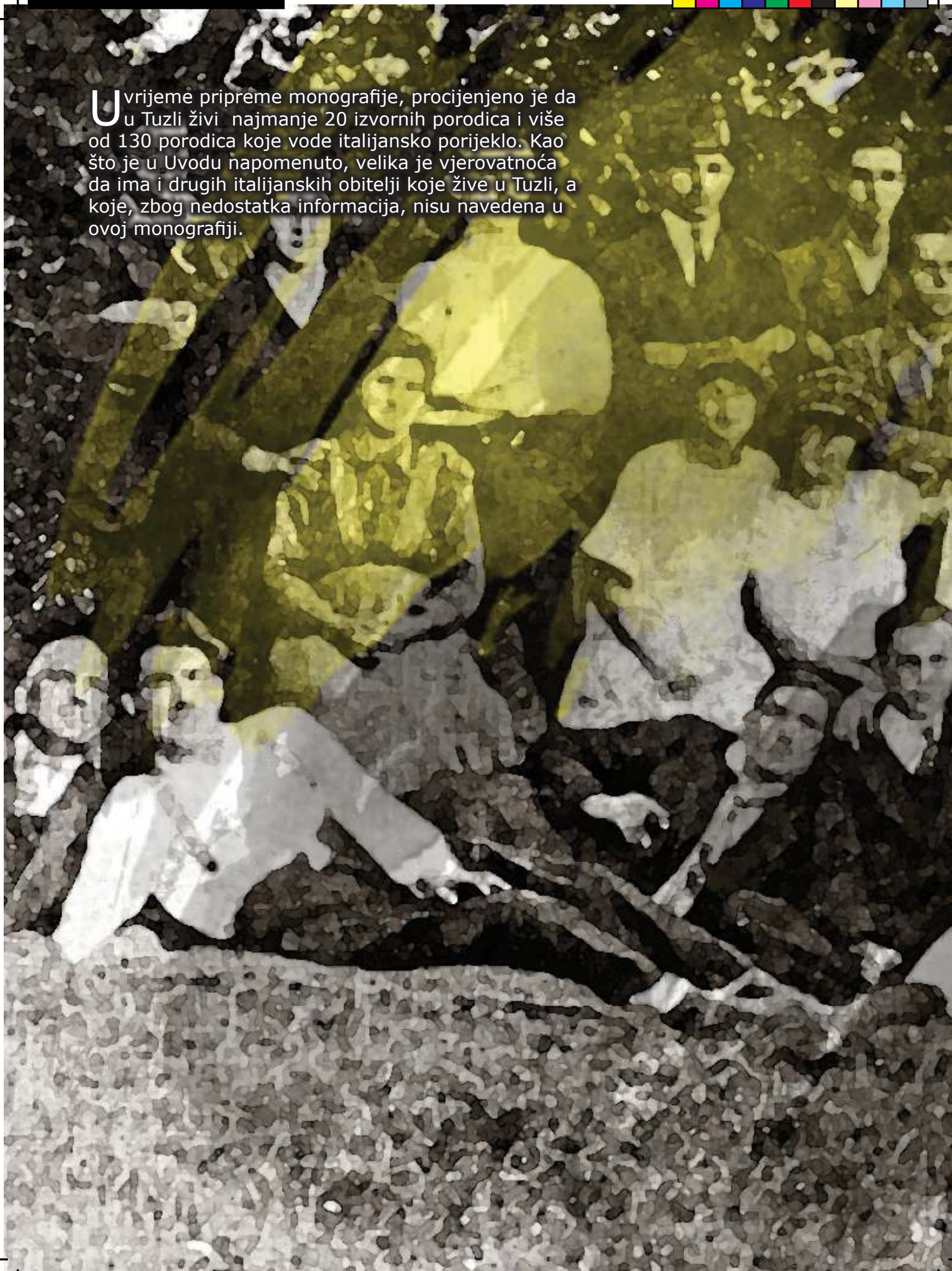
Opći je utisak da je Manifestacija uspješno javno svjedočila, s jedne strane o imigrantskom putu Trentina u BiH, prije svega u grad Tuzlu, a s druge, ukazala na svekolike, naročito kulturološke povezanosti BiH i Italije, odnosno grada Tuzle i italijanske provincije Trentino. Dakle, tuzlanski Trentini su uspješno promovirali etnološki identitet svojih predaka, ali i svoju punu inkorporiranost u bosansko-hercegovačko društvo.

O napornom putu imigranata zorno je svjedočila izložba na kojoj je pored starih fotografija i crteža, prvi put predstavljeno nekoliko geneoloških stabala obitelji koje su došle iz Trentina, do potomaka koji danas žive u Tuzli. Npr. jedna od najpoznatijih trentinskih obitelji u Tuzli - Mott - svoje obiteljsko stablo počinje sa 1495. godinom, a danas živi trinaesta generacija Mottovih.

U vrijeme pripreme monografije, procijenjeno je da u Tuzli živi najmanje 20 izvornih porodica i više od 130 porodica koje vode italijansko porijeklo. Kao što je u Uvodu napomenuto, velika je vjerovatnoća da ima i drugih italijanskih obitelji koje žive u Tuzli, a koje, zbog nedostatka informacija, nisu navedena u ovoj monografiji.

OBITELJSKA STABLA
ITALIJANSKIH
POTOMAKA U TUZLI

U vrijeme pripreme monografije, procijenjeno je da u Tuzli živi najmanje 20 izvornih obitelji i više od 130 obitelji koje vode italijansko porijeklo. Kao što je u Uvodu napomenuto, velika je vjerojatnoća da ima i drugih italijanskih obitelji koje žive u Tuzli, a koje, zbog nedostatka informacija, nisu navedena u ovoj monografiji. Od izuzetnog značaja bi bilo da se prikupe informacije o svim obiteljima koje žive u Tuzli i okolini, kako bi se u nekom narednom izdanju sličnog sadržaja mogle ilustrovati informacije o svim italijanskim obiteljima.

Na osnovu spiskova obitelji i generalnih saznanja, na području Tuzle i okoline živjele su i žive slijedeće obitelji:

Alassi	Fiamengo	Montibeller	Sciocci
Andriussi	Fontan	Moretti	Segat
Battista	Giaconi	Morozini	Soravia
Bancher	Gojo	Mott	Toson
Barbinni	Grotti	Muradori	Trombetto
Batticelli	Komljen	Musulinni	Venerus
Bussatta	Konrad	Olivari	Vidoni
Candotti	Kristen	Pacher	Zamboni
Cukiatti	Krmek	Palla	
Daldon	Laginja	Papinuti	
Delonga	Lazzari	Piccolotti	
Delsante	Marcollini	Piondi	
Druziani	Merluzzi	Rossi	
Faccio	Michelini	Scalceri	

Ovo poglavlje daje prikaz obitelji za koje su podaci prikupljeni do vremena završetka knjige, a u narednom izdanju će lista obitelji biti upotpunjena novim podacima i informacijama.

ALASSI

Mikele Alassia rođen je u Tuzli 25.3.1952. godine od oca Mikele Alassia (isto ime oca i sina) i majke Cuvaj Štefice iz Tuzle (otac iz Bjelovara, a majka Ana Benko iz Budimpešte – Čeopel). Mikele Alassia u Bosnu i Hercegovinu je došao 1946. godine na Omladinsku radnu akciju izgradnje pruge Brčko-Banovići. Bio vojno lice turbo-strojar i precizna mehanika, pa je radio na popravkama mašina. Od 1960. do 1962. godine je stanovao u Lukavcu, u blizini osnovne škole. Nakon završetka radne akcije zapošljava se u fabrici špirita u Kreki „Braća Fišla“. U fabrici je izrađivao alat za popravku kotla za turbinu, radio 8 godina i otišao u rudnik Tušan. Učestvovao u spašavanju rudara, 1962. godine u Tušnju i spasio cijelu smjenu (bio mornar i znao ponašanje vode), 4-5 rudara nije preživjelo jer nisu slušali instrukcije. Godine 1952. otišao u Koksaru u mehaničku radionu tj. u energanu (radio na turbinama), odatle otišao u penziju i umro u Tuzli, sahranjen na Boriću.

Priznanje za naročite zasluge
Alassi Mikele

Upoznao buduću suprugu Šteficu 1946. godine, koju je oženio 1949. godine. Imali su blizance Ivica i Marino, koji su umrli nakon mjesec dana (djeca umrla od gladi zbog neimaštine) i sina Michelle (poznatiji kao Mihajlo). Štefica je radila 35 godina u fabrici špirita i odatle penzionisana. Umrla 2001. godine u Tuzli, i sahranjena na Boriću.

Vjenčanje Mikele Alassia i Štefice
1949.

Michelle (Mihajlo) je išao u osnovnu školu u Lukavcu, „Solana“ i „Franjo Rezač“, a 1965. godine otišao u Italiju na izučavanje zanata za automehaničara i

profesionalnog vozača. Nakon zanata, služio je vojni rok kao alpinista u Italiji 20 mjeseci. Nakon povratka iz vojske, vratio se u Jugoslaviju, u Tuzlu i zapošljava u "Prehrana promet-zvijezda" i radio na pakovanju mirođija. Penzionisan je 1999. godine i živi u Tuzli, blizu Osnovne škole "Kreka". Dobro zna Italijanski, bio dobar golman i igrao nogomet u Lukavcu.

Štefica, Mikele i sin Mihajlo

Vjenčanje 1975. godine

Obitelj Alassi

Godine 1975. oženio je Anđeliju (rođena Mijatović), zvana Lutka. Na igraci se upoznali i uzeli 1975. godine u Tuzli. Anđelija bila domaćica, štrikala i šila (vještine naučila od sestre Slavice sa Dubrava). Rastavili se 1979. godine. Anđelija živi trenutno u Hrvatskoj.

Imaju jedno dijete, kćerku Marinu, rođena 25.3.1976. godine u Tuzli. Marina je završila školu za veterinarskog tehničara u Tuzli, a danas živi u SAD, u Arizoni. U SAD završila medicinsku školu, pa fakultet. Radila 4 godine kao ljekar, ali u zadnjih nekoliko godina ne radi. Udala se za Damira Zonića (viši advokat, vlasnik hladnjače, rodom iz Tuzle, iz Mosnika i Miladija). Ima 15 godišnjeg sina Alena koji ide u Srednju školu, svira gitaru i bendžo.

Marina i obitelj

ANDRIUSSI

Andriussi Ivan (od oca Andirussi Giovannia iz Udina i majka Andriussi, rođ. Zaninni Ana iz Milana), rođen je 1902. godine u Udinama. U Sarajevo je došao 1930. godine i radio kao soboslikar. Oženio je Maricu rođ. Marušić iz Sarajeva. Preminuo i sahranjen 1964. godine u Tuzli.

Ivan i Marica su imali troje djece: Slavka, Ankicu i Nikolu.

Andriussi Slavko, je rođen 1932. godine u Tuzli, preminuo i sahranjen u Tuzli 2007. godine. Školovao se u Tuzli, a kao hemijski tehničar radio u Titovim rudnicima uglja, odakle je i penzionisan 1990. godine. Slavko je igrao fudbal, u "Slobodi". Supruga Andriussi rođena Čavka Dragica, iz Tuzle, je ekonomski tehničar. Dugo godina radila u Institutu za zaštitu i obrazovanje Tuzla, odakle je penzionisana 1986. godine. Dragica se bavila gimnastikom u "Partizanu" u Kreki. Slavko i Dragica su živjeli u Miladijama, Tuzla, a kasnije preselili u Batvu. U braku su dobili sina Zorana i kćerku Nelu.

Sin Andriussi Zoran je rođen 17.11.1957. godine u Tuzli. Završio Rudarsko-geološki fakultet u Tuzli i radio u rudniku Kreka, na površinskom kopu "Šikulje" do 1993. godine. Bio je pripadnik oružanih snaga BiH do 1995. godine, a onda otišao sa obitelji u Italiju, u

Andriussi Renato i Sandro, sinovi Zorana i Zlate Andriussi, u Italiji 2006.

Andriussi Dragica i Slavko sa unucima Renatom i Sandrom, i snahom Zlatom u Italiji 1997.

Trento. U Italiji je ostao u svojoj struci, i uspješno radi u oblasti rudarstva. Bavio se fudbalom u granicama dozvoljenog vremena. Oženio se 7.7.1984. godine sa Zlatom Sejdić iz Tuzle. Supruga Andriussi Zlata, rođena je 1961. godine, a radila u Union banci kao ekonomski tehničar. U

braku imaju dva sina, oba rođena u Tuzli. Andriussi Renato je 1985. godine, a Andriussi Sandro 1988. godine. Oba sina su studenti ekonomije u Trstu.

Kćerka Andriussi Nela je rođena 03.02.1964. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i završila Tehnološki fakultet Tuzla. Od 1.4.1993. godine radi u Univerzitetском Kliničkom Centru Tuzla, Poliklinika za laboratorijsku dijagnostiku. Udala se 7.12.1991. godine u Tuzli za Hadžić Samira. Samir je rođen 21.4.1963. godine u Tuzli. Završio Elektrotehničku školu i radi kao privatnik. Žive u Tuzli, na Brčanskoj Malti.

Drugi potomak Andriussi Ivana i Marice je kćerka Andriussi Ankica, rođena 1933. godine u Tuzli. Umrula je i sahranjena u Tuzli 2005. godine. Suprug Sekanić Selimir je umro, a živjeli su u Zvorniku. Imaju sina Sekanić Vojkana, živi u Zvorniku, i kćerku Sekanić Vojku, koja živi u Sapcu.

Drugi sin Andriussi Ivana i Marice je Andriussi Nikola. Nikola je rođen 1940. godine u Tuzli, preminuo 2001. godine. Bio VK majstor. Supruga Andriussi (rođena Sarić) Kata, živi u Slavinovićima, domaćica. Nikola i Kata imaju dvije kćerke.

Kćerka Andriussi Vesna je živjela u SAD, a sad živi u Tuzli. Vesna je završila Medicinsku školu u Tuzli i zbog posla otišla u Jajce, gdje se udala za Mladena. Suprug Nikolas Mladen je bio ranjen tokom ratnih dešavanja devedesetih u Jajcu. Bio je na lječenju u Njemačkoj, a iz Njemačke su svi otišli u SAD, gdje je Mladen poginuo. Njihova djeca Nikolas Marina i Nikolas Antonio žive u Tuzli sa majkom Vesnom.

Druga kćerka Nikole i Kate je Andriussi Nineta. Udata je za Mahmuzić Edina.

BANCHER

U Tuzli žive četiri obitelji koje su potomci doseljenika Bancher:

- Ibrišimović Bahrija (Bancher) i Amir
- Ibrišimović Zlatko (Bancher), Maida, Selma, Mirza
- Smajić Aida (Bancher), Nihad, Emir i Melisa
- Vasilj Lucija (Bancher)

Bancherovi su porijeklom Italijani, iz tirolske provincije Trento. Proletarizovana obitelj, po tradiciji zidarski radnici, napustila je rodni kraj i krenula u svijet tražeći bolje izvore egzistencije. Godine 1911. Domenico (Luigi) Bancher je stigao u Tuzlu i tu ostao sa svojom obitelji. Višečlana obitelj smjestila se na domaku grada, u naselju Solina gdje su proveli najveći dio života. Domenico Bancher i njegova supruga Franciska, rođena Zanatell, imali su sinove Leonarda i Simona, i kćerke Magdalena, Giovanna, Andrejana i Dousolina.

Domenico (Luigi) Bancher

Slika je snimljena 1920. godine. Sa lijeva na desno stoje: Leonardo Bancher, Domenicova kćerka Giovanna, Domenicov stariji sin Simon i kćerka Andrejana sa suprugom Milanom, i Ivan Čavić, suprug najstarije Domenicove kćerke Magdalene. Sjede: Ljubica – supruga Leonarda sa kćerkom Vesnom, supruga Domenica Franciska, rođena Zanatell, najmlađa Domenicova kćerka Dousolina, zatim glava obitelji Domenico (Luigi) Bancher i najstarija Domenicova kćerka Magdalena sa djetetom.

Članovi obitelji Bancher, Leonardo i Simon, bili su suorganizatori na osnivanju radničkog komunističkog pokreta, ne samo u Tuzli, nego i u BiH, a u njihovoj kući u Solini održana je i sjednica Komunističke Partije Jugoslavije 1929. godine.

Članovi obitelji Mott i Bancher su učestvovali u prvoj organizacionoj sjednici radnika i doprinijeli stvaranju sportskih i kulturnih klubova u Tuzli. U Tuzli je do 2005. godine jedna ulica u centru grada, kao i Građevinska škola u Tuzli, nosila ime Leonarda Banchera. Treba napomenuti da je Leonardo Bancher bio jedan od osnivača nogometnog kluba «Gorki», koji je zbog političkih motivacija bio zabranjen 1923. godine, a kasnije, reorganizovan, nastupao pod novim imenom «Sloboda». U takmičenjima su pored ostalih, djelovali i Cano i Karlo Mott. Simon Bancher i Matilda Mott su bili glumci amateri *Pozorišnog kluba* koji je organizovao predstave i priredbe u Tuzli i okolini. Braća Bancher su učestvovali u izgradnji samostana Plehan kod Dervente 1930. godine.

Ulica (bivša) Leonarda Bankera
u centru Tuzle

Proslava 1. maja 1923. godine na imanju Bancherovih pod Gradinom na Solini. Prisutan je veilik broj Italijana, što pokazuje visok stepen patriotizma Italijana u Tuzli koji su bili na strani radničke klase. Na slici su mnoga poznata imena iz prošlosti Tuzle: Mitar Trifunović Učo, Simon Bancher, Leonardo Bancher, Cano Goja, Leopold Volavka, Marija Jakubec, Perin Mott, Gusti Mott, Viki Mott, Marija i Matilda Mott, Miroslav Pinter, Marija Piccolotti, Ankica Cuvaj, Mijo Cuvaj, Jure Jurić, Hasan Odobašić, Aljo Bakalović, Giovanna Bancher, Franciska Bancher, Mulaga Mustačević, Bogdan Banjanin, Feliks Križan, Juliska Cuvaj, Mica Jakubec, Ivan Gojo, Ljubica Bancher, Pero Smit, Alija Alibegović, Dousolina Bancher, Mijo Đumić, Vladimir Pesut, Mašo Altumbabić i Kosta Bašić.

LEONARDO Bancher (Banker), zvani Nardi, bio je svijetla pojava radničkog pokreta predratne Tuzle – revolucionar, koji je sa čitavom obitelji, godinama aktivno i uspješno djelovao u Tuzli. Bio je učenik nepomirljivog revolucionara - Mitra Trifunovića Uče. Zidarski radnik italijanskog porijekla, Leonardo je postao član KPJ 1919. godine i sve do smrti ostao vjeran svojim velikim uzorima i učiteljima, nepokolebljiv i u najtežim iskušenjima. Uprkos krhke fizičke konstitucije, bio je čvrst sve do poslednjeg dana.

Leonardo Bancher

Leonardo Bancher u mitrovačkom zatvoru zbog političke aktivnosti. Fotografija je snimljena 1935. godine, godinu kasnije podlegao je povredana od zatvorskih mučenja.

Bankerova kuća bila je tokom čitavog niza godina, od »Obznane« 1920. godine, pa sve do velikih hapšenja 1932. godine, štab i centar partijskog rada i djelovanja u Tuzli. Uhapšen je u poznatoj provali partijske organizacije krajem 1932. godine kao član Okružnog komiteta KPJ u Tuzli. Osuđen je na 5 godina robije, gubitak časnih građanskih prava i doživotno izgnanstvo iz Jugoslavije nakon izdržane kazne. Batinanja u istražnom zatvoru, učešće u štrajkovima glađu koje su komunisti vodili za poboljšanje svog statusa, narušili su njegovo zdravstveno stanje. Umro je u zatvorskoj bolnici u Beogradu 11. maja 1936. godine, gdje je sahranjen.

Na osnovu presude, a nakon isteka vremena na koje je Leonardo Bancher bio osuđen, njegovoj obitelji je 21.12.1937. godine uručen nalog za ekstradiciju u Italiju.

Obitelj Leonarda Banchera: supruga Ljubica, kćerka Vesna, sinovi Rinaldo i Bruno i sam Leonardo Bancher

Spomen obilježje Leonardu Bancheru na groblju u Beogradu, podignuto od strane građana Tuzle

Ljubica Bancher, rođena Kožuljević, je živjela u Tuzli sa Leonardom. U braku su dobili kćerku Vesnu, i sinove Brunu i Rinalda, zv. Braco. Nakon presude Leonardu i ekstradicije obitelji iz Jugoslavije, nastupili su teški dani za Ljubicu Bancher i njeno troje maloljetne djece, jer je trebalo krenuti u nepoznato. Pomoć je stigla od Leonardovih drugova koji su sredstvima "crvene pomoći" obezbijedili njenoj obitelji posjetu svjetskoj izložbi koja se u to vrijeme održavala u Parizu, kako bi se Bancherovi prebacili u Francusku. Poslije dugog puta i lutanja, Bancherovi su se zaustavili u predgrađu Pariza, Sevru. Bancherovi ni u Francuskoj nisu ostali po strani onoga što se zbivalo. Stariji sin Bruno aktivan je među naprednim radnicima i među prvima je u Pokretu otpora. Za zasluge u francuskom otporu Ljubica

Ljubica Bancher

Bancher je primila *Orden legije časti*. Vratila se iz Pariza sa sinom Rinaldom, u Beograd, gdje je i umrla 1977. godine.

Ljubica Bancher sa sinom Rinaldom, Rinaldovom suprugom Nevenkom i sinovima Zoranom i Srđanom Bancher u Beogradu

Sahrana Ljubice Bancher u Beogradu 1977. godine

Bruno Bancher

Bruno Bancher je ostao dosljedan obiteljskoj tradiciji i tokom boravka u Francuskoj uključio se u borbu protiv njemačkih vojnih snaga.

Leonardov sin Bruno Bancher, kao komandant jedinice francuskih partizana, uzoran i hrabar borac protiv njemačkih fašista, poginuo je 29. augusta 1944. godine, prilikom oslobađanja Pariza. Za pokazanu hrabrost i junaštvo, jedna ulica i jedan most u Sevru, predgrađu Pariza, nose njegovo ime, a na mjestu pogibije postavljeno je spomen obilježje.

Supruga Ljubica sa sinom Rinaldom na grobu Brune Bankera u Parizu

Sahrana Brune Banchera u Parizu 1944. godine

Vesna Bancher, kćerka Leonarda i Ljubice, vratila se iz Pariza gdje je bila u izgnanstvu, u Tuzlu.

Vesna Bancher je bila zarobljena tokom drugog svjetskog rata. U zarobljeništvu je stekla prijateljicu Bahriju, koja je kasnije streljana. Nakon što je Vesna oslobođena iz zatvora, obavještena je da je u Tuzli čeka Gestapo da je ponovo uhapsi. Da bi izbjegla hapšenje, promijenila je u Zagrebu ime u Bahrija. Udala se za Odošašić Hasana iz Tuzle. Umrula je na porođaju 13.04.1941. godine tokom zbijega u Solini, na dan bombardovanja Tuzle, a rodila je kćerku kojoj su, po želji Vesne tj. Bahrije, dali ime Bahrija zv. Zlata.

Vesna Bancher

Hasan Odošašić, suprug Vesne, rođen je u Tuzli 24. maja 1906. godine u radničkoj obitelji. Nakon osnovne škole izučio je limarski zanat i odmah se uključio u napredni radnički pokret u Tuzli. Godine 1922. postao je član Nezavisnih sindikata i isticao se u radu ove političke, klasno – socijalne organizacije proletera tuzlanskog kraja. Upoznaje se i postaje blizak saradnik istaknutih ličnosti radničkog i komunističkog pokreta - Mitrom Trifunovićem Učom, Blagojem Parovićem, Leonardom Bancherom. Kao jedan od onih koji su se posebno isticali u radu, njemu je ukazano veliko povjerenje, pa je 1926. godine primljen u članstvo KPJ. Djelovao je u partijskoj ćeliji u kojoj je sekretar bio Leonardo Bancher. Hasan Odošašić, veteran radničkog pokreta, učesnik NOR-a od 1941. godine i istaknuti društveni radnik, umro je 6.6.1987. godine u Tuzli.

Pored kćerke Bahrije, Hasan je imao još četvoro djece (sa suprugom Hasibom Bajramović – Odošašić): sina Muhameda rođen 1943. godine, kćerku Amiru rođenu 1945. godine, kćerku Srebrenku rođenu 1947. godine i sina Jusufa rođenog 1950. godine. Svi oni, sa svojim obiteljima žive u Tuzli.

Vesna i Hasan Odošašić

Bahrija Odobašić, zvana Zlata, kćerka Vesne Bancher, je odrasla i školovala se u Tuzli. Tokom školovanja upoznala je Ibrišimović Amira iz Tuzle, rođenog 04.01.1939. godine za koga se kasnije i udala. Čitav svoj radni vijek radili su kao tehnolozi u raznim tuzlanskim firmama. Sad žive u Tuzli kao penzioneri.

Ibrišimović Bahrija i Amir na vjenčanju u Tuzli, 01.06.1960. godine

Ibrišimović Bahrija i Amir u Opatiji 2007. godine

Ibrišimović Bahrija i Amir sa kćerkom Aidom u Tuzli, 1964. godine

Bahrija i Amir imaju kćerku Aidu, rođena 25.7.1962. godine u Beogradu i sina Zlatka, rođen 11.8.1967. godine u Tuzli.

Sestra Aida i brat Zlatko
Ibrišimović

Ibrišimović Aida je završila školovanje u Tuzli i Sarajevu i danas radi u Tuzli kao advokat. Udata je za Nihada Smajića iz Tuzle, rođenog 09.02.1958. godine u Tuzli, zaposlenog u tuzlanskoj gimnaziji "Meša Selimović" kao profesor. Imaju kćerku Melisu, maturant gimnazije u Tuzli, rođena 05.08.1991. godine u Tuzli i sina Emira, rođen 11.4.1998. godine u Tuzli.

Aida i Nihad Smajić

Aida Smajić

Obitelj Smajić: Aida, Nihad, Melisa i Emir u Mostaru 2004. godine

Ibrišimović Zlatko je završio kompletno školovanje u Tuzli kao i Mašinski fakultet 1996. godine. Danas obavlja funkciju direktora i profesora u Mješovitoj srednjoj mašinskoj školi u Tuzli. Oženio je Maidu, rođena Galijatović, 7.3.1970. godine iz Tuzle. Maida završava Ekonomski fakultet, a radi u ICMP u Tuzli. Maida i Zlatko imaju kćerku Selmu, rođena 9.7.2002. godine i sina Mirzu, rođen 28.10.2006. godine - oboje rođeni u Tuzli.

Ibrišimović Zlatko 1984. godine u kući u Tuzli

Obitelj Ibrišimović: Maida, Zlatko i djeca Selma i Mirza u Bijeljini 2007. godine.

SIMON Bancher, zvani Šimon, bio je oženjen Franciskom, rođenom Zanatell. Simon je kao partizanski borac 1943. godine poginuo u Bučiku.

Simon Bancher sa suprugom Franciskom

Obitelj Bancher - supruga Franciska, kćerka Leonida, suprug Simon i kćerka Marceda.

Bancherovi 1936. godine

Spomen česma u Solini sa imenom Simon Bancher

GIOVANNA Bancher, udata Mijatović, kćerka Dominika, rođena je 3.4.1904. godine u Siroru, Italija, a došla je 1911. godine u Tuzlu, zajedno sa ostalim članovima obitelji Bancher. Nastanili su se u naselju Solina, na mjestu gdje je danas vojna kasarna.

Giovanna je bila domaćica i radila kao kuharica u školi "Albih Herljević" i u preduzeću "Tehnograd" Tuzla. Giovanna je umrla 9.9.1968. godine u Tuzli, sahranjena na groblju Borić u Tuzli. Bila je udata za Mijatović Peru. Pero, rođen 1903. godine u Tuzli, je bio limar u rudniku "Kreka". Za vrijeme Drugog svjetskog rata, 1944. godine otišao je u Novu Gradišku. Giovanna i Pero nisu bili učesnici NOR-a, ali je Giovanna pozadinski podržavala partizanski pokret. Giovanna i Pero su u braku dobili jednu kćerku Luciju Mijatović.

Giovanna Bancher sa sestrama Magdalenom, Ursulom i Andrianom i njihovim kćerkama

Giovanna Mijatović – Bancher i Andrijana Bancher - udata Jovanović

Lucija Vasilj, zvana Cica, rođena Mijatović 13.12.1941. godine u Tuzli, školovala se u Tuzli, gdje je završila i Trgovačku školu. Zaposlila se kao trgovac

1959. godine u prvoj samoposluzi u Tuzli "Koltekst" koja je bila na mjestu današnje gradske pijace. Udala se 6.2.1965. godine u Tuzli za Vasilj Peru. Upoznali se za vrijeme radne prakse koju je Pero pohađao u Tuzli. Pero je rođen 29.6.1936. godine od oca Stjepana i majke Anđe, koji vode porijeklo iz Hercegovine. Završio je Pravni fakultet u Zagrebu. Pero je radio u Pedagoškoj akademiji kao sekretar, i u "Institutu za zaštitu i obrazovanje" Tuzla. Pero Vasilj je umro 16.4.1993. godine u Tuzli, sahranjen na groblju Borić. Lucija i Pero su u braku dobili sina Dragana. Lucija danas živi u stanu u Titovoj ulici, na Brčanskoj Malti.

Bancher Marceda, Lucija, Andrijana, Željka, Slađan i Jasna sa djecom iz komšiluka.

Vasilj Lucija i Pero, sa sinom Draganom 1990. godine

Dragan Vasilj, jedini sin Lucije i Pere, rođen je 8.9.1966. godine u Tuzli. Dragan je završio Pedagošku akademiju u Tuzli, i bavi se slikarstvom. Oženjen je Jasenkom, rođena Mešić, sa kojom ima kćerku Kaya, rođena 8.4.2000. godine u Tuzli. Dragan i Jasenka žive u Južnoj Italiji i u Tuzli.

Vasilj Dragan sa suprugom Jasenkom Mešić i kćerkom Kaya 2005.

Domenico Bancher i Franciska, su, pored sinova Leonarda i Simona, imali i kćerke Magdalenu, Giovannu, Andrejanu i Dousolinu.

Sestre Bancher, Dousolina, Andreana i Magdalena

BATTISTA

O dolasku obitelji Battista u Bosnu i Hercegovinu ima vrlo limitiran broj informacija. Battista Emil i njegova supruga Sofija (rođena Warchilovsky) vode porijeklo iz Monte Sovera, Triento Tirol. U braku su imali dva sina, Stjepana (na čijem krštenju je kuma bila Barbara Kirchbaumer, a krsnik Josip Bifel) i Emila.

Battista Stjepan - Štefko je rođen u Novom Sarajevu, na Dolac Malti 8.8.1913. godine (u pojedinim dokumentima se navodi datum rođenja 17.8.1913.). Često se umjesto imena Stjepan koristilo ime Štefko po čemu je bio prepoznatljiv poznanicima i rodbini. U kasnijem periodu je prezime promijenjeno u Batisti. Nije poznato kad je doselio u Tuzlu, a malu maturu (4 razreda osnovne škole) završava 28.6.1925. godine u Prvoj dječjačkoj narodnoj osnovnoj školi u Tuzli. Završio je večernju šegrtsku školu u Tuzli 30.4.1929. godine, a godinu dana kasnije dobiva Svjedodžbu za krojačkog pomoćnika od gospodina Nike Hrvatovića kod koga je izučavao krojački zanat. Krojačkim zanatom se bavio najvećim dijelom svog života. Bavio se i muzikom, svirao tamburicu u tamburaškom društvu "Sloboda" u prostorijama "Slobode" na Sonom trgu Tuzla.

Štefko Batisti je bio istaknuti sportista i već od 1929. godine nastupa za nogometni klub "Sloboda" (koji je nastao od ranije osnovanog kluba "Gorki" 1919. godine). Godine 1936. Štefko je otišao u vojsku Kraljevine SHS i u vojsci proveo 18 mjeseci kao intendant. U toku Drugog svjetskog rata bio je angažovan kao intendant od 11.9.1944. do 21.11.1945. godine u 18. hrvatskoj brigadi. Prvo značajnije zaposlenje je dobio 1948. godine u Preduzeću za zanatske proizvode i usluge "Udarnik" Tuzla. Od 1951. do 1956. godine radio je kao krojački pomoćnik kod Hamdije Gulamović, Saliha Kalesića i Dušana Čuića. Od 1.6.1957. godine do penzionisanja 1.10.1973. godine, Štefko je radio u Opštoj bolnici Tuzla, kasnije bolnica „Dr Mustafa Mujbegović Tuzla“.

Štefko je živio u naselju Donji Mosnik, odakle 1961. godine preseljava u kuću u ulici Moše Pijade 11 (kuća ambasadora Mustafe Vilovića) gdje je proveo ostatak života sa suprugom Marom Lazić.

Batisti Štefko se vjenčao sa Marom Lazić u Tuzli 28.2.1974. godine. Mara Lazić je rođena 3.3.1913. godine u Donjoj Lipnici kod Tuzle od oca Toljaković-Lukić Ivo i majke Anđe Čebić. Mara Lazić je iz ranijeg braka imala tri kćerke i jednog sina (Lazić Katica, Lazić Ljiljana, Lazić Violeta i Lazić Veljko). U braku sa Marom, Štefko je dobio sina Zdravka Batisti. Štefko je umro 28.11.1974. godine u Tuzli od raka pluća i sahranjen na groblju Borić.

КЛУБОВИ РЕВОЛУЦИОНАРНИХ ТРАДИЦИЈА — ШЕСТ ДЕЦЕНИЈА РАДНИЧКОГ СПОРТСКОГ ДРУШТВА СЛОБОДА ИЗ ТУЗЛЕ

Момци с комунистичког игралишта

У јесен 1919. године формиран спортски клуб »Горки« — Кум је био Митар Трифуновић Учо — У рату погинуло 190 чланова

СЛОБОДАРСКА Тузла има више симбола. Нису то само бунари из којих се издије слава вода и прерушење со, нису то само ни хиљаде »гаравих комората« што ковалу угаљ у утробу земље. Симбол овог града под брочницама Мајевине је и радничко спортско друштво Слобода, припадник Партије, које ових новембарских дана слави шест деценија постојања. Поштом је прославе је председник Републике Друго Ђито.

Пламен Октобра

Одјек октобарске револуције ухватио је, у јесен 1919. године допирио до рударских и рачварских домова Крке и лезишних Хустина. Прва комуниста, тек што је у Тузли формирана организација Комунистичке партије, покренули су акцију за оснивање спортског клуба који би, како је замишљено, требало да постави темељнице напредног радничке омладине.

Месна партијска конференција и тамошње партијско веће 17. октобра 1919. године одлучили су о оснивању оснивачке скупштине клуба. У првом руковођству, како је записано у хроникама овог краја, били су, поред народног трибуна Митра Трифуновића Уче, главног иницијатора и оснивача, истакнути комунисти: Леонардо Банкер, Сафет Хаџићев, Нико Трифуновић и Августин Мот.

У то време међу пролетерима широм света веома популаран је био дисан Максим Горки, па је на Учин предлог клубу добио име »Горки«.

Амблем — срп и чекић

Већ те године фудбалски клуб »Горки« постоје у суседним местима, а црвена знамиња активиста из тог раздобља, у првом тиму играли су: бра-

лари Мирко Весели, Пери Мот и Карло Крејчи, графичар Санто Алтарап, тесар Иљко Шифер, машинбравар Фрањо Ноуек, аутомеханичар Мио Јосиф, зидар Јоренц Ајкбергер, кројачи Вили Забош и Зафани,

електричари Ахмет и Осмин Машевић, Алфред Пухта, Јозо Викић и Мулага Мустафичевић. Тренер је био брато Тамбергер, ранији играч »Зринског« игралишта на којем су се организовале утакмице полидриа

Уз осам клубова и тамбураши

Фудбалски клуб је активан од почетка рада друштва и данас је највише трофеја. Био је финалиста Купа Југославије учесник у Купу УЕФА, освајач првог али краткотрајног Купа приватизације, Воје репрезентације су бранили: Хајровић, Мешковић, Шехић, на млађи Шоћербековић, Сарајлић, Кошачевић, Хаџић и многи други.

Атлетичари су осам пута били прваци БИХ, а најистакнутија имена су: Мусташић, Ђинић, Иванић, Аврамовић, Галушић.

Кешарканин клуб је стар више од три деценије. Био је првобитан 1960. године, а бивши тузлашки школе свако је дефиниран.

Свечана седница

ТУЗЛА. — Поводом 60 година успешног деловања и рада радничког спортског друштва Слобода, у Дому ЈНА у Тузли одржана је у суботу узвече свечана седница Конференције и одбора за прославу 60 година оснивања и рада радничког спортског друштва Слобода.

Учесници седнице, међу којима су били и члан Председништва СФРЈ Џаџић Милановић, затим представници друштвених-политичких и самоуправних организација, Федерације и Републике, и ЈНА је поздравно Председник одбора за прославу годишнице друштва Јусуф Арнаутовић.

Председник одбора за прославу је посебно поздравно изасланика Председника Републике

Џубаница друга Ђито, савезног секретара за унутрашње послове Фрању Херцезића који је у име друга Ђита честитао радничком спортском друштву Слобода велики јубилеј.

Говорећи на оном свечаном скупу изасланик Републике Републике, који је издржавао ове прославе, Фрањо Херцезић је рекао да је Председник Републике одликовао овим поводом фудбалски клуб бреним братства и јединства са заједном пенцијом за негманује заслуге и развијање спорта, окупљања и васпитања чланова и симпатизера, у духу противречних идеја, као и за дјелос Народнослободу ачкој борби и ширењу братства и јединства.

Фудбалски тим Слободе из 1930. године — стоје: руководиоца клуба Мио Цувај, Санте Алтарап, Штефко Батисти, Младен Чупина, Ото Ледер, Штефко Јурковић, Алфред Младар Макс, Карло Јурковић, Емеш Нешбековић и Мирко Штруз; средњи ред: Јосип Бајер, Мио Међић и Владо Милеусевић; доле: Фрањо Сухи и Мато Томичевић

је изваја »комунистичко игралиште«.

Власти су знале да су »бунтовници« у првима дресовима, на којима су били утиснути срп и чекић, били комунисти па су на свки начин настојали да им онемогуће рад. Успевало им је то, међутим, само накратко. »Горки« је 1923. године растурен. Бивши чланови су, ипак, четири године касније обновили рад друштва, али сада под именом Слобода. Горки су: то је наш идеал и циљ.

Пуна активност друштва долази до изражаја по доласку друга Ђита на чело Комунистичке партије Југославије. Слобода је стечила напредног радништва, понајвише комуниста. У ствари, партијска књи-

жница била је довољна да се постави члан друштва.

Организују се акције које нису улазе никакве спорске јакости. Сведочи то и податак да је у просторијама Слободе Обласни комитет Партије формирао Штаб за непосредну одбрану града од Југословеновог напада.

Чланови друштва масовно учествују у демонстрацијама 27. марта 1941. године, а непосредно пред априлски рат организују испраћај војника на фронт.

Нине од 600 чланова »Слободе« учествовало је у НОБ-у, од којих је изгинуло на ратиштва широм земље. Многа су проглашени народним херојима.

Мирослав Петровић

Batisti Emil, drugo dijete iz braka Emila i Sofije, umro je 1963. godine u Tuzli. Bio je oženjen Ljubicom, i nije imao djece u braku. Stanovali su u naselju Medenice (Kula) u Tuzli.

Zdravko Batisti, sin Štefka, je rođen 25.2.1955. godine u Tuzli, gdje i danas živi. Završio je osnovnu školu Aleksa Šantić 1969. godine, a srednju ekonomsku školu 1974. godine. Bio je na odsluženju vojnog roka u JNA tokom 1974. godine i 1975. godine, a po povratku iz vojske počeo je raditi u obdaništu „Naše dijete“ Tuzla na poslovima računovodstvenog radnika. I danas radi u istoj ustanovi. Bio je pripadnik HVO u 108 Brigadi od decembra 1994. do januara 1996. godine.

Zdravko se aktivno bavio rukometom u Rukometnom klubu Sloboda od 1970. do 1978. godine. Nakon 1978. godine polu-amaterski je igrao rukomet za niže razredni Rukometni klub "Husinski rudar" sa Husina. Zdravko nije nikad bio oženjen, a živi u stanu u Superbloku – Batva u Tuzli.

Batisti Štefko u Srpskoj Varoši
ispred krojačke radnje gdje je radio

Štefko i Zdravko Batisti na kupanju

Domovnica iz 1929.

Svjedodžba o sticanju znanja i vještina za krojačkog pomoćnika, potpisana od Nike Hrvatovića, krojača iz Tuzla iz 1930

Zdravko Batista rukometaš "Slobode"

Zdravko Batisti u svom stanu u "Super Bloku" Tuzla - 2009.

CANDOTTI

Luigi Candotti sa suprugom i djetetom

Agosto Candotti

Vittorio Candotti

Lino Candotti

Osnovali su Građevinsku firmu. Radili su sa kamenom, izrađivali kalupe za odljevke u betonu i gipsu, ornamente na zgradama, skulpture. Živjeli su u tadašnjoj Konjaničkoj ulici (Šesta bosanaka) pod Kiceljom.

O njihovim graditeljskim sposobnostima svjedoči zgrada gimnazije koju su 1904. godine zajedničkim radom sagradili obitelji Cordignano i Candotti.

Vila Maria – u kojoj je živjela porodica Candotti

Candottiji su sagradili Franjevački samostan u Plehanu 1930. godine, koji danas više ne postoji, kao i niz starih zgrada u Tuzli.

Izgradnja samostana u Plehanu:
Vittorio Candotti sjedi u prvom redu,
treći sa lijeva, prisutna i braća Bancher

U Tuzlanskom muzeju postoji kip Marije majke Božje s djetetom, kojeg su oni napravili. Osim što su bili poznati građevinari, neki od njih su se u slobodno vrijeme bavili muzikom. August i Lino su svirali u tamburaškom orkestru "Bajazzo", jednom od najznačajnijih umjetničkih skupina u prijeratnom periodu.

August se oženio Gisselom (Gigom), a imali su dvoje djece Stellu i Ezia, oboje rođeni u Tuzli. Kao državljani zemlje koja je surađivala sa njemačkim okupatorom nakon rata, 1948. godine deportirani su za Italiju, bez obzira što u ratu nisu sudjelovali. Gissela i August su živjeli i preminuli u Rimu, a Stella i Ezio i njihova djeca još uvijek žive u Italiji.

Gisella i Agosto Candotti

Stella Candotti

Ezio Candotti

Lino je oženio Caterinu, te se nakon 1948. godine preselio u Torino. Imali su troje djece Romeo, Renato i Riccardo. Od kojih je jedan sin tragično stradao u nesreći na poslu u Torinu. O njima, nažalost, nema puno podataka.

Stella sa djecom i suprugom (Rim)

Ezio sa djecom i suprugom Margeritom

Romeo, Renato i Riccardo

Vittorio je oženio Mariju Bačik, kćerku poznatih Tuzlanskih soboslikara. Imali su četvero djece: Elvira, Nella, Valeria i Mario. Marija je zbog teške bolesti srca preminula u tridesetoj godini i ostavila iza sebe muža i četvero malodobne djece. Vittorio je nikada nije prežalio i devet godina nakon nje tragično preminuo od eksplozije bombe pri ribolovu na ušću Neretve.

Maria (Bačik) Candotti

Elvira

Nella

Valeria

Mario

Maria, kao najmlađeg, usvojio je Zio Lino i uzeo ga sa sobom 1948. godine u Torino, gdje i danas živi sa ženom i dvoje djece.

Elvira, Nella i Valeria su se udale u Tuzli i iz tog razloga ostale živjeti u Tuzli.

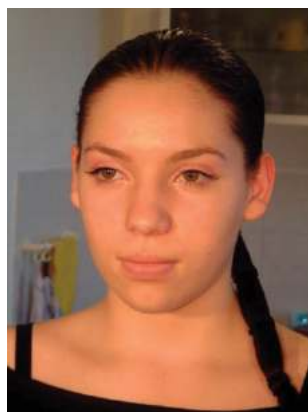
Elvira se udala za Nikolu Rajića. Imali su dvoje djece Branimira i Viktora koji danas žive u Italiji.

Gisella i Nella

Mario Kronauer Candotti

Nella

Dario

Nella se udala za Vladu Corelja i sa njim rodila sina Jadrana (poginuo u saobraćajnoj nesreći u dvadesetoj godini). Nakon par godina, Nella se preudala za Štefana Krunovara i rodio se Mario.

Mario Krunovar sada Kronauer Candotti, živi u Beču kao talijanski državljanin i ima dvoje djece, Nellu i Daria.

Valeria, udata Šuha, rodila je dva sina Zdenku i Borislava koji i danas sa obitelji žive u Tuzli.

Borislav Šuha

DALDON

Prvi italijanski doseljenici u sjeveroistočnu Bosnu, koji su nosili prezime Daldon bili su braća Giovanni Daldon (Tita) i Constantin Daldon (Kosta). U Bosnu su došli početkom XX stoljeća (prema usmenom predanju 1911. godine).

Giovanni Daldon - Tita (1872–1942)

Sa svojom suprugom Luigiom (1872–1957) nastanio se u tada rijetko naseljenom istočnom dijelu Tuzle – Simin Hanu. Na zemlji koju je kupio, zajedno sa obitelji bavio se stočarstvom i poljoprivredom.

Giovanni i Luigia su imali četvoro djece: Mariju, Đidotu, Leona i Vilija.

Giovanni i Luigia su sahranjeni u Tuzli, na groblju Borić.

Luigia i Giovanni Daldon

Leon Daldon (1901–1971)

Rođen u Italiji, u Bosnu i Hercegovinu je došao zajedno sa ocem. Živio je u Simin Hanu, a sa Idom Dorigi (1901–1963) zasnovao obitelj. Imali su dvoje djece kćerku Magdalenu i sina Ivana (Giovanni) - Đani. Po zanimanju je bio zidar i zaposlen u Proleteru.

Kao i njegovi roditelji sahranjen je na Tuzlanskom groblju Borić.

Leon Daldon

Magdalena Daldon - Nena (1930-2009)

Magdalena Daldon je kćerka Leona i Ide Daldon, rođena 14.10.1930. godine u Tuzli. Udala se za Marković Aleksandra sa kojim je imala kćerku Veru. Magdalena je bila zaposlena kao kuharica u Srednjoj elektro-tehničkoj školi u Tuzli.

Magdalena je umrla 3.7.2009. godine, a sahranjena je na tuzlanskom groblju Borić.

Vera Marković se udala za Slijepčević Nusreta, imali su sina Zlatana, na žalost umrla je vrlo mlada, u 28. godini.

Verin sin **Zlatan Slijepčević** je oženjen i ima sina Alena i kćerku Enu.

Magdalena Daldon sa kćerkom Verom

Vera sa sinom Zlatanom

Ivan (Giovanni) Daldon - Đani (1933–1990)

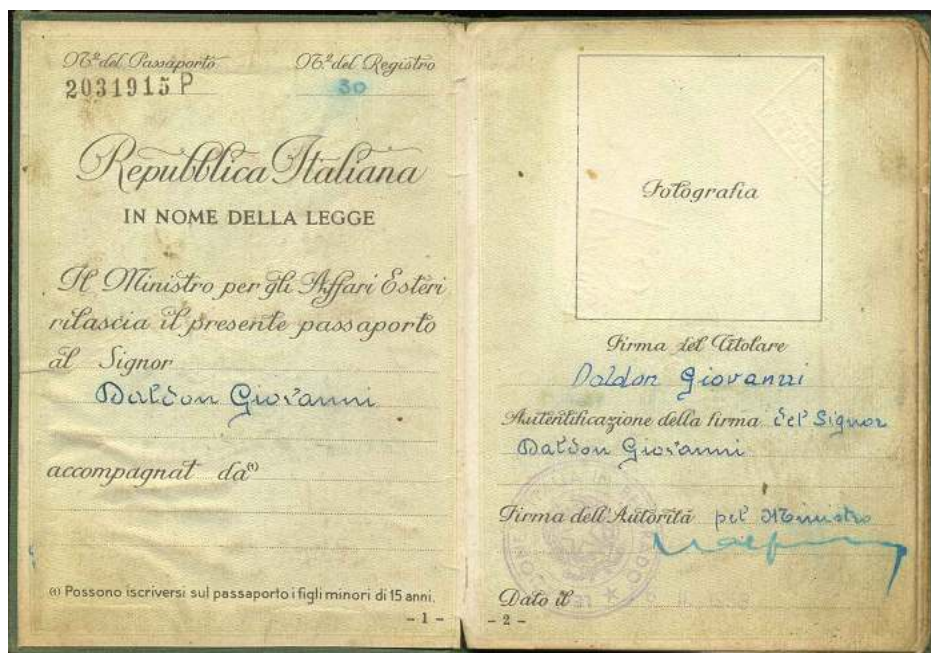
Sin Ide i Leona. Rođen u Tuzli 01.05.1933. godine, obitelj je zasnovao sa Bogner Zorkom (rođ 18.02.1933. godine). Ivan je svoju suprugu Zorku upoznao na dočeku Nove godine koja je bila organizovana za mještane Simin Hana. Sa Zorkom je imao dvoje djece kćerku Ivanka i sina Maria. U Simin Hanu je sagradio obiteljsku kuću u kojoj je proveo svoj životni vijek. U Tuzli je završio zantsku školu za zanimanje Autogeni varioc, te se nakon toga zaposlio u TTU.

Ivan je umro 03.08.1990. godine, a sahranjen je na katoličkom groblju Borić u Tuzli.

Zorka i Ivan Daldon, 1981.

Daldon Giovanni - Ivan
Italijanska putovnica

Ivanka (rođena Daldon) Šimić (rođena 26.08.1957. godine) osnovnu školu je završila u Simin Hanu (Osnovna škola Branko Jošilović), a poslije završene osnovne škole upisala se u Srednju trgovačku školu u Tuzli, koju je završila 1975. godine.

Ivanka je udata za Božu Šimić (rođen 15.12.1955. godine), imaju dvoje djece - kćerku Ivanu (rođena 18.11.1987. godine) i sina Nikolu (rođen 19.10.1985. godine), žive u Rapačama u Tuzli.

Ivana i Nikola su išli u Osnovnu školu Bukinje u Bukinju, kao i Srednju ekonomsku školu u Tuzli. Ivana je školovanje nastavila na Univerzitetu u Tuzli kao student Ekonomskog fakulteta, a Nikola studira informacijske tehnologije na Univerzitetu Džemal Bijedić u Mostaru.

Ivanka (rođ Daldon) i Božo Šimić

Nikola Šimić

Ivana Šimić

Mario Daldon (rođen 06.07.1959. godine) išao u Osnovnu školu Branko Jošilović (danas Osnovna škola Simin Han) u Simin Hanu, a poslije je upisao Srednju Elektrotehničku školu u Tuzli koju je završio 1978. godine, te stekao

zvanje električara. Živi u Simin Hanu sa suprugom Maricom (rođena Tadić, 19.12.1970. godine), imaju sina Ivana (rođen 24.12.1990. godine).

Ivan je kao i njegov otac išao u Osnovnu školu Simin Han, zatim nastavio srednje školovanje u Katoličkom školskom centru sv. Franjo u Tuzli, te je 2008. godine završio gimnaziju, nakon čega je upisao Pravni fakultet na Univerzitetu u Tuzli.

Mario, Marica i Ivan Daldon - 2003.

Vili Daldon (Šikondo)

Podaci o Viliju Daldon (Leonov brat) su dosta šturi i nepotpuni ali se zna da je poslije Drugog Svjetskog rata radio kao poslovođa na izgradnji lokalnih putova. Oženio se sa Reginom i sa njom imao tri sina: Vladu, Franju i Emila.

Vlado je sa svojom suprugom Verom (rođena Matanović) imao sina Dragana. Franjo se oženio sa Dragicom i nisu imali djece. Emil je kao mladić otišao u zemlju svojih predaka, Italiju, tamo se oženio, živio i umro. Imao je dvoje djece Vilija i Mariju.

Sestre Stefania i Modesta - 1941.

Gore: Anđelko i Feliks Dobnik
Dole: Rina Dobnik i Konstantin Daldon

Stefania, Rina, Modesta Daldon

Svadba Daldon Vlade i Vere Matanović
Sjedi Luigia Daldon (žena Giovania - Tite)

Prvi red: Šikondo, Čea, Emil, Vera, Vlado, Marija Mott
Drugi red: Ivan Daldon, Franjo Daldon, Valerija Mott, Rastko Stokanović, iznad Rastka Leo Mott
Krajnja lijevo: Regina Daldon
Potpuno gore: Matišević Mira
Dijete ispred je Pepo Matanović

Emil Mott (sin Giovannia i Đidot Mott)
i Daldon Giovanni (Tita)

Obitelj Daldon
Red iza: Rina, Luiđi, Nikola i Đuzepe
Red ispred: Antonio, Stefania i Modesta sa roditeljima Angelom i Konstantin - 1924.

Vjenčanje Rine Daldon sa bosanskim policajcem - 1931.

Obitelj Daldon
Red iza: Oreste, Livio, Rina, Đuzepe, Luidi
Red ispred: Stefania, Oliva, Antonio,
Konstantin i Modesta

Stoje: Marica Daldon, Marija Mott, Čea
Daldon, Leon Daldon, Ete Daldon, Dario
Daldon iz Trenta, Leda Daldon (sestra
od Daria)
Čuče: Ivan (Giovanni) Daldon, Nada i
Felixs Dobnik - 1971.

(Marica Daldon je žena Alojza (Đidi) iz
Italije)

Daldon Đidota Elizabeta udata za
Giovania Mott s Ilinčice - 1902.

Druga s lijeva Daldon Marija udata za Mott Ferdu
Sjedi Leo Mott sin Marije i Ferde - 1920.

Luidi sa Feliksom
Livio sa Anđelkom
1940.

pripremila Irina Dobnik

DOBNIK

Moji roditelji upoznali su se u Bosni, u malom gradiću, Kladnju. Tata, Anđelko Dobnik, rođen 08.09.1931. godine, tamo je, još kao jako mlad, bio Upravnik šumarskog pogona. Mama je u taj gradić došla igrom slučaja, neke '54. godine, iz Zagreba, prateći svoga tetka u poslovnoj posjeti Bosni. U Zagrebu je trebala studirati Pravni fakultet. Tata i gospođica Ana su se odmah dopali jedno drugome. Dvoje mladih ljudi su se zavoljeli i ovjekovječili tu ljubav 17. marta 1956. godine, vjenčanjem u Dubrovniku. Mama, Ana Špalj rođena je na moru, u Senju, 31. jula 1934. godine, gdje je završila Klasičnu gimnaziju. Njena mediteranska ljepota /kao zift crna kosa i zelene oči/ opčinila je moga tatu, po imenu Anđelko Dobnik, plavokosog i plavookog tuzlaka, italijanskog porijekla. Iz te lijepe i sretne ljubavi nastala su dva krasna mala bića. Prvo se u Tuzli, 28. marta 1958. godine, rodila moja sestra

Melanija, a zatim 26. marta 1961. godine. i ja, Irina Dobnik.

Mama je voljela rusku glumicu, Irinu Skopcovu i po njoj mi je dala to čarobno ime, Irina. Uvijek sam ga sa ponosom nosila, jer mi je tim imenom moja voljena mama, predviđjela sudbinu, postala sam glumica. Tata je dugo godina radio kao direktor "Svatovca" u Živinicama. Njegova kancelarija bila je na mjestu nekadašnjeg porodilišta, gdje sam se ja rodila. Na pitanje zašto se i sa mnom mama nije porodila u Tuzli, dobila sam odgovor da je moja želja da dođem na ovaj svijet bila toliko jaka da se mama počela porađati u ambulantskim kolima, usmjerenim prema Tuzli i zato su je morali vratiti odmah nazad. Složna četveročlana porodica sretno je živjela, prvo u Živinicama, a zatim u Tuzli. Mama je radila u Centru za socijalni rad kao službenik, tata je ostao na direktorskom mjestu do odlaska u

penziju, a Melanija i ja smo završile Gimnaziju u Tuzli i nastavile svaka svojim putem. Sjećam se ugodnog i toplog doma u kući Dobnik i vrlo sretnog djetinjstva. Rasli smo zajedno pod nježnom palicom mojih divnih roditelja, naučeni da volimo i poštujemo druge. Dobar odgoj, rad, obrazovanje i kultura bili su uvijek osnova naših života i nepogrešiva vodilja do sreće. Ja sam se preselila u Sarajevo i nakon dvije godine završene Filozofije i opšte književnosti, upisala, kao prva generacija, glumu na Akademiji scenskih umjetnosti u Sarajevu. Diplomirala sam kao prvi student Akademije, u klasi profesora Borislava Stjepanovića. Nakon 7 godina stalnog zaposlenja u "Kamernom teatru `55" u Sarajevu, put me je na početku rata u Bosni, 1991. godine odveo u Beograd. Na žalost, tužni događaji su se vezali jedan za drugi. Početkom te iste godine, 6. januara, nakon višemjesečne bolesti preminula je moja mama. Na bol gubitka tako drage osobe nadovezalo se prinudno seljenje iz Sarajeva u Beograd. Mislila sam da tuga nikada neće prestati. Na sreću, moja tadašnja velika ljubav, moj desetogodišnji životni pratilac obazrivo me je slijedio i štutio i u dobru i u zlu. Tako da smo zajedničkim snagama konstruirali naš novi životni put. U Beogradu sam igrala u "Ataljeu 212" i predavala glumu, kao asistent profesoru Borislavu Stjepanoviću, na Fakultetu dramskih umjetnosti. Nakon par godina, put nas je odveo u Italiju, u zemlju odakle su nekada došli moji preci. Tako je Milano, nakon petnaest godina boravka u njemu, postao grad u kojem sam najduže živjela u kontinuitetu. Moj glumački angažman je bio vezan uz Piccolo teatro i Teatro

alla Scala u Parmi. U Teatro "Due" sam završila jednogodišnji Master Class, na evropskom nivou, "Teatro tra la recitazione, danza e musica". Smjenjivale su se mnogobrojne predstave, u kojima sam glumila, plesala ili pak nastupala kao reditelj. Već dvije godine živim u Rimu, i moje nove teatarske kuće su Teatro dell' Opera i Teatro Argentina. Ljetos sam, u veronskoj Areni igrala predstavu "Barbiere di Siviglia", režija Hugo de Ana. To je redatelj sa kojim surađujem već sedamnaest godina. Prevodilački rad je stalni pratilac moga umjetničkoga rada. Prevela sam knjigu "Besmrtni jeleni" /"I cervi immortali"/ načelnika Tuzle Jasmina Imamovića, sa bosanskog na Italijanski jezik, a u toku je i prevod knjige "Srebrenica, dani sramote" /"Srebrenica, i giorni della vergogna"/, pisca Luca Leone, sa italijanskog na bosanski jezik. Trenutno, jesen 2009. godine, preko Italijanske Ambasade u Sarajevu, surađujem na jezičkom i teatarskom projektu u Srebrenici.

Moja sestra Melanija diplomirala je na Medicinskom fakultetu u Tuzli, i udala se za svoju veliku ljubav, Duška Pavlovića. I njih su ratna događanja povelala na put prema Italiji. Nekoliko godina su proveli u gradiću Fiera di Primiero, a sada žive i rade u Trentu. Imaju dvoje divne djece. Vanja je rođena 10.06.1981. godine, a Ivan 19.10.1990 godine. Vanja je, nakon završene gimnazije u Trentu završila Akademiju za glumu i za filmsku i televizijsku režiju, u Milanu. Radi kao redatelj na RAI 2. Nakon više godina provedenih u Milanu, sada živi u Rimu, u velikoj ljubavi sa vjerenikom Edoardom Fioravanti, također televizijskim

redatelj. Ivan je završio Liceo scientifico i sprema se za odlazak u Kanadu. Vancouver je grad u kojem će studirati za filmskoga scenaristu, na Akademiji za film. Interesantno je da sam igrala u nekoliko kratkih igranih filmova, u režiji Vanje Pavlović, a Ivan i ja smo zajedno glumili u poznatoj italijanskoj seriji "Centovetrine", za Canale 5. Ja sam igrala lik - dottoressa Maja, a on je glumio moga sina Mišu. Ivan je uz to, kao autor i reditelj snimio više kratkih filmova.

Moja nonna (baka - na italijanskom) majka moga tate, Daldon Rina Maria, rođena je 08.12.1912.godine, u Tuzli. Njeni roditelji Konstantin i Angela Dobnik stigli su iz Italije u Bosnu 1910. godine, u vrijeme kada je Bosna bila pod vlašću Austrije, kao i sjeverni dio Italije. Blizu Tuzle su kupili veći komad zemlju i posvetili se njenoj obradi. Moja baka je bila treće dijete iz toga braka. Dva starija brata, Nikola i Ete rođeni su u Italiji. Njene sestre bliznakinje su Magdalena-Nena i Modesta, a onda i Alojz-Đidi, Josip-Bepi i Toni.

Rina Marija se mlada udala za slovenca, koji je radio u Tuzli u žandarmeriji, zvao se Mihael Dobnik. Taj sretni, ali na žalost kratki brak, donio je na svijet dva sina, Anđelka i Feliksa Dobnik. Moj djed se utopio u rijeci Bosni, usljed moždanog udara, moja baka Rina Marija se tokom rata u Bosni preselila u Italiju. Umrta je i sahranjena u Fiera di Primiero. Moj tata je imao nepune dvije godine, a striko Feliks tri mjeseca, u trenutku kada su ostali bez oca.

Feliks Dobnik je rođen 31. marta 1933. godine u Doboju. Radio je u kao geometar u rudniku Kreka.

Oženio se mladom i lijepom tuzlankom, po imenu Nada Nedić, rođene 24.10.1942. godine. Nada i Feliks Dobnik, u dugom i lijepom braku dobili su dva divna sina: Moris, rođen 05.03.1964. godine i Zoran, rođen 03.03. 1967. godine. Moris je nakon gimnazije završio Pedagošku Akademiju u Tuzli. Studentski dani su bili uljepšani zajedničkim studiranjem sa njegovom sadašnjom suprugom Vesnom. Nakon vjenčanja život su nastavili u Tuzli, ali ratni nemiri su ih ponukali da napuste Bosnu i preko Hrvatske, stignu u Italiju, gdje i danas žive. Tako se u Fiera di Primiero nastavio njihov sretni brak, sa dvoje divne djece. Zovu se Nikola i Anna.

Moj dragi rođak Zoran Dobnik, koji je u Tuzli radio u zlatarskoj radnji, tokom rata je otišao putem svoje rodbine za Italiju i nakon nekoliko godina, u Italiji doživio stravičan incident u kojem je, na veliku tugu svih nas, u 23-oj godini izgubio svoj mladi život. Mislim da je njegovim odlaskom, i odlaskom moje mame Ane, obitelj Dobnik doživjela težak udarac. Svako od nas je, na neki način, u vlastitoj tišini živio prazninu u duši, koja se stvorila gubitkom ta dva draga i divna bića. Zoranovi roditelji, Feliks i Nada su sa mnogo snage nastojali pretvoriti bol u nešto značajno, kao spomenik nestalom sinu. Na žalost, striko Feliks se ugasio ove, 2009. godine, 03.03., na rođendan svoga nikada prežaljenog sina. Moja strina, Nada Dobnik je uspjela transformirati dugogodišnji žal i bol u nešto nevjerovatno kreativno. Njene slike, kroz mnogobrojne izložbe, govore jasno o snazi i kreativnosti ove izuzetne umjetnice.

Nada Dobnik, rođena je 24.10.1942. godine u Tuzli. Završila učiteljsku školu u Tuzli i jednu godinu radila kao učiteljica u OŠ "Breške", a nakon toga 35. godina u OŠ "Simin Han" kao učiteljica, nastavnica likovnog vaspitanja, sekretar i direktor škole. Učestvovala je na više od 50 kolektivnih likovnih izložbi u Sloveniji, Švicarskoj, Njemačkoj, Mađarskoj, Hrvatskoj i BiH, i imala desetak samostalnih izložbi, uključujući dvije izložbe u udruženju Italijana „Trentini“ Tuzla. Ilustrovala je "Gračanički glasnik" broj. 16. (novembra 2003. godine). Sudjelovala u radu međunarodnih likovnih kolonija u Breškama, Tuzla, BiH, 2001. godine, Kras, Slovenija, 2002. godine, Most na soči, Slovenija, 2003. i 2007. godine. Desetu samostalnu izložbu je organizovala u Agenora centru Simin Han, Tuzla od 28.09. do 03.10.2009. godine. Nada Dobnik uvijek ističe da je dugogodišnja tradicija u obitelji da se govori italijanski jezik i tako sačuva jedna kulturna vrijednost. Pored očuvanja jezika, u porodici Daldon je tradicija očuvanja italijanske kuhinje, tako da obitelj često u svom jelovniku ima italijanska jela. Zahvaljujući svjesnosti o značaju očuvanja italijanske tradicije, Nada Dobnik je u stalnom kontaktu sa italijanskim organizacijama koje dolaze na područje Tuzle i tako nastavlja tradiciju dobrih odnosa sa Italijom.

Feliks Dobnik u tehničkoj školi 1947. - peti red sedmi s lijeva

Sestre Magdalena i Modesta i Rina
Maria

Anđelko i Feliks Dobnik

Ana i Anđelko Dobnik roditelji Irine Dobnik

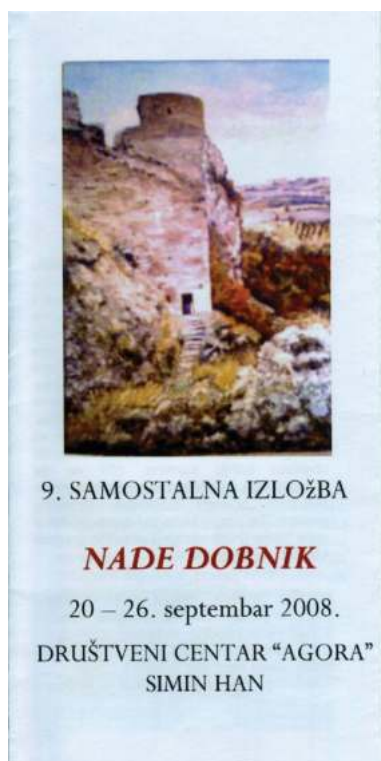

Stoljeće Italijana u Tuzli

Feliks Dobnik

Melaniya i Duško
Pavlović

Poziv za samostalnu izložbu
Nade Dobnik

Nada i Irina Dobnik u Tuzli 2009.

Ivan i Vanja Pavlović
djeca Melanije Dobnik Pavlović

Nada i Feliks Dobnik
29.6.1963. u Simin Hanu

Dobnik Feliks, Nada, Moris, Nicola,
Anna i Vesna
Simin Han, 2008.

Irina Dobnik 2004.

Anđelko i Irina Dobnik
Sirmione Italija 1998.

Irina Dobnik u predstavi Don Carlos
2006. Torino

Stoljeće Italijana u Tuzli

Sjede Marija Dobnik (rođ. Daldon) zvana Čea, kum Aco Gospić, Feliks. Stoje Nada, sin Zoran, kuma Nevenka i sin Moris, u Simin Hanu 1982.

Dobnik Nicola, Moris, Anna, Vesna i Nebojša Račić sin Vladimira - brata Nade Dobnik

Nikola i Ana Dobnik na Rabu 2007.

Dobnik Feliks, sin Moris i unuk Nicola
Simin Han 2008.

Vesna i Moris Dobnik na Dolomitima
1995. Italija

Vjenčanje Vene Ivičić i Morisa Dobnik
Tuzla, 11.5.1991.

FONTAN

Obitelj Fontan Domenica (rođen 1870.godine) i Marie (rođene Bancher 1874. godine), doselila se u Tuzlu 1910. godine iz Italije, iz mjesta Siror-Primiero-Trento, sa djecom:

- Maria-rođena 1896. godine na Kavkazu gdje je Domenico radio kao građevinar-kamenorezac
- Antonio (Anton) - rođen 1900. godine u Siroru
- Jozefina (Pina) - rođena 1903. godine u Siroru
- Antonieta (Carolina) - rođena 1906. godine u Siroru
- Giovanni (Ivan) - rođen 1908. godine u Siroru i
- Orsola (Lina) - rođena 1910. u Siroru

U Tuzli kupuju imanje u Ši selu, koje je po njihovom šušavom izgovoru riječi „si“ dobilo ime. Tu se obitelj povećava novim članovima:

- Lamberto - rođen 1911. godine
- Ernest - rođen 1913. godine i
- Sofia - rođena 1915. godine.

Brojna i vrijedna obitelj stiče poštovanje i simpatije susjeda, te baveći se građavinarstvom i obradom zemlje podiže i školuje svoje potomke.

Obitelj Fontan - s lijeva na desno
Sjede: Lamberto, otac Domeniko,
Anton, majka Maria, Antonieta
Stoje: Ernest, Sofia, Jozefina (Pina),
Orsola (Lina) i Giovanni
(nedostaje najstarija kćerka Maria)

Maria (Mariota) Fontan se školovala u školi časnih sestara u Sarajevu i Zagrebu i postala časna sestra, ali je skinula odoru časne sestre poslije Drugog svjetskog rata i udala za Stijepana Hlavačeka, gostioničara u Tuzli. Nije imala djece.

Maria Fontan

Antonio-Anton Fontan je postao svećenik 1930. godine u Beču, gdje je predavao teologiju. Umro je 1936. godine i sahranjen u grobnici Univerzitetske crkve u Beču.

Anton Fontan, sestra Orsola-Lina
i brat Giovanni- Ivan

Iz molitvenika

Za sjećanje u molitvi na visokodostojnog

P. Antoana Fontan S. J.,

koji je nakon duže bolesti, no ipak neočekivano brzo, preminuo 22. marta 1936. u Beču sa samrtnim sakramentima blaženo i pobožno s gospodom.

Rođen 18. oktobra 1900. U Siroru u Južnom Tirolu stupio je 1917. u društvo Jezu (Isusa), a 1930. postao svećenikom.

U malo godina svoga dušebrižničkog djelovanja učinio je osobito mnogo kao od Boga pomilovani apostol mladosti. Njegovo tijelo počiva u grobnici Univerzitetske crkve u Beču. R.I.P.

Jozefina-Pina Fontan je završila Srednju školu časnih sestara u Sarajevu i Višu u Zagrebu, te kao misionarka otišla u Brazil. Tamo se udala i osnovala porodicu sa četvoro djece.

Jozefina Pina Fontan

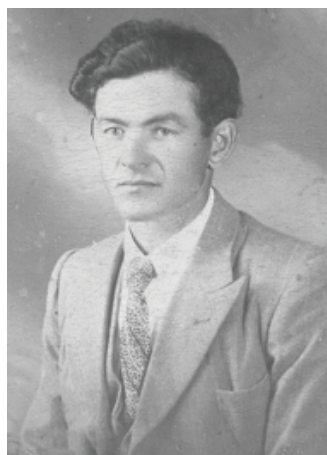
Jozefina sa djecom

Antonieta (Carolina) Fontan je kao i sestra Maria završila školu časnih sestara u Sarajevu i Zagrebu i postala časna sestra. Služila u Karinu kod Benkovca do kraja života. Tamo je i sahranjena.

Antonieta Fontan

Giovanni-Ivan Fontan je završio zidarski zanat kod građevinskog poduzetnika Florijana Straussa i radio u GP „Tehnika“ (prvobitno „Majevica“) kao građevinski poslovođa, veoma cijenjen u svojoj struci, kao uostalom svi Italijani koji su došli na ove prostore. Oženio se Jozefinom Kulhanek i dobili su tri kćerke: Hedvigu (udata Ivanković), Sofiju (udata Vračević) i Mariju (udata Miladinović). Giovanni – Ivan umro je 1955. godine u Tuzli i do smrti ostao italijanski državljanin.

Giovanni –Ivan Fontan

Pasoš Giovanni Ivan Fontan

Vjenčanje Giovannia (Ivan) Fontan i
Jozefine Kulhanek

Potomci Giovannija i Jozefine Fontan:

Kćerka Hedviga, rođena 1934. godine u Tuzli udata za Blagu Ivankovića i sa njim ima sina Maria rođenog 1961. godine i kćerku Maristelu rođenu 1969. godine.

Hedviga i Blago Ivanković

Mario Ivanković sa porodicom živi u Samoboru; supruga Ivana, kćerka Monika (rođena 1993. godine) i sin Dominik (rođen 1994. godine).

Maristela Ivanković, udata Stojić živi sa porodicom u Zagrebu; suprug Ilija i kćerke Lucija (rođena 2001. godine) i Lorena (rođena 2004. godine)

Kćerka Sofija rođena 1936. godine u Tuzli, udata za Duška Vračevića, imaju dva sina Zorana rođenog 1961. godine i Ivicu rođenog 1966. godine.

Sofija i Duško Vračević sa unucima Patrickom i Paolom

Posjeta Predsjednika i članova udruženja „Trentini nel mondo“ Sofiji Vračević u julu 2007.

Zoran Vračević živi u Karlovcu sa suprugom Zdenkom i sinom Paolom (rođen 2001. godine), a Ivica Vračević u Sydneyu-Australia sa suprugom Elsadom i sinom Patrickom (rođen 2001. godine).

Porodica Ivica Vračevića

Porodica Zorana Vračevića

Kćerka Marija rođena 1950. godine u Tuzli, udata za Žarka Miladinovića i imaju dvoje djece-sina Igora rođenog 1973. godine i kćerku Ivanu rođenu 1975. godine.

Marija i Žarko Miladinović, unuk Leon i unuka Dunja

Igor Miladinović živi sa suprugom Danijelom u Beču-Austrija, a Ivana Miladinović, udata Karagić sa suprugom Alenom, kćerkom Dunjom (rođena 1996. godine) i sinom Leonom (rođen 2000. godine) živi u Sydneyu - Australia.

Igor i Danijela Miladinović

Alen i Ivana Karagić

Dunja i Leon Karagić

Orsola – Lina Fontan je ostala u Tuzli. Završila je Srednju učiteljsku-Kloster u Sarajevu, te Višu učiteljsku u Zagrebu. Vodila prvo obdanište u Tuzli, a zatim radila u „Solani“ kao knjigovođa. Udala se za Slavka Mičića i s njim imala dvoje djece: sina Branka i kćerku Radoslavu (udata Poljašević). Iz drugog braka sa Grgom Bojanović ima kćerku Branku. Umrula je u Tuzli 1997. godine

sjede: Maria- Mariota, Ernest,
kcerke Giovannija- Ivana:
Hedviga i Sofija, Antonieta

stoje: Orsola-Lina, Sofia,
Jozefina-supruga Giovannija-
Ivana i Danica-supruga
Ernesta

Potomci Orsole (Line) Fontan:

Sin Branko Mičić rođen 1940. godine u Tuzli, oženio Tonkicu Batticelli i sa njom ima kćerku Tatjanu, rođenu 1971. godine i sina Slavka, rođenog 1973. godine.

Tatjana Mičić, udata Jagodić sa porodicom - suprugom Branislavom i kćerkom Aleksandrom (rođena 1995. godine) živi u Tuzli.

Branko Mičić sa kćerkom Tatjanom

Tatjana i Branislav Jagodić

Aleksandra Jagodić

Slavko Mičić

Kćerka Radoslava Mičić rođena 1941. godine, udata za Boru Poljaševića i ima dvoje djece: sina Slavka, rođenog 1962. godine i kćerku Natašu, rođenu 1969. godine. Žive u Kanadi.

Nataša Poljašević , udata Arsić živi sa porodicom u Kanadi, ima kćerku Tatjanu.

Slavko Poljašević živi u Brčkom, Ima sina Radoslava i kćerku Jovanu.

Kćerka Branka Bojanović, udata Kelečević živi u Banja Luci i ima dvoje djece: kćerku Mariju, udatu Schubert (rođena 1974. godine), koja živi u Njemačkoj i sina Slobodana (rođen 1982. godine) koji živi u Banja Luci.

Branka Kelečević sa kćerkom Marijom

Slobodan Kelečević

Ernest Fontan završio zidarski zanat, radio kao poslovođa u GP“Tehnika”. Bio u braku sa Danicom, a nakon toga sa Anicom. Nije imao djece. Umro u Tuzli.

Sofia Fontan živila u Tuzli, završila srednju školu-Kloster u Tuzli. Udala se za Viktora Piccolotti. Poslije Drugog svjetskog rata odselila u Italiju, u Siror, u rodnu kucu obitelji Fontan. Nije imala djece. Umrula u Siroru.

Danas, kada u Tuzli pripremamo dokumentaciju i uz poštovanje se sjećamo naših predaka, sa sjetom konstatujemo da je potomaka obitelji Fontan u Tuzli jako malo. Tu su kćerke Giovannija-Ivana i Jozefine Fontan: Hedviga Ivanković, Sofija Vračević i Marija Miladinović sa suprugom Žarkom, dok su njihova djeca rasuta po svijetu. U Tuzli je sin Orsole-Line Fontan i Slavka Mičića, Branko Mičić sa kćerkom Tanjom, udatom Jagodić i njenom porodicom.

Sofia Fontan Piccolotti

GOJO

Zbog ekonomske krize krajem IXX stoljeća oko 1890. godine Josip Gojo i njegova braća napuštaju rodni Levico - Tirol Trento i idu trbuhom za kruhom.

Josip Gojo dolazi u Tuzlu gdje 1891. godine osniva obitelj. Ženi se sa Maddalenom Mott ređenom u Primijeru - Tirol Trento. U braku sa Maddalenom, dobili su sedam sinova i jednu kćerku Rozu.

Sjede s lijeva: Roza, Josip, Maddalena i Đovani

Stoje s lijeva: Emil, Jakob, Ignacio, Franjo, Lucijan, Hilario

Josip i sinovi su se bavili građevinskim radovima. Imali su svoju radionu za izradu betonskih cijevi, pločica i nadgrobnih spomenika. Bili su priznati i cijenjeni majstori svog zanata. Jedan od braće – Ignacio je završio kiparsku školu u Salzburgu.

Hilario Gojo predsjednik Levica i Josip Gojo - Levico 1928.

Nona Maddalena sa unukom
Draganom - 1938.

Braća su se ženila i ostajala živjeti u zajednici. Kako se povećavao broj ukućana, polako su se braća počela izdvajati, gradivši sebi kuće u dvorištu. Do Drugog svjetskog rata braća su zajedno radili u radioni. Poslije radiona prelazi u državnu svojinu, a brat Ignacio ostao je raditi kao poslovođa u istoj radioni. Druga braća su se zaposlila u državne građevinske firme.

Najstariji brat Đovani bio je oženjen crnogorkom Zorom, nisu imali potomaka i relativno mladi su umrli.

Kćerka Roza Gojo se udala za Jakoba Mott, s kojim je rodila dva sina Eduarda i Franju. Franjo je mlad obolio i umro, a Eduard je oženjen i ima kćerku Slavicu, koja ima troje djece i sina Daria, koji ima kćerku i sina.

Đidota, Ferdo, Marija Mott, Roza Gojo,
Kristina Mott, Franz Zimmermann i
Marija - Ilinčica

Ignacio je bio oženjen talijankom Amelijom, koja je bila iz kraja njegovog oca
– Levica Tirol, nisu imali djece.

Amelija i Ignacio Gojo

Hilario je bio oženjen sa Elizabetom Bačik, imali su dva sina i jednu kćerku. Najstariji sin Bruno je živjeo i radio u Tuzli, bio je oženjen i ima kćerku Maju, koja je udata i živi u Tuzli. Bruno Gojo je išao u Osnovnu školu "Kloster" u Tuzli od 1932. godine.

Sin Leonard je živjeo u Kranju, bio je oženjen i otac je dva sina Romea i Dina. Romeo ima sina i kćerku, a Dino ima dva sina.

Kćerka Karmela sada živi u Splitu sa kćerkom Danielom i unucima, a mlađa kćerka Andrea živi u Kanadi, udata je i ima jednu kćerku.

S lijeva: Dino, Andrea, Maja i Romeo
(unuci Hilaria Gojo)

Lucijan je umro vrlo mlad 1944. godine od tifusa. Bio je oženjen sa njemicom Terezijom i imao je kćerku Lidiju.

Supruga Terezija, kći Lidija s mužem i kćerima

Gojo Lucijan (srednji red, sjedi prvi s lijeva) i Gojo Franjo (na dnu, prvi s desna na lijevo) u predstavi Emina

Kćerka Lidija je bila udata i ima dvije kćerke Silvu i Vesnu. Oni žive preko 40 godina u Australiji.

Franjo je živio u Tuzli, bio je oženjen Katarinom Mott i imao kćerku Veru i sina Miroslava, koji živi u Zagrebu, oženjen je i ima sina Maria i kćerku Katarinu. Vera odnedavno živi u Zagrebu sa kćerkom Anamarijom, koja je udata i ima dva sina.

Franjo Gojo u ranoj mladosti

Katarina, Franjo i Vera Gojo

S lijeva stoje: Melita, Vera, Lidija,
Dragan, Karmela

S lijeva čuče: Mirjana i Miroslav

UNIVERSITY OF ZAGREB
FACULTY OF GRAPHIC ARTS

Dr. sc. Miroslav Gojo
Professor

HR 10000 Zagreb, Četaldićeva 2

e-mail: mgojo@grf.hr

++385 1 23 71 080/245

++385 1 23 71 080/245

Jakob je bio umjetnička duša, crtao je i pisao pjesme. Umro je u 28-oj godini od galopirajućeg TBC.

Emil Gojo je bio oženjen sa Olgom Pečenko i u braku su dobili sina Dragana i kćerke Melitu i Mirjanu.

Dragan je bio oženjen i ima kćerku Rosanu, koja je udata i ima dva sina.

Melita je udata, ima dva sina Dragana i Željka, Dragan je oženjen i ima jednog sina.

Mirjana je udata i takođe živi u Tuzli.

S lijeva stoje: Bogoljub, Željko,
Rosana, Dragan, Branka,

S lijeva sjede: Dragan, Olga, Emil,
Melita i Mirjana

Emil, kao najmlađi sin Josipa Gojo umro je u 91. godini života. Njegova djeca sa svojim obiteljima žive i rade u Tuzli.

Gojo Rosana na otvaranju prostorija Udruženja
u društvu Mott Branislava

Rosana Gojo – Mujkanović, rođena je u Tuzli 13.10.1960. godine Rosana je unuka Emila Gojo, a kćerka Dragana Gojo (1932 – 2000) i Branke Gojo (1932 – 2005). U Tuzli je završila svoje školovanje, Srednju građevinsku školu 1979. godine, a potom Rudarsko-geološki fakultet. Radila je kao nastavnik rudarskih predmeta u školi u Banovićima, a trenutno je zaposlena kao komercijalista u firmi Meggle. Rosana živi sa porodicom u Tuzli, na Slatini. Udala se 1990. godine za medicinskog radnika Mujkanović Damira iz Tuzle. Damir je završio Visoku zdravstvenu školu i radi u ministarstvu zdravlja u Tuzli. U braku su dobili dva sina Dinu i Darija.

Stariji sin Dino je rođen 19.04.1991. godine u Tuzli i sada pohađa prvu godinu pravnog fakulteta.

Mlađi sin Darijo je rođen 08.09.1994. godine i ide u prvi razred gimnazije Ismet Mujezinović u Tuzli.

Obitelj Mujkanović Rosana, suprug
Damir i sinovi Dino i Dario
Tuzla 2009.

MENEGONI

Obitelj MENEGONI potiče iz malog mjesta Aldeno (Comune di Aldeno) u provinciji Trento. Aldeno, malo mjesto od svega 8 km², je poznat po višestoljetnoj tradiciji proizvodnje vina (od kojih je danas u svijetu poznato "Merlot"). Danas više nema Menegonija u Aldenu, a njihovi potomci su rasuti širom Italije (u gradovima Rim, Ancona, Milano, Peruda, Bolonja i drugi) i svijeta (u SAD-u, Kanadi i Chileu). U Bosni i Hercegovini najviše Menegonijevih danas je u Banja Luci.

Kantina Aldeno

Prvi trag o obitelji Menegoni vezan je za Antonija Menegonija (rođenog 1730. godine u Aldenu) i njegove supruge Margherite, koje je naslijedio njihov sin Antonio (rođen 1760. godine). Iza Antonija i njegove supruge Elisabeth ostao je sin Guiseppe (rođen 1804. godine), a iza njega i njegove supruge Giovanni Bertolosi – sin Sperandio (rođen 1841. godine).

Merlot

Karakteristično za mušku lozu Menegonijevih je da se, za tadašnje prilike, prilično kasno žene (u starosti preko 30 godina) i da su buduće supruge često nalazili van Aldena. Tako je Sperandio Menegoni (rođen 1841. godine) svoju životnu saputnicu Teresu Comper našao u Bolzanu (gdje se i danas govori njemački jezik) i s njom dobio dva sina, starijeg Luiga (rođenog 1870. godine) i Romana (rođenog 1875. godine). O Luigiju nije ostalo pisanih tragova, što bi moglo značiti da je umro mlad, dok je njegov brat Romano oženio austrijanku Florentinu Stimpel (rođenu 1878. godine u St. Florianu), s kojom će doći da živi u Bosnu i Hercegovinu.

Romano Menegoni sa suprugom Florentinom dolazi u Bosnu i Hercegovinu i sa velikom grupom svojih sunarodnjaka se nastanjuje u Mahovljanima kod Banja Luke, gdje i danas živi nekoliko obitelji pod ovim prezimenom.

Emigracioni list za dolazak u Mahovljane (kod Banja Luke), 1900.

U Mahovljanima se Romano Menegoni počinje baviti poljoprivredom, a iz rodnog Aldena donosi sadnice vinove loze, te nakon nekoliko godina postaje uzoran proizvođač vina.

Romano Menegoni, 1918.

Sa suprugom Florentininom Romano dobiva četvoro djece: sinove Bernarda i Roberta, i kćerke Idu i Ciciliju.

Kćerka Cicilija (rođena 15. marta 1902. godine) sklapa brak sa banjalučkim trgovcem Smajom Hodžićem dana 23.09.1923. godine u Banja Luci i uzima prezime Hodžić. Sa suprugom Smajom Cicilija od tada živi u Banja Luci, a zadnje dvije decenije će provesti sa kćerkom Minom u Beloj Crkvi.

Društvo italijanskih Mahovljana u posjeti Sarajevu, 1933. (zna se da je jedan od njih Carlo Menegoni, bliži rođak Romana Menegonija).

Cicilija Menegoni, 1982.

Bernardo, Roberto, Ida
i Cicilia ispred obiteljske
kuće u Banja Luci, 1959.

Brak Cicilije i Smaje je prvi koji jedna od pripadnica doseljenih Italijana sklapa sa mještatinom.

Pred Drugi svjetski rat, 1939. godine, dio obitelji Menegoni (Bernardo, Roberto i Ida) se sa nekim drugim obiteljima iz Mahovljana (npr. Aldrighetti, Baldo, Montibeller, Perotto, Vizintin) vraćaju u Italiju i nastanjaju južno od Rima (Aprilia, Ardea, Pomezia, Latina).

Cicilija sa suprugom Smajom ostaje u Banja Luci. Ratne i političke post-ratne okolnosti uslovljavaju da se braća i sestre vide tek 1959. godine po posjeti Bernardo, Roberto i Ida sestre Cicilije u Banja Luci.

Iz braka Cicilije Menegoni i Smaje Hodžića se rađaju: kćerka Mina (1933) i sinovi Zijad (1925), Adem (1927) i Nedžib (1932).

Službujući kao oficir JNA u Tuzli,
Adem Hodžić sklapa brak sa

FORM 17

Rev. 03/07/14

A

STATO - EILT - STAAT - STADE - ESTADO - STAAT - DEVALET
REPUBBLICA ITALIANA

Comune di ALDENO

Comune di - Commune de - Gemeinde - Municipality
 Municipio de - Gemeente - Kibya yaahile

ATTO N. 54 pag 97 Vol II

ESTRATTO DAI REGISTRI DEGLI ATTI DI NASCITA

EXTRAIT DES REGISTRES DE L'ÉTAT CIVIL CONCERNANT UNE NAISSANCE

AUSZUG AUS DEM GEBURTSREGISTER

EXTRACT OF THE REGISTER OF BIRTHS

EXTRACTO DEL REGISTRO DE NACIMIENTOS

UITSREKSEL UIT DE REGISTERS VAN DE GEBOURTEN STAND OMTREFFEND EEN GEBOORTE

DOĞUMA AIT NÜFUS KAYIT BELGİSİNİN ÖZETİ

a) **Lungo di nascita** - lieu de naissance - Geburtsort - place de birth - lugar
 de nacimiento - plaats van geboorte - dogum yeri

ALDENO

b) **Data di nascita** - date de naissance - Geburtsdatum - date of birth - fecha
 de nacimiento - datum van geboorte - dogum tarihi

08.11.1875

c) **Nome del bambino** - nom de l'enfant - Kindesname - name of the
 child - nome del niño - geboortnaam van het kind - doğum ismi

MASCHIO

d) **Cognome del bambino** - nom de famille de l'enfant - Familienname des
 Kindes - surname of child - apellido del niño - familienaam van het kind -
 soyadı

MENEGONI

e) **Prénome du bambino** - prénom de l'enfant - Vorname des Kindes -
 christian name of the child - onomata de pila del niño - voornamen van
 het kind - soğaktan adı

ROMANO - DOMENICO

f) **Cognome del padre** - nom de famille du père - Familienname des
 Vaters - surname of the father - apellido del padre - familienaam van de
 vader - babatın soyadı

MENEGONI

g) **Prénome du père** - prénom de père - Vorname des Vaters - christian
 name of the father - onomata de pila del padre - voornamen van de
 vader - babatın adı

SPERANDIO

h) **Cognome della madre** - nom de jeune fille de la mère -
 Mädchennamen des Mutter - maiden name of the mother - apellido de
 soltera de la madre - meisjesnaam van de moeder - annesin evlenmeden
 öncesi soyadı

COMPER

i) **Prénome della madre** - prénom de la mère - Vorname des Mutter -
 christian name of the mother - onomata de soltera de la madre -
 voornamen van de moeder - annesin adı

TERESA

INFERNO IN BOVINA NEL 1883

Dato in cui è liberata l'attestato con firma e bollo dell'ufficio, cioè del dichiarante, ripetuto al nuovo depositante - Datum des Erlasses des
 Freigabebefehls, d. h. des freien, signierten und mit dem neuen Depositen - Datum der Freigabe des Freigabebefehls, d. h. des freien, signierten und mit dem neuen Depositen

Alpena 05.10.2007

L'ufficio dello stato civile

[Handwritten signature]

Rodni list Cecilija Menegoni

mještankom Hatidžom i dobija kćerku Fadilu (1952) i sinove Zijada (1953), Kadriju (1958) i Aliju (1958), koji danas sa svojim obiteljima žive u Tuzli. U Udruženju Trentina su aktivni Fadila Hodžić-Menegoni i Kadrija Hodžić, i njihovi potomci Ilda Dedić (1979), Lejla Hodžić (1982) i Bahtijara Hodžić (1992).

Unuci Cicilije Menegoni: Alija Hodžić, Kadrija Hodžić, Fadila Hodžić i Zijad Hodžić, Tuzla 1970.

MICHELINI

Obitelj Michelini vodi porijeklo iz italijanske provincije Friuli, sa glavnim gradom Udine. Stanovnici pokrajine Friuli su često emigrirali u druge zemlje jer nije bilo dovoljno plodnog zemljišta, a nivo poljoprivredne proizvodnje jedva dovoljan za izdržavanje mnogobrojnih obitelji. Jedna od tri obitelji emigranata iz Friulia, koje su se doselile za vrijeme vladavine Austro-Ugarske Monarhije, je obitelj Michelini. Druge dvije obitelji su obitelji Papinutti i Toson. Obitelji su se naselile na područja Doboja, Gračanice, Brčkog i Tuzle.

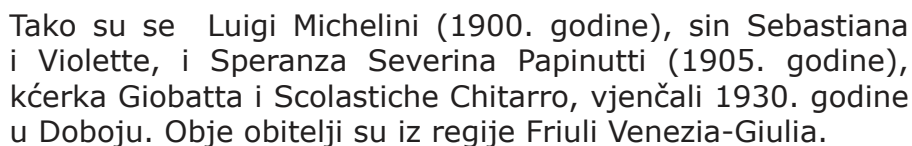
Sebastian Michelini i njegova supruga Maria Violetta (rođena Tuan/Tartaro), oboje iz Biccinicca (Friuli Venezia Giulia), emigriraju prvo u Filipovac (Pakrac) u Slavoniji, gdje Sebastian nalazi posao kao ciglar. Sebastian i Maria Violetta imali su četvoro djece, dvoje rođenih u Italiji (Giuseppe/Josip i Rosalia) i dvoje rođenih van matice (Luigi i Francesco/Franjo). Znajući da se Rosalia rodila 1892. godine, a Luigi 11. aprila 1900. godine u Filipovcu, može se izvući zaključak da je obitelj emigrirala iz Friulija između 1892. i 1900. godine, najvjerovatnije 1896. godine, kako se navodi u jednom dokumentu njihovog sina Luigija. Radeći kao ciglar u Slavoniji, svojim umijećem je zadobio povjerenje vlasnika ciglane, jer je izumio ili donio iz Italije, novu tehniku proizvodnje cigli, što mu pomaže da zaradi novce za kupovinu zemljišta.

Michelini Luigi i njegova supruga Michelini-Papinutti Speranza/Nada sa djecom Luigi/Điđo, Angelina i Mirko, snahom Michelini Anđom i unukom Michelini Svjetlanom, zatim Michelini, udata Juroš Ljubica sa sinovima Ivicom i Draganom, te Pajdl Josip, unuk Michelini-Pajdl Rosaliје

Obitelj se iz Slavonije 1918. godine seli u područje Doboja, jer je tu bilo više ciglana (Sočkovac, Karanovac, Gračanica), a možda i zbog toga što su tu

Italijani su imali običaj da se susreću i druže međusobno i imali su svoja mjesta okupljanja. Tako su mnogi brakovi bili sklopljeni upravo između italijanskih ili friulanskih obitelji, a zajednički jezik je bio još jedan olakšavajući faktor.

Budući da je Luigi bio ciglar, obitelj se selila tamo gdje su bile ciglane. Nakon Sočkovca, Karanovca i Gračanice, 1946. godine došli su u Tuzlu, gdje je u naselju Slavinovići bila ciglana.

Luigi i Speranza-Severina (kasnije nazvana Nada) su imali četvero djece: Luigi/Alojz (1937. godine), Zvonko (1939. godine), Angelina (1942. godine) i Mirko (1946. godine).

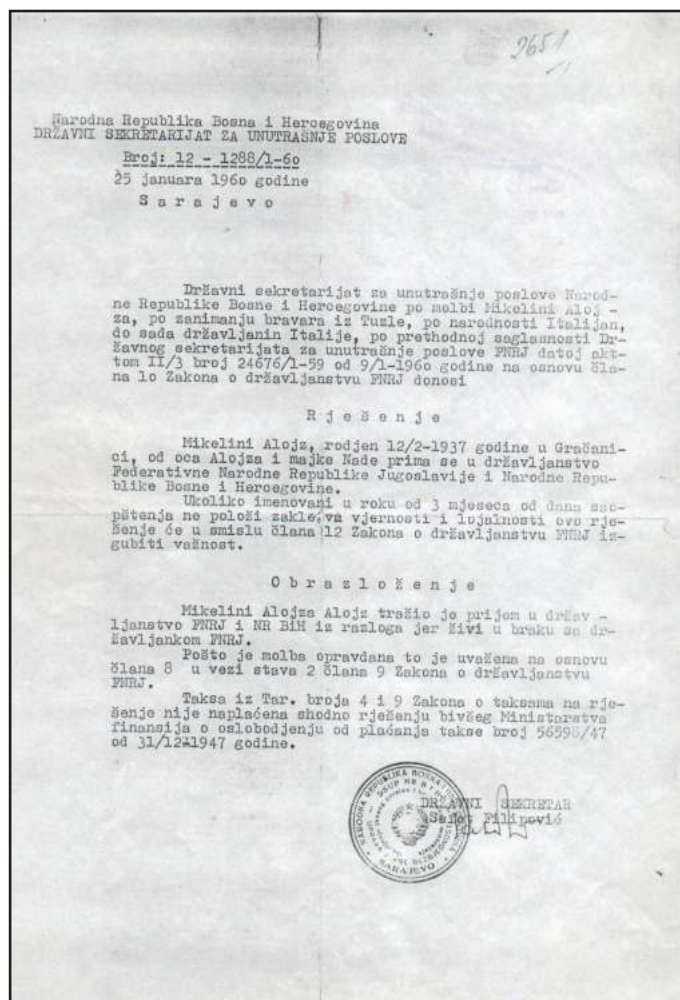
Znamo da su, kad su tek krenuli u školu, Luigi/Alojz i Zvonko pričali samo furlanski, te su zbog toga imali problema u školi. Sinovi Luigija i Speranze, Zvonko i Mirko, još uvijek žive u Tuzli (Slavinovići), dok kćerka Angelina živi u Bijeljini, zajedno sa svojom kćerkom Mirom Manojlović (sin Zoran Gušić je emigrirao u Italiju/Venetto).

126

Od potomaka Luigija i Speranze-Severine Michelini, u Tuzli još žive: sin Zvonko Michelini (njegov sin Zoran je emigrirao u Friuli, a sin Zdenko u Njemačku), sin Mirko Michelini (njegova djeca Borislav, Anita i Zorica su emigrirali u Friuli), unuka Svjetlana Michelini-Kakeš (kćerka Luigija/Alojza Michelini) i njene dvije kćerke Nina i Nataša. Unuka Nada Michelini (kćerka Luigija/Alojza Michelini) je emigrirala u Njemačku.

U Tuzli su, također, živjela djeca drugog Sebastianovog sina, Giuseppea/Josipa Michelinija: Nino i Ljubica (Violetta), kao i njihovi potomci. Giuseppe/Josip je živio i radio u ciglani u Brčkom. Nino Michelini još živi u Tuzli, a njegova djeca (Mario, Veselko, Predrag, Nenad, Josip, Slađan i Violeta) su emigrirala u Friuli, dok je sin Vlado tragično izgubio život 1992. godine, tokom rata u BiH (njegov sin Roberto Michelini živi u Tuzli). Sinovi Ljubice/Violette Juroš, rođene Michelini (Ivica i Dragan Juroš) su emigrirali u Njemačku, a Ljubica živi u Hrvatskoj.

Obitelj Michelini sve do 1960. godine nije mijenjala italijansko državljanstvo, iako se može pretpostaviti da su zbog toga mogli imati određenih poteškoća, makar u administrativnom smislu. Tek šezdesetih godina, kada su stariji sinovi završili školovanje i trebali naći zaposlenje, obitelj se odlučila da podnese zahtjev za prijem u državljanstvo tadašnje FNRJ, kako bi sinovi imali više mogućnosti za zaposlenje. Najstariji sin, Liugi, zvani Ćido, tada je već bio oženjen i imao kćerku Svjetlanu.

MONTIBELLER

Obitelj Montibeller je na područje Bosne i Hercegovine došla iz Roncagna, provincija di Trento. Najstariji poznati predak, Montibeller Antonio, rođen 1840. godine, bio je oženjen sa Maria Delasso – Montibeller, rođena 1845. godine. Obitelj sa osam članova se doselila u selo Štivor kod Prnjavora 24.05.1884. godine. Kasnije se obitelj uvećala za još tri člana.

Najstarije dijete u obitelji bio je Giuseppe (djed Josipa Montibellera), rođen 1867. godine. U obitelji su živila ostala djeca (sa godinama rođenja):

- Leopoldo 1869. godine
- Anna Maria 1872. godine
- Domiziana 1875. godine
- Anselma 1880. godine
- Giuditta 1882. godine
- Amalia 1884. godine
- Andrea 1886. godine
- Severino 1886. godine

Svi doseljenici, iz provincije Trento, su se nastanili uglavnom u Štivoru, a nekoliko obitelji na periferiji ovog sela. Po dolasku, odmah im je dodijeljena Begovska zemlja, koja je bila dosta zapuštena i lošeg kvaliteta. Pošto im je zemljoradnja bilo glavno zanimanje i u Italiji, mnogo su vremena i truda uložili dok su zemlju pretvorili u plodne oranice. Potrebno je napomenuti da pored zemljoradnje, nekoliko obitelji, jedno izvjesno vrijeme, se bavilo proizvodnjom drvenog ćumura - uglja.

Na prostoru Štivora i okoline, do početka Drugog svjetskog rata, pored Italijana živjelo je stanovništvo koje je imalo 17 različitih nacionalnosti. Po završetku Drugog svjetskog rata, demografska slika područja se znatno izmjenila.

Montibeller Giuseppe, kao najstarije dijete, vjenčao se sa Veronikom Zubacz, porijeklom iz Slovačke. Ova obitelj je izrodila sedmero djece i to: Marika, Katarina, Anna, Irma, Lojzo, Rudolf i Ferdinand.

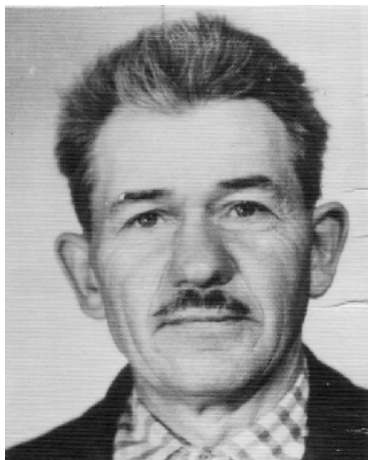
Ova druga generacija, u odnosu na prethodnu, pored zemljoradnje, bavila se i zanatstvom i to uglavnom građevinskim radovima.

Sin Montibeller Giuseppea, Rudolf Montibeller, koji je rođen 01.11.1914. godine, oženio se u februaru 1942. godine suprugom po imenu Emilija Andreatta - Montibeller, koja je rođena 10.04.1920. godine u Štivoru.

U ovoj obitelji rođeno je sedmero djece i to:

- Josip 1942. godine
- Djovani 1944. godine
- Maria 1946. godine
- Antonia 1948. godine
- Katarina 1950. godine
- Reza 1954. godine
- Paolina 1958. godine

Rudolf Montibeller je za vrijeme svog života radio kao zidar, na građevini, a majka Emilija je bila kućanica.

Rudolf Montibeller

Braća Montibeller Josip i Djovani
27.12.1981.

U sredini majka Emilija Montibeller
sa Mariom (desno) i Antoniom
(lijevo), Katarinom, Rezom, Josipom i
Djovanijem (u pozadini) 27.12.1981.

Jedan od sinova Rudolfa, Montibeller Josip, rođen je 16.05.1942. godine. Po završetku srednje škole 1960. godine, nastanio se u Tuzli gdje i danas živi. Po odsluženju vojnog roka, krajem 1969. godine, oženio se Jelenom Avramović – Montibeller, rođena 5.2.1950. godine u Zabrdju kod Ugljevika. Jelena je radila na knjigovodstvenim poslovima, a od nedavno je u mirovini. Josip je u radnom odnosu proveo punih 37 godina, uglavnom na poslovima komercijale u građevinskoj firmi "Tehnograd" Tuzla, a 1998. godine odlazi u mirovinu. Za vrijeme svoga rada nastavio je sa obrazovanjem i završio dodatnu školu u struci.

Dugogodišnji je aktivni član udruženja Italijana u Tuzli. Sa suprugom Jelenom živi na Brčanskoj malti u Tuzli. Bračni par Jelena i Josip nemaju potomaka.

Josip i Jelena Montibeller

MOTT

Među brojnijim Italijanima koji su došli na područje Tuzle su obitelji Mott. Korijeni obitelji Mott datiraju iz XVI stoljeća, a prezime je imalo slijedeću genezu: Mot, Moti, Motto, Motes, Moto, Moz, Mott "Paleta" i Mott. Njihov dolazak se veže za kraj devetnaestog stoljeća. U Tuzlu su došla tri brata iz obitelji Mott koji su zasnovali svoje obitelji čiji potomci i danas žive u Tuzli. Prvi koji je stigao - 20.08.1880. godine, je Giacomo Antonio Giovanni, dva puta se ženio i ima djecu iz oba braka. Rođen je 19.7.1836., a umro u junu 1910. godine u Tuzli.

Prvo je oženio Maria Magdalena Bancher di Simone (rođena 29.1.1836. godine, umrla 17.10.1893. godine). Giovanni i Marija su imali ukupno devetero djece. Po dolasku se naseljavaju u tzv. "Ciganluk mahali" u Tuzli. Doseljenici su bili korisna i kvalifikovana radna snaga, a u početku su se najviše bavili zemljoradnjom.

Ipak, najčešće su bili građevinari, a prvi zvanični dimnjačar u Tuzli

bio je Giacomo Antonio Jakob (sin Giovanni i Maria), koji je od Austro-Ugarskih vlasti 1890. godine dobio dozvolu za obavljanje dimnjačarske službe. Uz njega rade i njegovi sinovi Ivan-Giovanni i Augusto-Gusti Mott. Augusto-Gusti je jedan od osnivača tamburaške sekcije "Slobode", kao i fudbalskog kluba "Gorki-Sloboda". Augusto-Gusti, poslije Prvog svjetskog rata sa uspjehom je 12 godina vodio pozorišnu i muzičku sekciju organizovanih radnika.

Uz rad je, u to doba, bila veoma zastupljena i muzika, tako da je u periodu oko 1920. godine djelovao tamburaški sastav sastavljen od 4 Italijana, 2 Čeha i jednog Bosanca. Bio je to popularni "Bajazzo" koji je i u kino dvorani svirao tokom prikazivanja nijemih filmova. Dimnjačar Jakob Mott 1905. godine je za sebe i svoju porodicu izgradio kuću u centru tadašnje Tuzle. Dva njegova sina su kasnije na brdu Ilinčica izgradila kuće za svoje obitelji, pa odatle taj kraj i danas nosi naziv "Talijanuša". Od tada, pa do danas, ova obitelj, uz sve ostale Italijane, prolazi kroz razne periode

Grb obitelji Mott

koji se smjenjuju u ovim krajevima i ostaju uvaženi i priznati građani našeg grada.

Članovi obitelji Mott su jedni od inicijatora formiranja "Udruženja građana italijanskog porijekla i prijatelja Italije", osnovanog 1993. godine u Tuzli, čiji je predsjednik bio Branislav Mott Ivan, a drugi članovi obitelji aktivno učestvuju u radu udruženja "Trentini nel mondo". Giacomo (Đakomo) Mott je 1883. godine bio jedan od članova dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli. Osim njega, članovi društva su bili i njegovi sinovi, dimnjačari Ivan Giovani, Augusto - Gusti, kao i Ludvig - Viki. U Tuzli je krajem dvadesetog stoljeća organizovana i alpinistička grupa a među prvima u toj grupi bili su Mott i Candotti. Rafael, zvani Rafo, Mott dipl. ing. šumarstva, bio je direktor šumskog gazdinstva u Tuzli, a kasnije je zauzimao značajno mjesto u Ministarstvu šumarstva BiH.

Giacomo Antonio Giovanni (Jakob Mott) je rođen 9.9.1864. godine u Pieve - Siror, a umro u Tuzli 31.1.1944. godine. Bio je oženjen Luciom Fausta Bancher. Izuzetno priznat žitelj Tuzle koji je poznat po dimnjačarstvu i društvenom djelovanju u Tuzli.

Giacomo Antonio
Jakob Mott

Rodoslovje obitelji Mott u Bosni i Hercegovini

Giacomo Mott

Lucia Fausta Bancher

n. 09.09.1864 m. 31.01.1944 n. 20.09.1870 m. 14.08.1954

rođeni u Italija, Pieve i Siror - vala PRIMIERO PROVINCIA TRENTO

1. Ivan-Giovani Mott	n. 04.11.1895 m. 11.03.1976	Christine Zimmermann	n. 23-12.1905 m. 16.12.1984
2. Petar Anton-Perrin Mott	n. 24.01.1897 m. 23.11.1966	Katerina Klarić	n. 1910 m. 18.04.1978
3. Ludvig Viki Mott	n. 16.08.1899 m. 20.01.1981	Anka Bartić	n. 29.05.1920 m. 01.10.1996
4. Augusto-Gusti Mott	n. 15.08.1900 m. 15.08.1963	Neulina Coddella Mott	n. 1921
5. Maria-Mariša Mott	n. 30.04.1904 m. 23.06.1973	bez muža	
6. Mariša Mott	n. 10.03.1906 m. 28.11.1977	Felika Križan	n. 12.06.1903 m. 12.06.1967
7. Karlo Mott	n. 17.01.1908 m. 17.08.1990	Ana Jurković	n. 23.11.1917 m. 20.02.1992
8. Lucijan-Cano Mott	n. 15.01.1913 m. 09.02.1974	Marija Šilović	n. 15.08.1917 m. 16.05.1978
1.1. Jakov-Jaki Mott	n. 31.07.1934	Lidija Stulov	n. 10.12.1933
Ivica Mott	n. 07.05.1967		
1.2. A. Petar Mott	n. 06.07.1929 m. 30.03.1997	Melita Lucić	n. 27.03.1937 m. 03.03.1980
B. Nada Mott	n. 01.05.1934	Slavko Kljajo	n. 05.02.1928 m. 06.10.1998
A-1. Željko Mott	n. 08.09.1953	Gordana Blagojević	n. 16.03.1957
A-2. Vlasta Mott	n. 03.05.1955	Zoran Bradović	n. 13.06.1960
B-1. Srećko Kljajo	n. 18.03.1954	Radmila Radić	n. 18.08.1957
A-1.1. Srećko Mott	n. 16.10.1977	Adnan Razić	n. 27.09.1973
A-1.2. Ivana Mott	n. 15.04.1982		
A-2.1. Josip Bradović	n. 05.10.1991		
A-2.2. Martina Bradović	n. 06.06.1994		
B-1.1. Dejan Kljajo	n. 15.01.1990		
B-1.2. Vedran Kljajo	n. 14.05.1991		
A-1.1.1. Benjamin Razić	n. 27.11.2000		
1.3. A. Franjo-Franci Mott	n. 09.03.1940	Bečija Iva Marušić	n. 21.08.1942
B. Branislav Ivan Mott	n. 17.07.1948	1. Spomenka Jović	n. 30.03.1952
		2. Jadranka Marinović	n. 14.09.1966
A-1. Oja Mott	n. 18.05.1967		
A-2. Oliver Mott	n. 22.03.1978		
B-1. Ana Mott	n. 13.11.1975		
B-2. Anton Mott	n. 26.03.1998		
B-1.1. Nina Anđić	n. 26.05.2005		

1.4. Bez djece

1.5. Bez djece

1.6. A. Feljica-Milika Kovačić	n. 27.10.1929 m. 25.02.2002	Ivan Kovačić	n. 11.08.1919
B. Jakov Bračo Križan	n. 24.07.1931	Zlata Hamić	n. 15.12.1944 m. 14.03.2001
C. Miroslava-Seka Križan	n. 07.02.1935 m. 18.09.1997	bez muža	
D. Tomislav-Dodo Križan	n. 05.08.1942	1. Melita Jurak	n. 18.08.1945
		2. Jelena Sekulić	n. 20.04.1963
		3. Dominika Ilić	n. 20.04.1963

A-1	Ivančica-Beba Kovačić	n.19.06.1954	bez muža
A-2	Zlatko-Bonco Kovačić	n.19.01.1951	Biserka Kralj n.11.10.1952
B-1	Maja Križan	n.14.09.1979	
D-1	Ivančica Križan	n.19.02.1971	Željko Ostojić n.25.08.1970
D-2	Nina Križan	n.16.05.1989	
D-3	Felika Križan	n.19.06.2001	
A-2.1	Ana Kovačić	n.31.07.1988	
A-2.2	Andrej Kovačić	n.22.05.1991	
D-1.1	Marko-Max Ostojić	n.17.10.2004	
D-1.2	Oliver Ostojić	n.27.02.2006	
1.7. Bez djece			
1.8. A Stefica Mott n.27.12.1947			
B Renata Mott n.31.10.1951			
A-1	Stela Bradanović	n.08.06.1976	Miroslav Bradanović n.19.10.1941
A-2	Toni Bradanović	n.19.10.1978	Željimir Senkan n.20.05.1949
B-1	Mario Senkan	n.06.05.1981	
B-2	Martina Senkan	n.03.06.1978	
B-2.1	Robert Pavić	n.08.02.2000	Rade Pavić n.12.06.1970
B-2.2	Daria Pavić	n.08.06.2005	
TUZLA 07.06.2006.god			
IZRADJO Branislav Ivan Mott			

Obiteljsko stablo Giacomo Antonio Jakoba -
Mott u Bosni i Hercegovini

Jakob i Lucia Mott sa troje djece
i Luciina majka, u Tuzli

Mott Jakob, HKD Napredak 1898. godine, Tuzla
(Jakob stoji predzadnji red, sredina, sa ordenom
na odijelu, ima brkove)

Giacomo Antonio Giovanni (Giacomo Mott) i Lucia su imali slijedeće potomke:

- Ivan – Giovani Mott
- Petar Antun - Perin Mott
- Ludvig – Viko Mott
- Augusto – Gusti Mott (nema potomaka)
- Maria – Marilla Mott (nije bila udata i nema potomaka)
- Matilda Mott
- Karlo Mott
- Lucijan – Cano Mott

Dio obitelji Mott Jakoba i Lucie: -
Tuzla početkom XX stoljeća. Označeni
tačicama su djeca uz pano sa
natpisom (sjede): Ludvig i August,
a iza (u bijeloj haljinici) je sestra
Marilla. Iznad nje je majka Lucia sa
djevojčicom Matildom u naručju. Iznad
Lucie stoji otac djece -Jakob, a na kraju
stoji najstariji sin Ivan-Giovanni.

Mott Jakob i Lucia

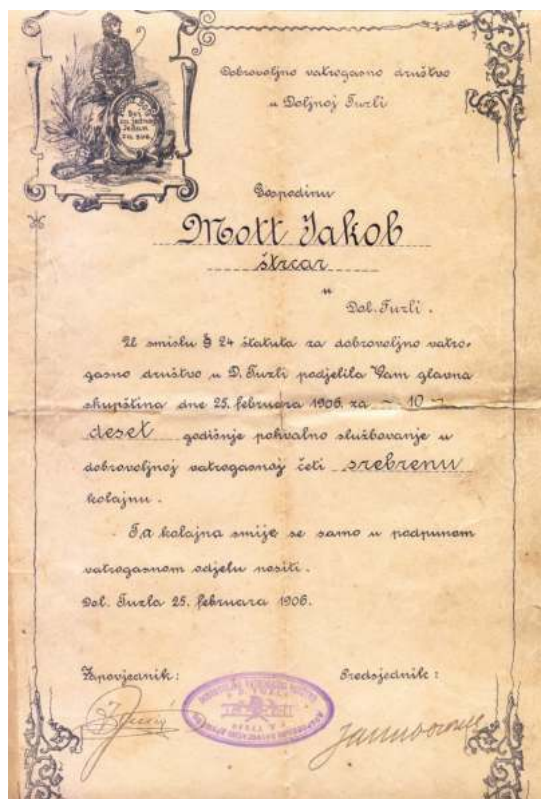
Braća i sestre Mott 1958. godine

Ivan – Giovanni Mott (Jakob Mott), prvi sin Giacoma i Lucie, rođen 4.11.1895. godine u Tuzli, radio je kao dimnjačar kod oca Giacomo Motta. Bio je vatrogasac u Tuzli i član prvog Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli i BiH. Oženio je Christine Zimmermann, rođena 23.12.1905. godine u Bačkoj. Ivan i Christine su se vjenčali 10.6.1933. godine u Lukavcu. Živio je u Tuzli kao podstanar, a kasnije kupio kuću kod Osnovne škole na Pazaru. Bio je učesnik Prvog svjetskog rata od 1914. do 1918. godine, a proveo je godinu dana u italijanskom zarobljeništvu. Ivan je tečno govorio Italijanski i Njemački jezik, a Christine je govorila Njemački jezik. Christine je bila šnajderica, umrla i sahranjena u Tuzli 16.12.1984. godine. Ivan – Giovanni Mott je umro 11.3.1976. godine, i sahranjen na groblju Borić u Tuzli. Ivan – Giovanni i Christine su imali jednog potomka, sina Jakoba (Jakova).

Mott Ivan Giovanni rođen 4.11.1895. godine u Tuzli, ratovao kao austrijski vojnik u Prvom svjetskom ratu u Tirolu, bio ranjen 1916. godine

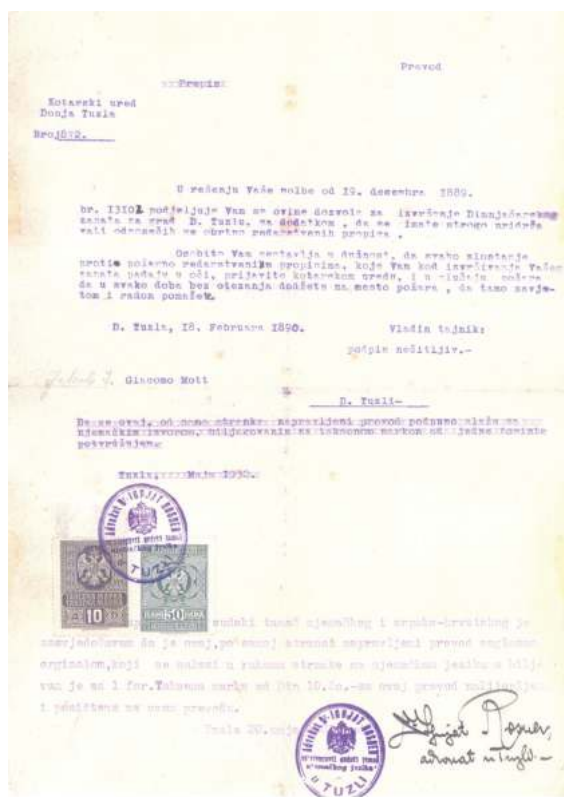
Obiteljska stabla italijanskih potomaka u Tuzli

Mott Ivan Giovanni (Jakob), član DVD Tuzla 1928. godine, priznanje za rad u vatrogasnoj službi

Jakob i Lucia Mott, Tuzla oko 1940. godine. S lijeva na desno stoje: Jakob "Braco" Križan, Petar "Braco" Mott, Miroslava "Seka" Križan, Jakob-Jakov-Jaki Mott, Felicia "Medika" Križan

Tuzla, 1890. godine - Dozvola Mott Jakobu za obavljanje dimnjačarskog zanata, prvog u Tuzli.

Kalendar 1941. godine
dimnjačara Motta

Dimnjačari Jakob Mott desno i
Lovro Jurisa lijevo

Jakov Mott, zvani Jaki, sin Jakoba Motta, rođen je 31.7.1934. godine u Tuzli. Završio osnovu školu u Klosteru u Tuzli, kasnije nižu gimnaziju i tehničku školu – kemijski odsjek u Tuzli. Radio je u Industriji špirita i kvasca u Kreki i u laboratoriji u Rudniku Kreka. Vojni rok od godinu i po dana služio u Gospiću. Po povratku iz vojske odlazi na studije u Zagreb. Tamo završava Tehnološki fakultet, a onda radi na separaciji rudnika uglja Banovići. Slijedeće zaposlenje mu je u Općini Tuzla – služba inspekcije, gdje je ostao do penzije 1994. godine. U mladosti se aktivno bavio košarkom, i imao zapaženo mjesto u razvoju tuzlanskog sporta. Završio je nižu muzičku školu – odsjek truba u Tuzli. Od oca je naslijedio sakupljačku strast, pa je tako skupio značajnu dokumentaciju o dolasku i boravku italijanskih obitelji u Tuzlu. Oženio je Lidiju, rođena Stulov 10.12.1933. godine u Sarajevu. Lidija je kćerka Stulov Borisa (Rus po porijeklu) i Marije (rođena Vidić iz Hercegovine). Lidija je završila Gimnaziju u Tuzli

Jakov Mott sa suprugom Lidijom

i Filozofski fakultet – odsjek povijest u Sarajevu. Lidija je radila u Rudarskoj tehničkoj školi u Tuzli kao profesor, odakle je i penzionisana 1994. godine. Jakov i Lidija žive na Slatini u Tuzli. Imaju sina Ivana - Ivicu Motta.

Jakov Mott u društvu Josipa Montibellera, Zamboni Vlade i Zamboni Antona u Tuzli 2009. godine

Ivica Mott, sina Jakova i Lidije, rođen je 7.5.1967. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i srednju školu u Tuzli, a studirao je na Likovnoj akademiji u Sarajevu. Od 1991. godine živi i radi u inostranstvu, u Španiji i Velikoj Britaniji. Bavi se likovnom umjetnošću – slikanjem, a učestvovao je na zajedničkoj izložbi likovnih umjetnika u BKC Tuzla. Živi u Londonu, a nema potomaka.

Jakov Mott i sin Ivan na Slatini

Petar Antun – Perin Mott je drugi sin Jakoba i Bančer Lucie. Rođen je u Tuzli 24.1.1897. godine, a umro 23.11.1966. godine. Živi i školuje se Tuzli, a po završetku školovanja u Tuzli, zapošljava se u Fabrici sode Lukavac gdje osniva porodicu sa Klarić (Mijo) Katarina – Katica (rođena 1910. godine, a umrla 18.4.1978. godine). Braku su dobili sina Petra i kćerku Nadu.

Petar – Perin Mott u mladosti

Otac i sin – Petar - Perin Mott i sin Petar "Braco" Mott, u Tuzli prije Drugog svjetskog rata

Osobna iskaznica Mott Petra, izdata u Lukavcu 1953. godine

Za vrijeme življenja u Tuzli aktivno se uključuje u sportski život grada, igrajući fudbal za RFK Gorki. Godine 1921. osnovan je sportski klub "Solvaj" Lukavac, čija se aktivnost bazira uglavnom na igranju fudbala, a Petar je i jedan od osnivača i prvih kapiten. Jedan je i od osnivača Lovačkog društva u Lukavcu. Radi u fabrici sode Lukavac kao bravar, a ujedino je član vatrogasne jedinice. Umro je i sahranjen na gradskom groblju u Lukavcu 23. novembra 1966. godine.

Petar - Perin Mott kapiten SK Solvaja Lukavac, stoji treći s lijeva na desno (oko 1925. godine)

Mott Nada, kći Petra, udata za Kljajo Slavku sa kojim ima sina Srečka (koji trenutno živi i radi u Zagrebu). Penzionerka je fabrike sode iz Lukavca, živi u Lukavcu.

Mott Petar, sin Petra, rođen je u Lukavcu 6. jula 1929. godine. Školuje se i radi u Tuzli i Lukavcu gdje zasniva porodicu sa Melitom Lucić, a u braku su dobili sina Željku i kćer Vlastu. Radi do 1976. godine u fabrici sode u Lukavcu kao poslovođa u proizvodnji kaustične sode, a otvaranjem 1976. godine fabrike cementa u Lukavcu radi na poslovima rukovodioca fizičkog obezbjeđenja. Za života u Lukavcu aktivno se bavi nogometom u nogometnom klubu Radnički (Solvaj - micar) Lukavac. Po završetku nogometne karijere aktivno djeluje kao član istog kluba. Aktivan je član lovačkog društva „Svatovac“ Lukavac. Nesretnim slučajem preminuo 30.3.1997. godine i sahranjen na gradskom groblju u Lukavcu u zajedničku grobnicu sa suprugom Melitom umrle 3.3.1980. godine.

Mott Željko sin Petra rođen je 8. septembra 1953. godine u Lukavcu. Živi u Lukavcu gdje zasniva porodicu sa Blagojević Gordanom sa kojom ima kćerke Sanju i Ivanu. Radni vijek, do penzije provodi u fabrici sode Lukavac. Aktivno učestvuje u sportskim aktivnostima kroz gimnastiku, plivanje i rukomet, gdje je i trener u rukometnom klubu Lukavac. Jedan je od osnivača gradskog kulturno-umjetničkog društva Lukavac, gdje aktivno učestvuje u radu istog. Supruga Gordana radi u Domu zdravlja u Lukavcu.

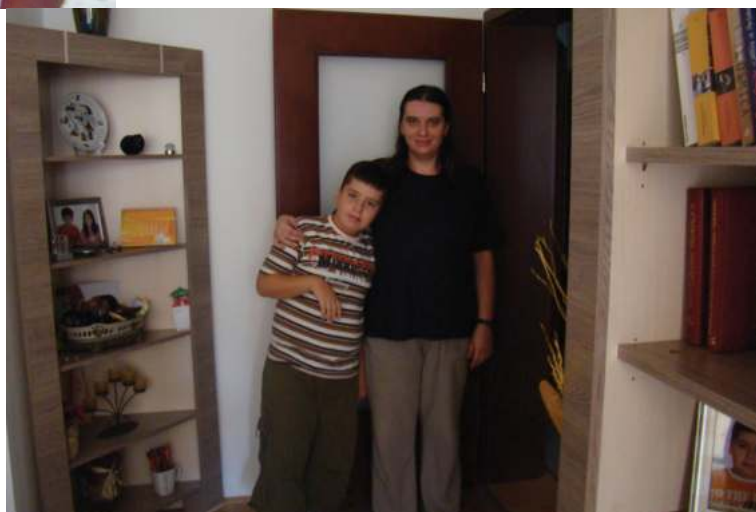
Mott Sanja, kći Željka, rođena 17.10.1977. godine u Tuzli, završava Medicinsku školu Tuzli i radi u domu zdravlja Lukavac. Ima sina Benjamina.

Mott Ivana, kći Željka rođena 15.4.1982. godine u Tuzli, završava Pravni fakultet u Sarajevu, živi u Lukavcu, trenutno zaposlena u GIKIL Lukavac.

Mott Željko, unuk Benjamin i
supruga Gordana

Mott Sanja i njen sin Benjamin

Mott Ivana i Benjamin u
Sarajevu 2008. godine

Mott Vlasta, kći Petra, rođena 3.5.1955. godine u Lukavcu, školuje se u Lukavcu gdje završava Ekonomsku školu. Nakon školovanja zapošljava se u Tuzlanskoj banci gdje i danas radi. Udaje se za Bradvičić Zorana sa kojim ima sina Josipa i kćer Martinu. Živi u Križanima kraj Tuzle.

Ludvig – Viko Mott je treći sin Giacomo i Lucie Mott. Rođen je 16.8.1898. godine, a umro 20.1.1981. godine. Bio oženjen Ankom Baričić, rođena 29.5.1920. godine (umrla 1.10.1996. godine). U braku su dobili dva sina: Franju (rođen 9.3.1940. godine) i Branislava Ivana – Branu (rođen 17.7.1948. godine).

Mott Ludvig stoji sa kačketom,
svira kontrabas

Franjo - Franci Mott ima kćerku Olju (rođena 18.5.1967. godine) i sina Olivera (rođen 22.3.1976. godine). Oliver Mott je istaknuti glazbenik sa izuzetno velikom brojem koncerata u BiH i inostranstvu.

Članak o nastupu Olivera Motta u
Hrvatskom glasniku, novembar 2005.

Oliver i Olja Mott

**KONCERT
OLIVERA MOTTA**

U 2005. godini tuzlanska podružnica Hrvatskoga kulturnog društva "Napredak" slavi dvije iznimno važne obljetnice. Prva je Napretkov stoti rođendan, a druga je petnaesta obljetnica od obnove rada društva.

Tim će povodom HKD "Napredak" svojim članovima, simpatizerima i gradu Tuzli darovati bogat kulturni program. Dani kulture su započeli 13. studenoga i trajat će sve do 24. prosinca, a generalni pokrovitelj svih događanja je g. Ivo Miro Jović, predsjedatelj Predsjedništva Bosne i Hercegovine.

Prva je večer bila rezervirana za solistički koncert pijanista **Olivera Motta**. Profesor Mott je 1976. godine rođen u Tuzli i istaknuti je član tuzlanskoga Napretka. U Tuzli je završio nižu i prvi razred srednje muzičke škole. Nakon toga odlazi u Italiju na daljnje školovanje. U Italiji postigao je zapažene rezultate. Desetogodišnje školovanje na državnom konzervatoriju u Trentu završava za osam godina te 2002. godine diplomira izvrsnom ocjenom. Nakon toga upisuje poslijediplomski studij kojeg, jednako uspješno, završava 2005. godine. Tijekom školovanja pohađa brojne Master Class kolegije kod vrhunskih majstora komorne glazbe.

Iako redovito koncertira po Italiji i drugdje u inozemstvu, ovo mu je tek drugi solistički koncert u rodnome gradu. Prvi je, još kao diplomac, održao 2002. godine. Ovaj se put predstavio djelima Mozarta, Beethovena, Brahmsa, Chopina i Liszta. Poznate su melodije oduševile brojnu publiku okupljenu u dvorani Bosanskog kulturnog centra. Još je jednom do izražaja došao neosporni glazbeni talent g. Olivera Motta. Pravilo po kojemu se smatra da umjetnici nisu dobrodošli u svojoj sredini, nikako se ne može primijeniti u ovom slučaju. Tomu u prilog govori zadovoljstvo posjetitelja ali i g. Olivera Motta budući da su ovakvi koncerti najbolja nagrada za dane, mjeseci i godine uložena truda.

I. K.

Augusto-Gusti Mott je rođen 15.8.1900. godine u Tuzli, a umro na svoj rođendan 15.8.1963. godine u Italiji. Bio je istaknuti borac za prava i slobodu radnika tokom tridesetih i četrdesetih godina XX stoljeća, što je opisano u poglavlju monografije *Tuzlanski Italijani u borbi za slobodu*. Bio je oženjen Natalinom Cordella, rođena 1921. godine. Nije imao potomaka.

Šira obitelj Mott u Tuzli, August Mott stoji treći s lijeva na desno

Grob Mott Gustia - Augusta u Primieru. S lijeva na desno: supruga Mott Anzela, sestra Augusta Marilla, Augustov brat Carlo, Anzelina kći Mara, Augustova supruga Natallina

Maria – Marilla Mott je kćerka Giacoma i Lucie Mott, rođena 30.4.1904. godine. Umrla je u Tuzli 23.6.1973. godine. Nije bila udata, i nema potomaka.

Mott Marilla, Tuzla, između 1941. i 1945. godine

Matilda Križan, rođena Mott, je kćerka Giacoma i Lucie Mott. Rođena je 10.3.1906. godine, a umrla 28.11.1977. godine. Bila je udata za Feliksa Križana (rođen 12.6.1903. godine, umro 12.6.1967. godine). Imali su četvero djece: Felicija – Medika udato Kovačević, Jakob Braco Križan, Miroslava – Seka Križan i Tomislav – Dodo Križan.

Mott Karlo i sestra Marilla u Siror Primiero pored vrata koja je pravio njihov djed Giacomo

Karlo Mott, sin Giacoma i Lucie Mott, rođen je 17.1.1908. godine, a umro 17.8.1996. godine. Bio je oženjen Anom Jurković (rođena 23.11.1917. godine, umrla 20.2.1992. godine). U braku nisu imali potomaka.

Lucian – Cano Mott je najmlađi sin Giacoma i Lucie Mott. Rođen je 15.1.1913. godine, a umro 9.2.1974. godine. Bio oženjen Marijom - Micika Šilović, rođena 15.8.1917. godine, a umrla 10.5.1978. godine. U braku su dobili dvije kćerke: Šteficu (rođena 27.12.1947. godine) i Renatu (rođena 31.10.1951. godine).

Vjenčanje Luciana - Cane Mott sa Micikom Šilović. Pokraj Luciana su Lucian, najmlađi sin Jakoba i Lucie. Stoje (s lijeva na desno) - Ljubica Barušić, Nada Mott, Katica Mott, Jakob Mott, Kristina Mott, Ludvig-Viki Mott (brat Cane), Anka Mott - supruga Ludviga, vozač i njegov pomoćnik, te Lidija Gojo.

Sjede (s lijeva na desno) - Giovanni-Ivan Mott (najstariji brat Cane), a do njega stoji dijete - Franjo-Franci Mott - sin Ludviga i Anke (snimljeno u Tuzli oko 1940. godine)

Mihael Mott - Željeznički stolar, brat Jakoba - dimnjačara

Anton Mott, rođen 1869. godine u Primiero-Trento doseljava u Tuzlu 1882. godine. Radio je na željeznici u Tuzli kao stolar.

Na slici je Anton Mott sa drugom suprugom Marijom rođenom Brock, i djecom iz prvog i drugog braka.

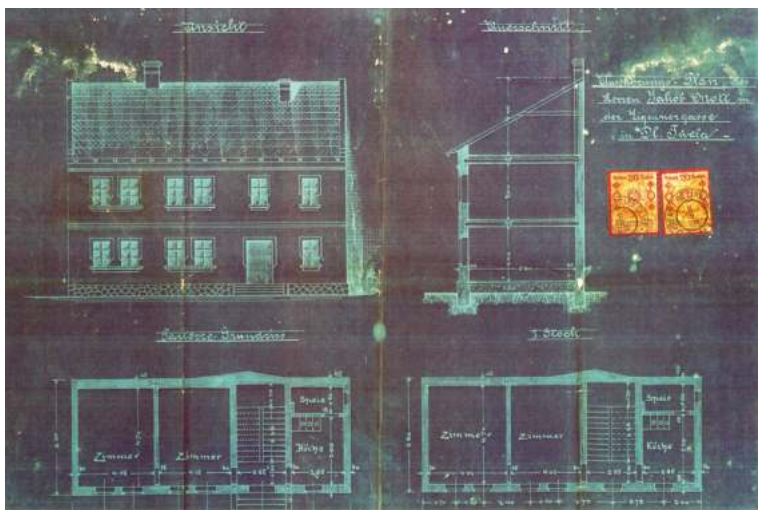

Sjede: kćerka Marija, Anton i supruga Marija, kćerka Elizabeta Stoje: Otto, Ferdo, Ivan- Giovanni, Josip – Pepi, Alojz-Giggio i Ignac

Članovi porodice Mott iz Tuzlanskog naselja "Talijanuša". U gornjem redu stoje (s lijeva na desno): nepoznati bračni par, Ferdo i supruga Marija, Ivan - Giovanni, supruga Gidjota i kći Margarita, Stanković Ivan-suprug Lize Mott, a sjede (s lijeva) Marija, nepoznati dječak, Anton -Toni Mott sa suprugom Marijom. Između njih je Ivo Stanković

Na Ilinčici se nastanio brat Jakoba Motta, Anton - Toni Jakob koji je 1905. godine dobio odobrenje tj. gađevinsku dozvolu i izgradio kuću na kat u tada tzv. "Ciganluk mahali", u blizini današnje čevabdžinice "Limenka" u centru grada. Uz dozvolu je priložen i jednostavni projekat kuće, a kad je kuća završena dobila je oblik kao što je zabilježeno na fotografiji kuće. Kuća je zbog slijeganja terena srušena.

Projekat kuće Mott Jakoba u Tuzli

Tuzla, 1905. godine -
Dopuna dozvole za gradnju
kuće Mott Jakoba

Posljednji sin Jakoba Motta,
građevinski poslovođa Karlo
- Dragutin ispred kuće prije
rušenja

Ivan – Giovanni Mott bio je u braku sa Elizabetom-Giggiotom sa kojom je imao sina Emila, koji je umro mlad i kćeri Valeriju i Margaritu.

Valerija Stokanović rođena Mott

Rastko Stokanović

Valerija (Marija) Mott, rođena je 1927. godine u Tuzli. Radila kao medicinska sestra u Bolnici - interno u Tuzli. Udala se za Rastka Stokanović i ima dvoje djece: sina Mladena rođenog 1950. godine i kćerku Mirjanu rođenu 1953. godine u Tuzli. Valerija je umrla 1991. godine u Igalu, a suprug Rastko 1995. godine u Igalu.

Mladen Stokanović živi u Tuzli sa suprugom Vesnom i imaju dva sina: Dalibora rođenog 1974. godine i Aleksandra rođenog 1977. godine u Tuzli.

Mladen i Vesna Stokanović na vjenčanju

Dalibor sa porodicom živi u Tuzli; supruga Ajda i sin Dario rođen 2002. godine i kćerka Ema rođena 2005. godine u Tuzli.

Dalibor i Ajda Stokanović

Dario i Ema

Aleksandar sa porodicom takođe živi u Tuzli; supruga Meliha i sinovi Sandro, rođen 1998. godine i Vedran, rođen 2001. godine.

Aleksandar i Meliha sa sinovima Sandrom i Vedranom

Mirjana Stokanović, udata Čaušević, živi u Švicarskoj već 35 godina. Ima troje djece: sinove Daniela i Deana i kćerku Almu.

Margarita Mott rođena je 1925. godine u Tuzli, gdje je 2007. godine umrla. Imala je kćerku Natašu Božić, rođenu 1947. godine.

Margarita Mott

Nataša Božić

Elizabeta – Liza Mott udata Stanković, živjela je u Zagrebu sa porodicom; suprugom Antonom i sinovima Vladimirom, Leom, Ivicom i Miroslavom.

Elizabeta - Liza Mott, udata
za Ivana Stankovića, u
Zagrebu, oko 1920. godine

Stankovići U Zagrebu
21.12.1949. godine

Marija Mott udata Koler živila je u Tuzli. Imala je kćerku Nadu udatu Brlečić. Nada je imala dvoje djece koji žive u Zagrebu: sina Teodora i kćerku Zoru.

Vjenčanje Nade Koler Brlečić

Ferdinan - Ferdo Mott je živio u Tuzli sa suprugom Marijom i sinom Leom.

Ferdinand - Ferdo Mott, sin
Antona, Tuzla (Talijanuša oko
1920. godine)

Ferdinand Mott sa
suprugom Marijom i
sinom Leom

Leo Mott sa suprugom
Verom Šusterčić i
kćerkama Biljanom i
Nedeljkom

Leo i Vera Mott poginuli su prilikom granatiranja 1992. godine u Tuzli.

Biljana Radulović sa kćerkom
Branislavom, sinom Bojanom i
sestrom Nedeljkom Lovreta

Biljana je sa kompletnom porodicom poginula 1993. godine.

Josip – Pepi Mott rođen je 1914. godine u Tuzli. Radio je kao automehaničar. U braku sa Marijom - Zdenkom rođenom Karin imao je troje djece; sina Krunoslava i kćerke Dubravku i Berislavu.

Josip - Pepi i Marija - Zdenka Mott, vjenčani 1941. godine

Krunoslav Mott, rođen 1943. godine u Tuzli, sa suprugom Stanom ima dvoje djece – sina Željka i kćerku Sandru.

Krunoslav i Stana Mott

Sin Željko sa suprugom Sanjom i kćerkom Mateom

Kćerka Sandra sa suprugom
Matsom i sinom Patrik Eriksson

Dubravka Mott je rođena 1946. godine u Tuzli. Živi u Norveškoj od 1967. godine.

Berislava Mott rođena 1953. godine u Tuzli, gdje i danas živi.

Dubravka i Berislava Mott sa
majkom Marijom - Zdenkom

Alojz – Giggio Mott sa
suprugom Zrinkom rođenom
Divković, živili su u Tuzli i nisu
imali djece.

Alojz-Giggio i Zrinka Mott

Ignjac – Naci Mott, rođen 1922. godine, živio je u Tuzli i poginuo u partizanima 1945. godine kod Hrvatske Kostajnice (više opisano u poglavlju ove monografije *Italijani u NOB-u 1941 -1945*).

Ignjac-Naci Mott

Otto Mott rođen je 1920. godine u Tuzli. Sa suprugom Zlatom rođenom Mandić, imao je kćerku Stellu. Stella Mott, rođena 1950. godine u Tuzli, udata Savičić ima sina Borisa (rođen 1978. godine) i živi u Norveškoj od 1994. godine.

Otto i Zlata Mott

Stella Mott sa sinom
Borisom Savičić

Eduard – Edo Mott

Otac Eduarda Motta je Jakob Mott, koji došao kao dijete u Tuzlu iz Italije - Premijera, i ženio se dva puta. Eduard je sin iz drugog braka, a njegova majka je Roza Mott (rođena Gojo), takođe rođena u Tuzli.

Jakob Mott je radio u rudniku Kreka kao građevinar, i gradio betonski most na Jali u Slavinovićima. Jakob je kupovao zemlju od zarade radeći na građevinama, tako da je imao imanje u Luci, Tušanj, Brozuša, koje je nacionalizovano 1946. godine. Nacionalizacija imovine je dovela Jakob Motta u teško i depresivno stanje, što je znatno uticalo na njegovo zdravlje, i umro je u 63. godini života.

Jakob Mott je imao dva sina i dvije kćerke. U prvom braku je imao kćerku **Margitu**, koja je imala djecu Mladena, Dr Ljubu Radića i Vladu. Druga kćerka iz prvog braka je **Emilija - Ema**, koja se udala za Antu Starčevića i ima četiri sina: Mišu, Nenada, koji živi i radi u Županji, Cicija koji živi u Zagrebu i kćerku Veru. Jakobov sin **Franjo** je sin iz drugog braka koji je umro mlad od parkinsonove bolesti. Jedini živi potomak Jakoba i Roze Mott je **Eduard-Edo** Mott koji živi u Tuzli.

Eduard - Edo Mott rođen je 15.5.1922. u Tuzli. Išao je u školu u Kloster godinu dana, a onda prešao u školu koja je bila u zgradi *Ruždija*, gdje je završio osnovnu školu. Radio je u oblasti tele-komunikacija, u pošti u Tuzli, čitav život, i odatle je penzionisan.

Eduard se 22.12.1956. vjenčao sa Anom u crkvi u Bijeljini, a u novembru su se registrovali u općini Bijeljina. Ana Mott, rođena Bačaj 8.7.1934. u Bijeljini, odrasla je u Bijeljini, a nakon mature se zaposlila u pošti u Bijeljini. Prešla je u Tuzlu u poštu 1956. godine, a od 1958. godine radila u penzionom osiguranju, sve do odlaska u penziju.

Eduard i Ana u Bijeljini
24.11.1956. slikani nakon
registracije vjenčanja

Edo je prvo živio u kući u Konjaničkoj ulici (blizu *Nadvožnjaka* u Tušnju, ulica od Skvera prema Tušnju), onda u Capar ulici (Rudarska), u kući na sprat preko puta Union banke. Edo je bio šef tehničke službe u pošti i dobio stan na Sjenjaku od Pošte, gdje i danas živi. Bavio se rekreativno sportom.

Ana i Edo su se družili u mladosti sa Sertić Valerijom i Slavkom, koji su živili u Tuzli, a danas žive u Opuzenu. Družili su se sa susjedom Mešalić Zihnijom, direktorom rudnika. Edo je proveo mladost u Tušnju, služio vojsku u Skoplju, a bio je prva generacija koja je služila vojni rok u novoj Jugoslaviji. Tokom Drugog svjetskog rata bio je u Tuzli, i nije imao problema što je bio Italijan.

Ana i Edo imaju dvoje djece, sina Daria i kćerku Slavicu.

Dario Mott, rođen 29.4.1959. u Tuzli, je završio Medicinski fakultet u Tuzli, liječnik interne medicine - kardiolog u Orašju u bolnici. Oženio se Milicom iz Tuzle koja takođe radi kao ljekar specijalista - transfuziolog.

Ana, Eduard, Slavica i Dario na proslavi Darijinog rođendana 16.12.2006.

Ima dvoje djece. Kćerka Darija je rođena 15.12.1987. u Tuzli, studira medicinu u Tuzli. Sin Robert je rođen 19.8.1998. u Tuzli, učenik VI razreda u Katoličkom školskom centru Sv. Franjo u Tuzli.

Slavica Mott-Divković, rođena 17.9.1957. u Tuzli, je završila OŠ Džemal Mandžić, a onda Medicinski fakultet u Tuzli, da bi kasnije specijalizirala transfuziologiju. Radi u bolnici Gradina Tuzla na mjestu Načelnika odjeljenja transfuziologije. Udala se za Tomislava Divkovića (od oca Divković Mika, mašinista na željeznici, i majke Anđe) iz Bukinja. Tomislav je završio Elektrotehnički fakultet u Tuzli, a radi u BH Telecomu Tuzla. Imaju sina Vanju, rođen 16.8.1981. u Tuzli, koji je završio Elektrotehnički fakultet u Tuzli, a radi u Ericsonu u Zagrebu. Pored sina Vanje, Slavica i Tomislav imaju blizance Anju i Borisa, rođeni 23.3.1990. u Tuzli. Anja studira farmaciju, a Boris studira pravo u Tuzli.

Promocija Vanje Divković u Zagrebu: Dario Mott i supruga Milica, Tomislav Divković, Slavica Mott-Divković, Anja Divković (drži cvijeće), Vanja Divković, mali Robert Mott sjedi na ramenima Damira Divkovića, Dubravka Bačaj, Bojana Divković, Blaženka - majka Bojane Divković, čući Vlado Divković i Boris Divković.

PAPINUTTI

Obitelj Papinutti, Giobatta i Chittara Scolastica i njihovih sedmoro djece (Riccardo, Viso, Bramante, Onorato, Scolastica, Speranza Severina i Angelina), došla je iz mjesta Buia (Udine), provincija Friuli, u područje Doboja. Nije poznato kada tačno su doselili, ali sigurno poslije 1905. godine, jer se njihova kćerka Speranza Severina rodila 1905. godine u Italiji.

Papinutti su bili ciglari. Na početku su radili u ciglani u Sjenini, da bi kasnije njihov sin Onorato otkupio posjed od vlasnika i obitelj još uvijek živi tamo. Gianfranco Allero spominje jednu izreku koja potiče iz sela Buia, a može se primijeniti za ovu porodicu: "Nije bilo poduzetnog čovjeka koji se nije zaputio u pravcu neke ciglane".

Sinovi Onorata Papinuttija su: Lino, Marcello, Franjo i Albin. Neki od njih još uvijek žive u Sjenini, dok su neki devedesetih emigrirali u Friuli.

Drugi sin, Riccardo Papinutti, otvorio je vlastitu ciglanu u Kotorskom. On je imao šestoro djece: Onorina, Victor, Tite, Mefalde, Scolastica i Regina. Oni su se također bavili istim poslom. Ciglana je zatvorena već duže vrijeme, a Scolastica i Regina Papinutti još uvijek žive u Kotorskom kod Doboja.

Obitelj Papinutti, Giobatta i Chittara Scolastica, imali su sedmoro djece, a među njima i kćerku Speranza Severinu, rođena 1905. godine. Speranza Severina se vjenčala 1930. godine u Doboju sa Luigi Michelini (1900. godine), sin Sebastiana i Violette. Luigi je bio ciglar, pa se porodica selila tamo gdje su bile ciglane, tako da su 1946. godine došli su u Tuzlu (ciglana je radila u naselju Slavinovići kod Tuzle).

Luigi Michelini i Speranza-Severina (kasnije nazvana Nada), su imali četvoro djece: Luigi/Alojz (1937. godine), Zvonko (1939. godine), Angelina (1942. godine) i Mirko (1946. godine), i njihov životni tok je opisan u dijelu knjige o obitelji Michelini.

Iako su emigrirali prvih godina dvadesetog stoljeća, i već tada bili svjesni da se radi o konačnoj emigraciji, jer su ubrzo kupili imanja i zasnovali obitelji u Bosni, Papinutti i Michelini su se uspješno uklopili u novu sredinu i postali cijenjeni susjedi i prijatelji, uspjeli očuvati, te i prenijeti na nove generacije jak osjećaj pripadnosti matičnoj domovini. Tako se i originalni naziv pokrajine na furlanskom dijalektu "Furlanija", zadržao i "živi" čak i u četvrtoj generaciji potomaka.

Osjećaj pripadnosti zemlji porijekla ostao je jak i među najmlađim generacijama

u obiteljima: neki od njih su tokom i nakon ratnih dešavanja u BiH, u periodu humanitarne i ekonomske krize, otišli ka boljim uvjetima života u Italiju, odnosno upravo u regiju Friuli Venezia-Giulia. Neki su odabrali da svoje univerzitetsko obrazovanje nastave upravo u Italiji. Olakšavajuća okolnost je svakako i ta što je većina članova obitelji Papinutti, kao i Michelini, uspjela povratiti italijansko državljanstvo.

COMUNE DI BUIA
PROVINCIA DI UDINE

STATO CIVILE

CERTIFICATO DI NASCITA

SI CERTIFICA

che PAPINUTTO SPERANZA SEVERINA
è nato in Buia
addì diciasette agosto millenovecentocinque
come risulta dal registro degli Atti di Nascita dell'anno 1905
al progressivo N. 196 Parte I Serie ==
Rilasciato in carta semplice per gli usi di legge

Buia, li 29 Gennaio 1958

L'Ufficiale dello Stato Civile

(Matter)

PICCOLOTTI

Obitelj Piccolotti je jedna od najbrojnijih italijanskih obitelji na području Tuzle. Uglavnom su nastanjeni u naselju Poljana na Kiseljaku kod Tuzle i u naselju Medenica u podnožju Ilinčice u Tuzli. Nije poznato kada su i kako došli na područje Kiseljaka, a u Tuzlu je jedan broj obitelji prešao zbog posla. U jednoj verziji potomaka Piccolotti govori se da su došli u vrijeme kad je došla većina obitelji iz Italije u vrijeme vladavine Austro-Ugarske Monarhije tj. oko 1890. godine. Po drugim izvorima, obitelj je došla nešto prije početka Prvog svjetskog rata.

Prvi članovi obitelji Piccolotti bavili su se zemljoradnjom, a takođe su bili i zanatlije – majstori, koji su gradili mostove, tunele i kuće. I kasnije generacije obitelji Piccolotti su se uglavnom bavili zemljoradnjom i stočarstvom. Jedan od značajnijih predaka, Johan Piccolotti, je kupovao zemlju na području Kiseljaka i imao mlin za pšenicu na rijeci Spreči blizu jezera Modrac. Pojedini članovi obitelji su švercali konje koje su iz Bosne vodili i prodavali u Italiju.

Tokom bivstvovanja u Bosni i Hercegovini, članovi obitelji su mijenjali prezime, tako da u velikom broju dokumenata stoji prezime Pikoloti (Pikoloti Josip), a pojedini članovi obitelji Piccolotti koji su otišli u Italiju, u osobnim dokumentima imaju prezime Piccolotto. Do promjena je došlo i u imenima članova obitelji koji su se nastanili u Italiji. Imena su „prevedena“ na italijanski, tako da je Josip Josef, ...

Pikoloti Anton, rođen u Feltre Beluno, i njegova supruga Domenica, rođena Rossi, su imali četiri sina: Djovani, Josipa (zvani Ivan), Jasinto i sin sa nadimkom Brko.

Djovani Piccolotti, sin Antona, se nastanio blizu izvora na Kiseljaku, gdje je sagradio kuću. Bavio se poljoprivredom. Imao je mlin za pšenicu na rijeci Spreči, blizu jezera Modrac. Oženio je Mariju Kesler iz Osijeka, koja je radila kao domaćica. Imali su četvero djece:

Kćerka Jelka, rođena 1912. godine na Kiseljaku, umrla 1963. godine i sahranjena u Rijeci.

Kćerka Olanda, rođena 1917. godine u Osijeku, umrla 2009. godine.

Sin Daniel, rođen 1920. godine u Osijeku, živi u Tuzli

Kćerka Mira, rođena 1924. godine, živi u Osijeku.

Daniel Dano Pikoloti, rođen u Osijeku 1920. godine. Oženio je 15.2.1942. godine Olgu Beuk, rođena 1924. godine u Bosanskoj Krupi. Djetinjstvo je proveo na Kiseljaku, a 1960. godine napravio kuću u Medenicama, u naselju Talijanuša. Dano je radio kao profesionalni vozač i automehaničar u Elektrodistribuciji Tuzla. Daniel i Olga imaju četvero djece, a sva su rođena u kući na Kiseljaku:

- Miroslav Franja Piccolotti, rođen 1943. godine. Miroslav je u školu išao vozom u Tuzlu, a radi kao automehaničar i vozač. Živi u Njemačkoj, u Munchenu, a povremeno dolazi u Umag gdje ima kuću za odmor. Supruga mu je Desa, rođena Kovač, 26.1.1951. godine u Tuzli, domaćica. Desa je u mladosti živjela u Gradačcu. Miroslav i Desa imaju sina Danijela (ima 39 godina) i kćerku Olgicu (ima 42 godine). Oboje žive u Njemačkoj.
- Ljiljana Piccolotti je rođena 1945. godine i udala se za Peranovića iz Sepetara, kod Tuzle. Umrla od raka dojke 1998. godine u Tuzli. Dugo godina je Ljiljana radila u bankarstvu, u Tuzlanskoj banci. Ima dvoje djece: kćerku Željku koja živi u Tuzli i ima 42 godine, i sina Željku koji živi u Austriji, a ima 37 godina.
- Ružica Piccolotti je rođena 1947. godine. Udala se za Čandžića. Dugo godina je radila u prosvjeti, a sad je u penziji. Ima sina Slađana (40 godina) koji živi u Njemačkoj sa suprugom i dvoje djece.
- Đurđa Piccolotti je rođena 1948. godine. Udala se za Slavku Sekularca, iz Crne Gore. Bavi se ugostiteljstvom, a živi i radi u Sant-Johanu u Austriji. Ima tri sina: Slobodana (40 godina), Zorana (38 godina) i Gorana (36 godina).

Danijel Pikoloti sa suprugom Olgom u Italijanuši 2009.

Olga Pikoloti, sa djecom

Josip Anton Piccolotti, sin Antona, rođen 1882. godine u Italiji, umro 2.12.1950. godine na Poljani, i sahranjen na Husinu kod Tuzle. Bio je oženjen Pikoloti Đakominom, rođena 22.5.1893. godine u Galia, Italija, a umrla u Poljani 2.5.1942. godine. Imali 9 djece: sinove Dante, Bruno, Rino i Anđelo i kćerke Ida, Dudula (živila i umrla u Italiji), Albina, Antonija i Marija. Sva djeca (osim Dudula) su rođena u Tuzli i sahranjena u Tuzli, a žive su Marija i Antonija.

Josip Anton

Đakomina sa Danteom

DRŽAVA: SOCIALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
 Staat: Sozialistische Föderative Republik Jugoslawien
 Stato: Repubblica Socialista Federale di Jugoslavia
 Drištvo: Vojvodstva Federativni Sovjetski Savez
 SOCIALISTIČKA REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA

OPŠTINA: Tuzla
 Poljans tek.br. 6/32-1942.

Comuna de — Comune di — Gemeinde — Ray vrya mabla
 Comune di — Comune di — Gemeinde — Ray vrya mabla

IZVOD IZ MATIČNE KNJIGE UMRLLIH

Extrait des registres de l'état civil concernant un décès — Auszug aus dem Totenregister — Copy of death certificate — (Extrait of the register of deaths) — Estratto del registro delle morti dell' Ufficio di Stato Civile — Uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand betreffende een overlijden — Ötüm kaydı belgesi sureti

a) MJEŠTO SMRTI — lieu de décès — Todestort — place of death — luogo de fallimentum — luogo della morte — plaats van overlijden — ölüm yeri	Poljans
b) DATUM SMRTI — date de décès — Todesdatum — date of death — fecha de fallecimiento — data della morte — datum van overlijden — ölüm tarihi	2.5.1942.
c) PREZIME POKOJNIKA — nom de famille du défunt — Familienname des (der) Verstorbenen — surname of the deceased — apellido del difunto — cognome del defunto — familienaam van de overledene — sluitend vord	Pikoloti
d) IME POKOJNIKA — prénom du défunt — Vorname des (der) Verstorbenen — Christian name of the deceased — nombres de pila del difunto — nome del defunto — voornamen van de overledene — sluitend vord	Bakomina
e) POL POKOJNIKA — sexe du défunt — Geschlecht des (der) Verstorbenen — sex of the deceased — sexo del difunto — sesso del defunto — geslacht van de overledene — sluitend vord	F
f) DATUM RODENJA Ili GODINE STAROSTI POKOJNIKA — date de naissance du défunt ou âge — Geburtsdatum oder Lebensalter des (der) Verstorbenen — date of birth or age of the deceased — fecha de nacimiento o edad del difunto — data di nascita o età del defunto — geboortedatum of leeftijd van de overledene — sluitend vord	22.5.1892.
g) MJEŠTO RODENJA POKOJNIKA — lieu de naissance du défunt — Geburtsort des (der) Verstorbenen — place of birth of the deceased — lugar de nacimiento del difunto — luogo di nascita del defunto — geboorteplaats van de overledene — sluitend vord	Gelin/Italijs
h) POSLEDNJE PREBIVAJEŠTE POKOJNIKA — dernier domicile du défunt — letzte Wohnort des (der) Verstorbenen — last residence of the deceased — último domicilio del difunto — ultimo domicilio del defunto — laatste woonplaats van de overledene — sluitend vord	Poljans
i) PREZIME I IME POSLEDNJE BLAGOŽE DRUGA — nom et prénom du dernier conjoint — Name und Vorname des letzten Ehegatten — name and Christian name of surviving spouse — apellido y nombres de pila del último conyuge — cognome e nomi del ultimo coniuge — naam en voornamen van de laatste echtgenoot — vord	Piccolotti Josip, Antun
j) PREZIME I IME OCA — nom et prénom du père — Name und Vorname des Vaters — name and Christian name of the father — apellido y nombres de pila del padre — cognome e nome del padre — naam en voornamen van de vader — vaderen vord	—
k) PREZIME I IME MAJKE — nom et prénom de la mère — Name und Vorname der Mutter — name and Christian name of the mother — apellido y nombres de pila de la madre — cognome e nome della madre — naam en voornamen van de moeder — moederen vord	—

DATUM IZDAVANJA, POTPIŠ I PEČAT ODGOVORNOG LICA ZA VAVIJEŠTE KNJIGE — date de délivrance, signature et sceau du dépositaire — Ausfertigungsdatum, Unterschrift und Dienstsiegel des Registrartäters — date of issue, signature and seal of the issuer — fecha de expedición firma y sello del depositario — data di emissione, firma, con firma e bollo dell'ufficio — datum van afgifte, onderschrijving en zegel van de bevoegdende — veridigij terti, aafte (stavel schijnt) nennend den bevoegdende

Tuzla, 11.3.1942.

A 043253

Štampe: Zaved za izdava državnih — Stempel

DRŽAVA: SOCIALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
 Staat: Sozialistische Föderative Republik Jugoslawien
 Stato: Repubblica Socialista Federale di Jugoslavia
 Drištvo: Vojvodstva Federativni Sovjetski Savez
 SOCIALISTIČKA REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA

OPŠTINA: Tuzla
 Poljans tek.br. 71/1950.

Comuna de — Comune di — Gemeinde — Ray vrya mabla
 Comune di — Comune di — Gemeinde — Ray vrya mabla

IZVOD IZ MATIČNE KNJIGE UMRLLIH

Extrait des registres de l'état civil concernant un décès — Auszug aus dem Totenregister — Copy of death certificate — (Extrait of the register of deaths) — Estratto del registro delle morti dell' Ufficio di Stato Civile — Uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand betreffende een overlijden — Ötüm kaydı belgesi sureti

a) MJEŠTO SMRTI — lieu de décès — Todestort — place of death — luogo de fallimentum — luogo della morte — plaats van overlijden — ölüm yeri	Poljans
b) DATUM SMRTI — date de décès — Todesdatum — date of death — fecha de fallecimiento — data della morte — datum van overlijden — ölüm tarihi	2.12.1950.
c) PREZIME POKOJNIKA — nom de famille du défunt — Familienname des (der) Verstorbenen — surname of the deceased — apellido del difunto — cognome del defunto — familienaam van de overledene — sluitend vord	Pikoloti
d) IME POKOJNIKA — prénom du défunt — Vorname des (der) Verstorbenen — Christian name of the deceased — nombres de pila del difunto — nome del defunto — voornamen van de overledene — sluitend vord	Josip
e) POL POKOJNIKA — sexe du défunt — Geschlecht des (der) Verstorbenen — sex of the deceased — sexo del difunto — sesso del defunto — geslacht van de overledene — sluitend vord	M
f) DATUM RODENJA Ili GODINE STAROSTI POKOJNIKA — date de naissance du défunt ou âge — Geburtsdatum oder Lebensalter des (der) Verstorbenen — date of birth or age of the deceased — fecha de nacimiento o edad del difunto — data di nascita o età del defunto — geboortedatum of leeftijd van de overledene — sluitend vord	1852.
g) MJEŠTO RODENJA POKOJNIKA — lieu de naissance du défunt — Geburtsort des (der) Verstorbenen — place of birth of the deceased — lugar de nacimiento del difunto — luogo di nascita del defunto — geboorteplaats van de overledene — sluitend vord	Italijs
h) POSLEDNJE PREBIVAJEŠTE POKOJNIKA — dernier domicile du défunt — letzte Wohnort des (der) Verstorbenen — last residence of the deceased — último domicilio del difunto — ultimo domicilio del defunto — laatste woonplaats van de overledene — sluitend vord	Poljans
i) PREZIME I IME POSLEDNJE BLAGOŽE DRUGA — nom et prénom du dernier conjoint — Name und Vorname des letzten Ehegatten — name and Christian name of surviving spouse — apellido y nombres de pila del último conyuge — cognome e nomi del ultimo coniuge — naam en voornamen van de laatste echtgenoot — vord	—
j) PREZIME I IME OCA — nom et prénom du père — Name und Vorname des Vaters — name and Christian name of the father — apellido y nombres de pila del padre — cognome e nome del padre — naam en voornamen van de vader — vaderen vord	Pikoloti Antun
k) PREZIME I IME MAJKE — nom et prénom de la mère — Name und Vorname der Mutter — name and Christian name of the mother — apellido y nombres de pila de la madre — cognome e nome della madre — naam en voornamen van de moeder — moederen vord	Roso Doménika

DATUM IZDAVANJA, POTPIŠ I PEČAT ODGOVORNOG LICA ZA VAVIJEŠTE KNJIGE — date de délivrance, signature et sceau du dépositaire — Ausfertigungsdatum, Unterschrift und Dienstsiegel des Registrartäters — date of issue, signature and seal of the issuer — fecha de expedición firma y sello del depositario — data di emissione, firma, con firma e bollo dell'ufficio — datum van afgifte, onderschrijving en zegel van de bevoegdende — veridigij terti, aafte (stavel schijnt) nennend den bevoegdende

Tuzla, 11.3.1942.

A 043252

Štampe: Zaved za izdava državnih — Stempel

Piccolotti Dante, sin Josipa i Munari Giacomina. Oženio se sa Ankom rođena Pezelj, sa kojom ima kćerku Zoricu, udata Galušić. Zorica je rođena 1935. godine, a umrla 2007. godine u Tuzli.

Dante i Ida

Dante, Albina i Oresteb

Piccolotti Bruno, sin Josipa i Munari Giacomina, rođen 1926. godine, umro 1994. godine. Imao dva sina: Matija (25.1.1950. godine) i Pepo (10.12.1951. godine).

Matija Piccolotti ima dvije kćerke Katicu (21.7.1971. godine) i Ankicu (15.4.1976. godine).

Pepo Piccolotti ima tri kćerke Suzanu (1971. godine, umrla 1999. godine), Slađu (1975. godine) i Mirjanu (1980. godine).

Piccolotti Djovani - Ivan, sin Josipa i Munari Giacomina, rođen je 2.6.1932. godine u Poljani, a oženio je 27.1.1951. godine Crvenković Ivku i imao kćerku i dva sina: Štefica, Dragan i Rudko.

Djovani Ivan i Ivka, Tuzla 1950.

Obitelj Djovani (Štefica, Rutko, Dragan, Ružica, Tulio i djeca)

Obitelj Djovani (Rutko, Dragan, Ružica, Zorica, Štefica i djeca)

Štefica Piccolotti, rođena 9.12.1951. godine. Udata za Italijana Tulio, i trenutno živi u San Martinu di ca Stroza, Italija. Nema potomaka.

Djovani, Štefica i Tulio

Vjenčanje Štefice i Tulia, 6.5.1970. u
Tuzli

Dragan Piccolotti, rođen 9.11.1957. godine u Tuzli, oženjen i ima sina Dino (rođen 20.1.1989. godine). Draganova obitelj živi u Lukavcu.

Rudko Piccolotti, rođen 18.6.1960. godine, oženjen Ružicom (Ružom), ima sina Roberto (rođen 27.1.1981. godine). Rudko živi na Kiseljaku kod Tuzle, a Roberto u San Martinu di ca Stroza, Italija.

Rudko Piccolotti

Rudko Piccolotti sa suprugom
Ružicom i sinom Robertom

Roberto Piccolotti s obitelji

Piccolotti Rinaldo, sin Josipa i Munari Giacomina, rođen 17.10.1929. godine, a umro 2.6.1999. godine i sahranjen na Kiseljaku. Bio je oženjen Ljubom Crvenković sa Kiseljaka i imao tri kćerke i tri sina: Slavica, Zdenka, Ljilja, Ivan, Vlado i Anto.

Piccolotti Slavica, rođena 19.2.1950. godine, udala se za Niku i ima dva sina i kćerku: Goran, Miroslav i Mirjana. Žive u Minhenu, Njemačka.

Piccolotti Zdenka, rođena 23.6.1952. godine, udala se za Juru i ima sina Sašu (rođen 31.3.1972. godine na Kiseljaku). Obitelj živi na Kiseljaku.

Piccolotti Ljilja, rođena 8.5.1960. godine, udata za Šimu i živi u Vilušićima, Tuzla. Imaju dvoje djece: Milenko rođen 30.4.1982. godine i Maja rođena 29.9.1985. godine u Tuzli.

Ivan Piccolotti

Piccolotti Ivan, rođen 1955. godine, a umro 1983. godine u Tuzli. Bio oženjen Ružicom i imao dvoje djece: Slavica (rođena 7.3.1977. godine u Tuzli) i Sanja (rođena 18.2.1978. godine u Tuzli). Živio na Kiseljaku.

Piccolotti Vlado, rođen 23.4.1958. godine, oženjen Ružicom, i ima dvoje djece: Rinaldo (rođen 26.6.1978. godine u Tuzli) i Ivana (rođena 2.7.1980. godine u Tuzli). Žive na Kiseljaku.

Piccolotti Anto, rođen 22.1.1964. godine. Oženjen Ružom i ima dvoje djece: Ivan (rođen 3.6.1985. godine) i Saša (rođen 10.8.1991. godine - u Tuzli). Žive na Kiseljaku.

Piccolotti Ida, kćerka Josipa i Munari Giacomina, rođena 1917. godine. Bila udata za Tuka Ivana iz Tuzle. Umrula u Tuzli 1997. godine. Imala je kćerku i sina: Marija i Dragan.

Sestre Antonija i Albina, stoje,
Marija, Ida i Dudula sjede

Marija Tuka, rođena 18.6.1945. godine, udala se za Brujić Vasu iz Karlovca, i ima dvoje djece: Aleksandra i Alexander. Obitelj živi u Berlinu, Njemačka.

Kćerka Marije i Vase Brujić, Aleksandra, rođena je u Berlinu 19.11.1972. godine. Nije udata, radi i živi u Berlinu.

Sin Alexander, rođen 14.5.1975. godine u Berlinu, gdje trenutno živi i radi. Oženjen je sa Jasmin, rođena Trodel, u Njemačkoj.

Brujić Aleksandra i Alexander

Vjenčanje Alexander i
Jasmin

Marija sa suprugom Vasom i
sinom Alexanderom

Dragan Tuka, rođen je 25.4.1954. godine u Tuzli. Oženjen Nadom, rođena Pejić iz Bistarca kod Lukavca. Imaju dvoje djece: sin Dražan (rođen 7.5.1976. godine u Tuzli) i Danijela (rođena 20.4.1979. godine u Tuzli). Dražen je oženjen Maidom i ima sina Tonija i kćerku Miu. Danijela je udata za Ščekića i ima dvoje djece: Andriju i Martinu, a žive u Crnoj Gori.

Dragan Tuka sa unucima

Tuka Dražan sa suprugom Maidom

Piccolotti Albina, kćerka Josipa i Munari Giacomina, rođena 29.9.1919. godine, a umrla 25.1.1990. godine u Tuzli. Udata bila za Simalu Joška sa kojim ima sina i dvije kćerke: Petra, Slavicu i Jelkicu.

Sin Petar Simala, zvani Pepi, rođen je 12.3.1938. godine u Tuzli, oženjen Milankom. Radio dugo godina u rudniku, a kasnije u Rudarskom institutu Tuzla. Ima sina Slavku (rođen 1.3.1963. godine u Tuzli). Slavko je oženjen Mirzetom, rođena Bukva iz Tuzle, i imaju sina Zlatana (rođen 8.11.1984. godine u Tuzli, umro iznenada 9.8.2006. godine u Tuzli) i kćerku Maju (rođena 25.3.1988. godine u Tuzli). Maja nije udata.

Simala Petar, Milanka i sin Slavko

Albina, Milanka, Slavica i Jelkica Simala

Kćerka Slavica Simala, rođena je 19.5.1943. godine u Tuzli, udova Čustendil Nusreta iz Tuzle. U braku su dobili jednog potomka: kćerku Larisu, rođena 4.6.1965. godine u Tuzli. Larisa ima kćerku Tamaru iz prvog braka.

Kćerka Jelkica Simala, rođena je 27.3.1949. godine. Udala se za Mirsada Kapidžića iz Tuzle, i ima dva sina: Jasminko i Damir. Jasminko, zvani Koki, rođen 2.7.1972. godine u Tuzli. Oženjen i ima kćerku Laru. Damir je rođen 6.12.1974. godine, oženjen i ima sina.

Jelkica Kapidžić sa sinom Damirom

Jelkica Kapidžić suprugom Mirsadam i sinom Jasminkom

Piccolotti Antonija, kćerka Josipa i Munari Giacomina, rođena 23.2.1935. godine u Poljani, Tuzla. Udala se 1954. godine za Gardaš Ivana (rođen 1929. godine u Tuzli, umro 1983. godine u Tuzli, a sahranjen na Kiseljaku) iz Tuzle. U braku su dobili dva sina Dragana i Zdenka.

Dragan Gardaš, sin Antonije i Ivana Gardaš, rođen 1955. godine, a umro nesretnim slučajem 1973. godine u Tuzli. Nije bio oženjen.

Zdenko Gardaš, sin Antonije i Ivana Gardaš, rođen 19.5.1958. godine u Tuzli. Oženjen sa Darinkom, rođena Mazalica 2.7.1952. godine iz Pljevalja, Crna Gora. Zdenko je zaposlen u JZU Gradske apoteke Tuzla, a Darinka radi u Željeznicama BiH, direkcija Tuzla. U braku imaju dva sina: Ivan (rođen 15.1.1985. godine u Tuzli) i Bojan (rođen 31.8.1987. godine u Tuzli). Ivan studira u Sarajevu farmaciju, a Bojan u Bijeljini spoljnu trgovinu.

Stoljeće Italijana u Tuzli

Antonija Gardaš sa sinom
Draganom i Zdenkom 1961.

Obitelj Gardaš u Miladijama
1964.

Piccolotti Djovani i Antonija Gardaš

Zdenko i Darinka u Berlinu 2007.

Ivan Gardaš - 2008.

Bojan Gardaš, Aleksandra i
Marija Brujić u Berlinu 2008.

Piccolotti Marija, kćerka Josipa i Munari Giacomina, rođena 1924. godine u Poljani. Udala se za Zulumović Iliju, rođen 1923. godine, iz Špionice kod Srebrenika. Ilija je radio na željeznici a Marija bila domaćica. Žive u Tuzli, nemaju potomaka.

Piccolotti – Zulumović
Marija

Sestre Albina
Simala i Marija
Zulumović

Piccolotti Dudula, kćerka Josipa i Munari Giacomina, udala se za Italijana Broch Oreste. Živili su i umrli u Italiji u San Martinu di ca Stroza. Imali su sina i tri kćerke: Rudi, Albina, Gerta i Nela. Svi žive u Italiji. Rudi Broch je rođen 1938. godine, a umro 2008. godine u Italiji. Rudi ima dva potomka Raula (rođen 14.2.1963. godine) i Raniero. Albina ima sina Djakoma koji radi u Općinskoj službi u Trentu.

Dudula Broch sa suprugom Oreste

Gisella Zagonel i Rudi Broch

Albina Broch

Nela i Rudi Broch

Rudi Broch na takmičenju u Trentu

Jasinto Piccolotti, sin Antona, ima dvoje djece: Đidiku (koja ima potomke Lindro, Mela i Mira) i Ivana koji je radio u Solani Tuzla. Ivan ima djecu Ljubu, Franu, Maru i Antu.

Zvani Brko Piccolotti, sin Antona, je bio duševni bolesnik koji nije imao obitelj i umro u Lepoglavi 1925. godine.

ROSSI

Obitelj Rossi dolazi na područje Balkana 1904. godine u mjesto Pakrac, današnja Hrvatska. Dolaze iz Italije, Provincia di Vicenza, Comune di Marostica. Domenico sa suprugom Maria Catterina dolazi u Pakrac sa dva sina, Pietro i Ferdo, dok mu je u Italiji ostalo treće dijete, kćerka Angelina. Razlog dolaska iz Italije je šumarstvo (dovode konje iz Italije). Sin Ferdo umire vrlo mlad, dok drugi sin Pietro ostaje u mjestu Pakrac.

Pietro Rossi je rođen u Italiji u mjestu Comune di Marostica 02.11.1897 godine. U mjestu Pakrac Pietro se ženi sa Ankom Škrilac rođenom 1898. godine sa kojom stvara obitelj od sedam članova, četiri sina i tri kćerke.

Pietro Rossi i Anka Rossi (Škrilac)

Sinovi: Anton (1920. godine), Pero (1923. godine), Viktor (1925. godine), Jozo (1931. godine)

Kćerke: Viktorija (1922. godine), Ankica (1929. godine), Marija (1933. godine u BIH)

Godine 1931. Pietro sa svojom obitelji dolazi u Bosnu. Dolazi u mjesto Živinice - Đurđevik. Razlog dolaska je nedostatak posla i na zahtjev šumarskog preduzeća Konjuh-Živinice. Dominiko sa suprugom ostaje u mjestu Pakrac gdje i umiru. Sahrnjeni su u Siraču (Hrvatska). Pietro umire 1978. godine, a supruga Anka 1974. godine. Sahrnjeni su u Živinicama - 'Rabić groblje', gdje je i većina obitelji Rossi.

Viktorija se udaje za Edvarda Sečnjak i imaju četvero djece, dva sina (Slavko, Ivica) i dvije kćerke (Rozika i Slavica).

Ankica se udaje za Jovana Stanišića i imaju dvoje djece, sina (Željku) i kćerku (Jadranku).

Anka, zet Rudolf Perko, Pietro
1966.

Marija se udaje za Rudolfa Perko i imaju dva sina (Ivica i Branislav).

Najmlađi sin Jozo rođen 15.02.1931. godine, ženi sa Marijom Ožbolt, rođenom 26.01.1935. godine i imaju tri kćerke – Jadranka (rođena 01.05.1957. godine), denka (rođena 24.05.1955. godine) i Ankica (rođena 06.02.1962 godine). Jozo živi sa suprugom u Đurđeviku-Novo Naselje, a radio je u RMU Đurđevik. Danas je u penziji. Kćerka Jadranka se udaje za Vladu Getliher i imaju dva sina (Karla i Vedrana). Kćerka Zdenka udaje se za Božu Iličković i imaju dvoje djece (Igor i Ivana). Kćerka Ankica nije udata i živi sa roditeljima.

Jozo sa obitelji (Jadranka, Ankica,
supruga Marija, Zdenka, Jozo)
1966.

Sin Pero rođen 1923. godine, ženi se sa Zorom rođenom 1924. godine. Pero umire 2002. godine a supruga 1987. godine. Pero ima dva sina Vlado i Miroslav. Miroslav je rođen 10.10.1950. godine. Poginuo je u saobraćajnoj nesreći 1971. godine.

Vlado je rođen 1953. godine i oženjen je sa Cvjetom. Vlado ima dvoje djece, Gorana (rođen 1975. godine) i Vanju (rođena 1978. godine). Vlado sa obitelji živi i radi u Italiji.

Sin Viktor rođen je 1925. godine, ženi se sa Živkom. Nisu imali djece (podaci nepoznati).

Rossi Anka (lijevo-2) sa kćerkama, zetovima, snahama i njihovom djecom 1967.

Lijevo dole-Rossi Jozo,Viktor, Perko
Rudolf, Rossi Pero, Anton, Stanišić Jovo
Lijevo gore-Živka, Ankica, Viktorija,
Anka, Anka, Marija
1970.

Najstariji sin Anton rođen je 15.11.1920. godine u Sirču, Pakrac, oženio se Ankom Brkljačić rođenom 18.10.1920. godine u Kladnju. Anton je sa ocem Pietrom radio u šumarstvu. Živjeli su u mjestu Đurđevik-Novo Naselje (ul. Magistralni put 34). Anton je umro 2006. godine a supruga 1996. godine. Anton je imao dva sina Mirka i Zvonka.

Anton sa sestrom Ankicom (lijevo) i
suprugom Ankom (desno)

Anton sa suprugom Ankom i sinovima – lijevo
Mirko, desno Zvonko
1975.

Mirko Rossi rođen je 20.11.1951. godine u Kladnju. Oženjen je sa Anom Lugonjić rođenom 18.2.1956. godine. Živi u Đurđeviku-N.N., a radi kao autoprevoznik. Mirko ima jednu kćerku Anitu. Anita rođena 3.9.1975. godine u Tuzli i udata za Željka Petravića. Žive i rade u Austriji –Salzburg. Imaju dva sina – Marin (rođen 2000. godine) i Mihael (rođen 2002. godine).

Mirko sa obitelji, suprugom Anom, kćerkom Anitom i unucima Marinom i Mihaelom 2009.

Zvonko Rossi rođen je 17.8.1953. godine u Tuzli, a oženjen je sa Anom Vidović rođenom 13.5.1955. godine. Zvonko živi u Đurđeviku –N.N. a radi kao zavarivač. Ima dvoje djece kćerku Danijelu i sina Danijela.

Danijela je rođena 16.6.1980. godine, ima sina Ivana Vukoje, rođen 20.1.2000. godine u Tuzli. Danijela radi kao medicinska sestra u Domu Zdravlja Živinice.

Danijel Rossi rođen je 24.5.1984. godine u Tuzli. Živi sa roditeljima, a studira građevinarstvo na Univerzitetu u Tuzli.

Zvonko sa obitelji – suprugom Anom, sinom Danijelom, kćerkom Danijelom, unukom Ivanom 2009.

SEGAT

Prikupljena građa o porijeklu obitelji Segat, a na osnovu zabilješki, dokumenata, fotografija i drugih elemenata, kao i razgovora sa živim potomcima koji su na osnovu vrlo skromnih sjećanja povezali neke datume i činjenice, pomogla je da se dobije slika, makar ne apsolutno kompletna, o ovoj velikoj obitelji koja živi u Tuzli.

Razlog zašto je prilično toga nejasno, leži u činjenici da, kako kažu potomci pravih Italijana, oni nisu puno pričali o tom svom putu iz Italije u Bosnu, a i vrlo malo dokumenata je sačuvano, pogotovo tokom rata, pa i kasnije. Svaki član obitelji je uzeo po nešto za sebe za uspomenu i slično, tako da je puno dokumenata o tom vremenu nestalo ili je uništeno zubom vremena. Poznata činjenica je da obitelj Segat vodi porijeklo iz mjesta Fiera di Primiero, ali nije poznato kad i gdje su došli u Bosnu i Hercegovinu.

Najveća nepoznanica jeste kakva je bila sudbina supružnika Segat (Ivan Giovanni) Battiste i Lucije Bancher, roditelja prvih potomaka koji su došli u Bosnu, živjeli u Tuzli. Prema bilješkama Mott Jakoba, Ivan i Lucija su umrli od kolere 14.10.1893. godine u Solini u Tuzli. Ova teza ima logike zato što su posmrtna tijela oboljelih od kolere ili spaljivana ili kolektivno sahranjivana ili uništavana na neki drugi način, pa zato nema grobova ni spomen obilježja. Tezu treba uzeti sa rezervom, ali uz dodatna istraživanja o uslovima života u Tuzli u tom periodu, možda se može doći do argumentovanih pretpostavki.

Najviše napisanih podataka o obitelji Segat imao je Jakob Mott, sin Ivana Giovannia Motta, koji je, iz samo njemu znanih razloga, bilježio događanja vezana za obitelj Segat od rođenja, ženidbe, udaje, rađanja djece, do smrti. Dubljom analizom, slaganjem kockica, posebno analizom godišta, rađanja, smrti, moći će se sa većom tačnošću

utvrditi kada su zapravo Segati došli na prostore Tuzle. Prikupljanjem podataka o obitelji u novije vrijeme značajnije su se bavili Ivica (Josipa) Segat i Darja (Ivice) Segat, tako da je na osnovu prikupljenih informacija formirano obiteljsko stablo koje bilježi svoj poznati početak još 1760. godine.

Giovanni Battista, rođen 21.7.1839. godine, a umro 24.10.1893. godine oženio je 1.2.1866. godine Bancher Lucia (kćerka Simone i Cattarina Cemin) koja je rođena 12.4.1845. godine, a umrla 14.10.1893. godine. Imali su sina Jakoba, rođen 11.8.1891. godine koji je oženio Karolinom rođena Schmital u Tuzli 2.11.1911. godine. Jakov je bio rudar u Tuzli, a Karolina domaćica. Karolina je rođena u Vlasenici 5.12.1891. godine, a živjela je u Tuzli. U braku su imali troje djece: Maria, Franciska i Eugen.

Maria Segat se udala u Njemačkoj gdje i danas živi. Nema djece.

Segat Franciska živi u Tuzli sa kćerkama Valeriom i Erikom. Kćerke se nisu udavale.

Segat Franciska (kćerka Jakova),
sa svojom bakom na krizmi

Eugen Segat se rodio u Kaknju 18.11.1911. godine (umro 1982. i sahranjen na Boriću Tuzla), a oženio je Luciu Kljujić iz Kaknja, rođena 11.5.1908. godine (kćerka Kljujić Ivana i Ane rođene Obrdalj), umrla 1985. godine u Tuzli. Eugen je radio kao vodoinstalater, a Lucia je bila domaćica. Eugen i Lucia su imali troje djece: Josipa, Karolinu i Karla.

Josip je rođen 31.8.1938. godine u Kaknju, živi u Njemačkoj, a ima kćerku Mariju, udatu za Stjepić Željka. Školovao se u Školi učenika u privredi u Tuzli tokom 1955/56. godine u oblasti metalske struke.

(NAD)DIECESE VRHBOSANSKA
(Arch)diocesis VRHBOSANSKA
ŽUPNI URED TUZLA
Officium parociale TUZLA

Broj ur. zap. 330/00
Nrus exhibiti

Vjenčani list
TESTIMONIUM COPULATIONIS

U maticama vjenčanih rimo-katoličke župe SV. PETRA I PAVLA

svet. V strana 47 br. 9 ubilježeno je: Godine 1911. mjeseca 11. dana 2
tomo pagina nr. inscriptum est: Anno mense die

VJENČANI SU copulati sunt	ZARUČNIK Sponsus	ZARUČNICA Sponsa
IME Nomen	JAKOV	KAROLINA
PREZIME Cognomen	SEGAT	SCHMITAL
ZANIMANJE Conditio	RUDAR	DOMAČICA
VJERA I STANJE Religio et status	RKT, Neoženjen	NEUDATA
MJESTO I DATUM RODENJA Locus et dies natalitatis	PREMIERO-TIROL, 11.08.1891.	VLASENICA, 5.12.1891.
PREBIVAJEŠĆE I MADLEŽNOST Locus habitationis et indigenatus	KREKA	TUZLA
OTAC (ime, prezime, zanimanje) Pater (nomen, cognomen, conditio)	IVAN-BAPTISTA SEGAT, RUDAR	
MAJKA (ime, prezime, zanimanje) Mater (nomen, cognomen, conditio)	KAROLINA, DOMAČICA	BERTA SCHMITAL, RKT.
SVJEDOCI ime, prezime, zanimanje, vjera Testes nomen, cognomen, cond., religio	LJUDEVIT HAJDEN, STOLAR I RUDOLF MAYER, LIMAR	
Tko je vjenčao: Copulans	FRA STANISLAV MARINOVIC, ŽUP. VIKAR	
Opruzat zapreka Dispensationes datas		
Naknadni upisi i bilješke Adnotationes		

Da se ovaj izvadak iz gore pomenutih matica vjenčanih s maticama slaže, potpisani svjedoci vlastoručnim potpisom i župekim pečatom.
Extractum hunc e supradictis maticulis copulationum cum eisdem concordare, infrascriptus testatur propriis manus subscriptione et appositione sigilli parochialis.

Datum 06.11.2000.
Dime

Fra R. Maroni
(Potpis - signatio)

Vjenčanje Segat Eugena i Lucie Kljujić, godine 1937.

Segat Lucia sa djecom Josipom i Karolinom, godine 1944.

Kćerka Karoline Segat Radović Slavica, i Nenad Kulić u Australiji 1993.

Segat Josip 1970. u Frankfurtu

Karolina živi u Tuzli i ima dvoje djece Slobodana i Slavicu koji žive u Australiji. Slobodan je oženio Slavicu Peričević iz Miljevine sa kojom ima kćerku Ninu.

Karlo je rođen 17.4.1950. godine u Tuzli. Cijeli radni vijek je proveo u TTU Tuzla na poslovima metalske struke. Oženio je Gordanu Miletić iz Tuzle sa kojom ima dva sina: Marija i Dalibora. Gordana duži niz godina radi u Bolnici Gradina kao kuharica. Segat Karlo i Gordana žive u Miladijama, Tuzla, u zgradi pored izvora Malta.

Sin Mario je po završetku Elektrotehničke škole otišao u Italiju u Veronu gdje je proveo jedan period i vratio se u Tuzlu. Drugi sin Dalibor živi i radi u Tuzli. Zahvaljujući radu udruženja Trentini, oba sina služe se italijanskim jezikom, i dobro poznaju italijansku kulturu i običaje.

Gordana i Karlo Segat

Karlo Segat je istaknuti sportista koji od rane mladosti nastupa u sportskim klubovima nogometa, kuglanja i odbojke. Sa svojim klubom osvojio je prvenstvo Bosne i Hercegovine u kuglanju, a bio je viceprvak Jugoslavije u odbojci.

Karlo je jedan od osnivača udruženja Trentini Tuzla, čiji je predsjednik bio 6 godina. U vrijeme aktivnog rada u udruženju, Karlo je dao izuzetan doprinos razvoju udruženje, razvoju kontakata sa udruženjem Trentini nel mondo i jačanju socijalnog programa za italijanske obitelji lošeg materijalnog stanja u Tuzli.

Segat Mario i Dalibor sa rodicom Slavicom Kulić u Tuzli 2007.

Karlo Segat, stoji prvi s
desna na lijevo

Karlo Segat prima pehar za
osvojeno II mjesto u odbojki u BiH

Gordana i Karlo Segat sa
gradonačelnikom Fiera di Primiero, Rino
Zandonai i Dragan Bancher

Vjenčanje Ljubice, kćerke Petra Segata,
sa mužem Draganom, stricom Josipom
i kumovima, godine 1960.

Vjenčanje Željke Segat godine 1973.
Na slici je sa suprugom, ocem Josipom,
majkom Katicom, sestrom Marijom,
bratom Ivicom i ujakom Petrom.

Godišnjica braka Stjepana i Olge Segat.
Stoje s desna: kćerka Ljiljana zet
Slavko i unuka Romana.

Godina 1973. Marija Segat stoji, prvi i drugi s desna sjede Eugen i Petar Segat, a drugi s lijeva je Josip Segat.

Karolina, supruga Segat Jakova sa unukom Erikom, 1960.

Obitelj Segat, godine 1997. S desna na lijevo su: Segat Eugen, Segat Lucia, Segat Karlo i Segat Karolina sa unucima Slobodanom i Slavicom.

Segat Eugen, Segat Lucia 1977. sa
unucima Slobodanom i Slavicom

Prva Pričest Segat Valerije,
godine 1957.

Obitelj Segat na groblju

Petar Segat je sin Segat Giovanni Battista i Bancher Lucie, rođen 15.7.1915. godine, oženjen sa Janjom Vilušić rođena 1923. godine.

Petar je imao dvoje djece: Ljubicu (rođena 1942. godine) i Zdenka (rođen 1945. godine).

Segat Zdenko i Ljubica

Ljubica je živjela u Tuzli, a kad se udala prešla u Sarajevo, gdje je i umrla. Bila je udata za Dragana Pešića i s njim imala dvije kćeri: Miru i Branku.

Segat Ljubica

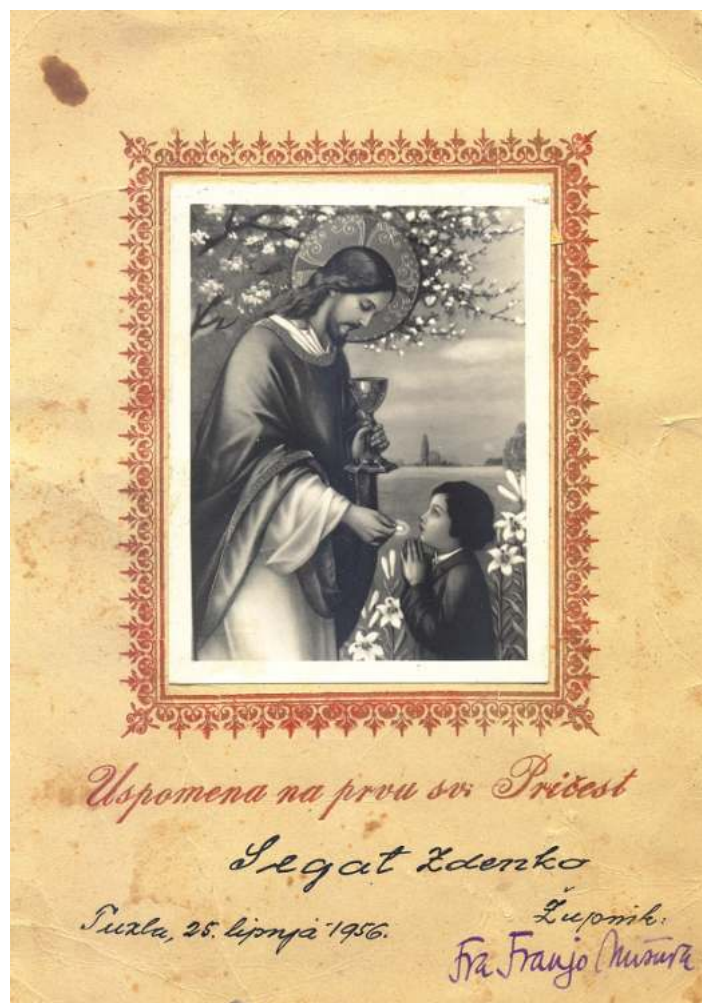

Ljubica Pešić sa suprugom
Draganom

Zdenko Segat živi u Tuzli u naselju Miladije, sa suprugom Radojkom. Bavi se nogometom i kuglanjem, a skoro cijeli životni vijek je proveo u rudnicima uglja Kreka. U braku sa Radojkom ima sina Sašu i kćerku Danijelu.

Obitelj Segat 10.7.2003, Saša, Zdenko, Danijela, Radojka

Prva Pričest,
Segat Zdenko

SOCIJALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
SOCIJALISTIČKA REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA

Osnovna škola "Tomislav Kračunak" u Tuzli
 Opština Tuzla
 Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina
 Matična knjiga-sveska 3 Matični broj 513

SVJEDOČANSTVO-SVJEDODŽBA

Segat Saša
 (Ime i prezime učenika)

Sin-keci Segat Zdenko i Zdenka
 (Prezime i ime roditelja)

Rođen-a 14. januara 1971 godine u Tuzli Opština Tuzla
 Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina
 državljanin SRB učio-je je 1971 / 1971 školske godine
 razred osnovne škole i postigao-je ovaj uspjeh!

Srpskohrvatski-hrvatskosrpski jezik	<u>odličan (14)</u>
Matematika	<u>odličan (14)</u>
jezik	<u>odličan (14)</u>
Istorija	<u>odličan (15)</u>
Geografija	<u>odličan (15)</u>
Biologija	<u>odličan (15)</u>
Hemija	<u>odličan (15)</u>
Fizika	<u>odličan (15)</u>
Radno i tehničko vaspitanje	<u>odličan (15)</u>
Fizičko vaspitanje	<u>odličan (15)</u>
Likovno vaspitanje	<u>odličan (15)</u>
Muzičko vaspitanje	<u>odličan (15)</u>
Izborna nastava: <u>biologija</u>	<u>odličan (15)</u>
Prva pomoć i zaštita	<u>odličan</u>

Vladanje perom
 Prema tome učenik-a je završio-je osnovnu školu s odličnim (15) uspjehom.
 U Tuzli, 23. marta 1971. godine
 Djelovodni broj: OP-120-23/71

Razredni starjšina: Sada Kuratagić Direktor škole: [signature]

Školne ocjene: 5 (odlično), 4 (dobro), 3 (srednje), 2 (loše), 1 (nedovoljno)
 Ocjene ocjene: 100% (odlično), 90% (dobro), 80% (srednje), 70% (loše), 60% (nedovoljno)

ŠKOLNOST - RO GRAFIČKA DIZAJNOST
 OOUR LUDAVILJE - MARKETING - SAGRAVIT
 Ouneta za naručio: 13/16 Izdaja: 24/11

(Obrazac broj 16)

Segat Saša, školsko svjedočanstvo

Segat Zdenko, diploma za radne vrline

SLOŽENA ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA
"TITOV RUDNICI UGLJA" U TUZLI
RADNA ORGANIZACIJA RUDNICI LIGNITA "KREKA"
U TUZLI
"ŠIKI BOD" U ŠIKOM BODU

OOUR-RZ

Povodom Dana rudara Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine, 21. decembra, Radnički savjet

DODJELJUJE

POČASNO ZVANJE

NOSILAC DIPLOME
ZA RADNE VRLINE

SEGAT (ZENKA) ZDENKO

u znak priznanja za savjesno i primjerno izvršavanje poslova i radnih zadataka i zalaganje u ostvarivanju socijalističkih samoupravnih odnosa

Tuzla, decembra 87. godine

PREDSEDNIK
 RADNIČKOG SAVJETA

Segat Saša sa suprugom
Manuelom i kćerkom Penelope,
5.1.2009.

Danijela Segat Cvijetić sa suprugom
Sonijem

Danijela Segat
Diploma 2007.

Saša je završio Osnovnu i Srednju školu u Tuzli. Tokom ratnih događanja otišao je da živi u Njemačku i tamo se oženio. Danas živi u blizini Nirnberga sa suprugom Manuelom i kćerkom Penelope, a radi kao fizioterapeut.

Danijela Segat je rođena u Tuzli 1981. godine gdje se školovala i završila filozofski fakultet 2007. godine. Iste godine odlazi u Njemačku gdje se udala za Cvijetić Sonija, a živi u blizini brata Danijela. Bila je aktivan član Udruženja Italijana, posebno u omladinskom ogranku. Tokom rada u udruženju savladala je italijanski jezik kojim se dobro služi.

Vilim Segat brat Petra, slikano u Šapcu 20.11.1937.

Stjepan Segat je drugi sin Segat Giovanni Battista, rođen u Miladijama u Tuzli 13.2.1926. godine. Po zanimanju je stolar, a radio je u nekoliko firmi: Mehaničkoj radionici, u Rudaru, a od 1970. godine radi u ugostiteljstvu zajedno sa bratom Josipom zvani Joško. U ugostiteljstvu su radili do odlaska u penziju. Vjenčao se sa Olgom, sa kojom ima tri kćerke i sina. Kćerke su Nadežda, Mirjana i Ljilja, i sve žive u Tuzli. Sin Vilim živi u Vinkovcima sa suprugom Nevenkom, sinom Daliborom i kćerkom Nikolinom.

Segat Stjepan sa unukom
Ivanom, slikano u Miladijama
1969.

Segat Olga i Stjepan sa kćerkom Nadeždom u Tuzli
11.1.1969.

Segat Olga i Stjepan Segat na
vjenčanju najstarije unuke Silve
sa zetom Mehmedom, Tuzla
11.8.1993.

50 godina braka Segat Stjepana i Olge, kćerka Nadežda, unuka Silva sa Mehmedom i praunukom Damirom, Tuzla 29.3.1998.

Segat Olga sa kćerkama Mirjanom i Nadeždom i zetom Slavkom

Ivković Slavko sa suprugom Ljiljanom (kćerka Stjepana) i kćerkom Romanom

Segat Olga i praunuka Mia,
septembar 2003.

TOSON

Treća friulanska obitelj, pored obitelji Michelini i Papinutti, koja je živjela u Tuzli je obitelj Toson. Došli su iz italijanske provincije Friuli, gdje je Udine glavni grad.

Od obitelji Toson, dvije sestre Victoria i Lucia Toson, živjele su u Slavinovićima. Victoria je bila udata za Francesca/Franju Michelinija (brat Luigija Michelinija), ali vrlo kratko, jer je umro vrlo mlad. Sestre su imale rodbinu u blizini Banja Luke, ali nisu imale vlastitog potomstva.

ZAMBONI

Brez - Valle di Non, je malo mjesto na sjeveru Italije u provinciji Trento, iz koga su krenuli u Bosnu prvi preci obitelji Zamboni. Malo, živopisno planinsko mjesto u to vrijeme nije im moglo pružiti egzistenciju kao ni mnogim drugim Italijanskim obiteljima, tako da su "trbuhom za kruhom" krenuli u potragu za boljim životom.

Brez - Valle di Non

Prvi doseljenik u Bosnu bio je Giovanni-Ivan Battista, koji je sa suprugom Mariom Springhetti i šestoro djece 1880. godine došao u Bosnu, u mjesto Vranduk kod Zenice. Zaposlio se na željeznici, gdje živi i radi do 1906. godine.

Njihov najstariji sin Francesco Amadio vraća se u Italiju 1899. godine da bi se oženio sa Donna Fiorenzom, a zatim oboje dolaze u Bosnu, u Zenicu, gdje im se rađa petoro djece. Godine 1911, tražeći posao, dolaze u Tuzlu i tu ostaju do smrti.

Drugi pisani izvor navodi:

U knjizi vjenčanih vol. VII (1884-1919) parohije Brez piše:

1900 Zamboni Amadio, željeznički radnik u Žepču (Bosna), porijeklom iz Traversara, dio općine Brez, sin GIOVANNI BATTISTA I MARIA SPRINGHETTI, se vjenčao u Žepču, Bosna, sa DONA FIORENZA, kćer od ANTONIO E BONA MOSHEN iz Mulin di Brez.

Zamboni Amadio rođen u Traversara 1874. i emigrirao u Bosnu zajedno sa bratom GIACOMO, krajem XVIII stoljeća. U Bosni je od 1892. bio i njihov otac Giovanni Battista zajedno sa bratom PIETRO.

U Brezu živi kćerka od sestre Fiorenza Dona.

Zamboni - prvi doseljenici u Bosnu. U gornjem redu, drugi sa lijeva je Giovanni Ivan Battista. Do njega, desno, stoji brat Klemens, a sa njegove lijeve strane su sinovi Francesco Amadio i Jakomino. U sredini sjede supruga Maria Springhetti sa kćerkom Olgom Celjar, a lijevo su kćerka Marija Bella i sin Ludovik. Desno od njih je kćerka Faustina Amata. U donjem redu su i ostala djeca - Fidekis Rudolfo, Marija Pangia, Albina Liberata i Klemens Petar

S obzirom na jezičku različitost izgovaranja italijanskih imena, u dokumentima se pojavljuju različita imena tj. varijacije imena Amadio. Francesco Amadeo je rođen 23.4.1874. godine u Brezu, a umro 23.9.1941. godine u Bukinju-Tuzli od kraće bolesti. U dokumentima je zapisano da je Zamboni Amadeli bio željezničar, vlakovođa, nalazi se i pod imenom Amadej, a na posmrtnici stoji Zamboni Amadeo, umirovljeni zvaničnik. Amadio je radio na željeznici u Bukinju, na pruzi Doboj-Sarajevo i Doboj-Tuzla, a Fiorenza je teško radila da bi prehranili brojnu obitelj.

Amadio Zamboni i Donna Fiorenza vjenčani
1900-te u Brezu, Italija

Fiorenza Zamboni, rođena Dona (9.6.1878. godine u Tirolu), umrla od šлага - moždanog udara 13. 8. 1956. u Bukinju. U Italiji je imala braću Michele Dona, rođen 4.4.1879. godine, umro 8.7.1931. godine u Brezu, i Antonio Dona, rođen 27.10.1842. godine, umro 21.12.1933. godine koji su bili ugledni građani višeg staleža. U rodnom listu Zamboni Josipa navedeno je da su mu roditelji otac Zamboni Amadej i majka r. Djona Florencija.

Amadio i Donna su stanovali u kući koja se nalazila između naselja Vilušići - Kreka, pored puta za Husino, a sahranjeni su na groblju Borić u Tuzli.

Njihov najstariji sin Josip, rođen 1901. godine oženio je Idu Rozaliju Glavaš, a umro je 1942. godine. Drugi sin Rudolf, rođen 1903. godine oženio je Mariju Matijašec, a umro je 1980. godine. Treći sin, Ferdinand, rođen 1905. godine oženio je Miladu Netrefov, a umro je 2001. godine. Kćerka Ana rođena 1907. godine, udala se za Miju Josića, a umrla je 1981. godine. Druga kćerka Albina, rođena 1910. godine udala se za Antona Juriševića, a umrla je 1982. godine.

Danas u Tuzli živi sedma generacija Giovannia i Marije, više od ukupno 50 članova obitelji Zamboni. Ostali direktni potomci tadašnjih doseljenika su se vratili u Italiju, neki su u okolnim državama, a ostali su se raselili diljem svijeta.

Amadio Zamboni

JOSIP ZAMBONI, zvani Pepo, je najstariji potomak Amadea i Fiorenze. Rođen je 1901. godine u Nemiljoj, umro tokom Drugog svjetskog rata u novembru 1943. godine. Supruga Josipa, Ida Rozalija, rođena je Glavaš 2.9.1902. godine. Josip Zamboni i Ida su vjenčani 1920. godine, a imali su devetoro djece, šest sinova i tri kćeri.

Vjenčanje Zamboni Ida i Josip 1920. u Tuzli

Josip Zamboni, član
Vatrogasne jedinice
u Tuzli

Nakon Josipove smrti u toku Drugog svjetskog rata, iako živeći u teškim uslovima, i sama podižući devetoro djece, Ida se uspjela izboriti sa svim

nedaćama i uspjela postići da sva djeca završe školu i postanu časn i pošteni ljudi. Ida je umrla u Tuzli 24.9.1991. godine. Djeca Josipa i Ide su uglavnom radili kao zanatlije u fabrici soli „Solana“, rudniku uglja „Kreka“, „Umel“-u, kao službenici, ili su se brinuli o obiteljima. Svi su se u svojim preduzećima pokazali kao dobri, vrijedni i pošteni radnici a neki od njih su za svoj rad dobili i vrijedna priznanja i odlikovanja. Zamboni Anton je dobio:

- Orden rada sa srebrnim vijencem
- Diplomu o počasnom zvanju zaslužan radnik "Titovih rudnika uglja" u Tuzli;
- Nosilac diplome za radne vrline u "Titovim rudnicima Kreka Banovići"
- Dobitnik Mercedesovih zlatnih znački za pređenih 200.000 km (1966. godine)

Zamboni Anton

Zamboni Ferdo

Zamboni Ferdo, je kao vatrogasac dobio najviše priznanje za hrabrost kao i mnoga druga priznanja.

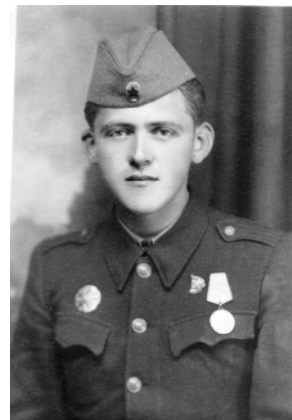
Osim priznanja na njihovim radnim mjestima bili su veoma cijenjeni u društvenom životu među svojim sugrađanima. Voljeli su pjesmu, muziku i druženja.

Neki od njih su aktivno učestvovali u radu udruženja Italijana u Tuzli i dali svoj doprinos članstvom u Upravnom odboru ili svojim radom na drugi način.

Iako su dosta vremena provodili na svojim poslovima, a i družeći se, nisu zanemarili svoje obitelji. Kao roditelji, djecu su izveli na pravi put. Djeca su postala cijenjeni građani u društvu, koja su, praveći još jedan korak naprijed, postali ugledni pravници, profesori, nastavnici. Neki potomci su nastavili tradiciju svojih djedova i postali vrsne zanatlije kako u BiH, tako i u inostranstvu. Mnogi su završili muzičku školu, sviraju, pjevaju u horu ili se na drugi način bave muzikom.

Od devetero djece Josipa i Ide Glavaš, nažalost, danas su živi samo Marija, Anton, Vlado i Hilda.

Zamboni Nikola, zvani Nikica, je najstariji sin Josipa i Ide. Rođen je 6.12.1921. godine u Tuzli. Izučavao frizerski zanat, a tokom rata je dobio poziv za vojsku, na početku Drugog svjetskog rata. Jedno vrijeme je radio na kapiji Solane Tuzla, onda mobilisan od ustaša, da bi u Livnu radio kao frizer za Hrvatsku vojsku. Prilikom posjete Tuzli prebjegao je u partizane, tako da je bio na osnivanju 18. hrvatske brigade 6.10.1943. godine. U partizanima je ostao do kraja rata, a poslije rata je bio aktivno vojno lice na značajnim pozicijama. Kao vojnik radio je u Nišu, Šapcu i Senti, dok nije demobilisan 1950. godine. Poslije toga je radio u "Fabrici soli Tuzla" u službi prodaje. Završio je Višu komercijalnu školu u Tuzli i 20 godina radio u komercijali kao šef prodaje u Fabrici soli,

Nikola Zamboni, 1946.

Nikola i Jelena Zamboni u Šapcu 1949.

sve do penzije. Nikola je upoznao buduću suprugu Jelenu 1945. godine u Sremu, a vjenčali se u Općini u Tuzli 29.7.1948. godine. Umro je 7.5.1997. godine u Tuzli i sahranjen na groblju Borić.

Zamboni Jelena, supruga Nikole, rođena je Konjević 14.6.1924. godine u selu Laćar pored Sremske Mitrovice. Tokom Drugog svjetskog rata bila u logoru u Njemačkoj, a po povratku u Jugoslaviju, od 20.8.1943. godine podržavala partizanske aktivnosti, da bi od 1944. godine bila partizan u 16. vojvođanskoj diviziji, u minerskom bataljonu pri štabu divizije. Radila je u mjestima gdje je Nikola bio na službi: u Nišu u "Ogrevu", u Šapcu u "Oficirskoj zadruzi", a kad su došli u Tuzlu radila je u direkciji "Rudnika Kreka", u povjereništvu finansija, sve do penzije.

Nikola i Jelena su po povratku u Tuzlu prvo živjeli u Bukinju kod Nikolinih roditelja, da bi kasnije dobili stan u Rudarskoj ulici u Tuzli, gdje Jelena i danas živi. Nikola i Jelena su dobili dvije kćerke, Ljiljanu i Sanju.

Nikola i Jelena Zamboni u posjeti Ferdi Zamboni (sjedi lijevo)

Zamboni Ljiljana je rođena 23.4.1950. godine u Senti. Išla u Solanu u školu, a kasnije u "Franjo Rezač" i "Jusuf Jakubović". Upisala je Učiteljsku školu, pa kasnije Građevinsku školu, koju nije završila. Bavila se krojenjem i šivanjem. Udala se u Splitu za Josipa Sunaru (rođen 1938. godine u Ceri, blizu Splita, radio kao parketar i magacioner), a u oktobru 1975. godine se razili. Od 1975. godine do 1980. godine živila je u Splitu, a onda se vratila u Tuzlu, kod roditelja, gdje je završila daktilografski tečaj. Od 1982. godine do 15.5.1992. godine radi u advokatskoj kancelariji Brace Mazalovića u Tuzli. Od 1992. godine Ljiljana je živila u Sremskoj Mitrovici sa kćerkom Darijom. Tamo je živjela sa Sirijcem Aldroubi Mohamed Nizar, da bi se u septembru 2009. godine razili. Septembra 2009. godine vratila se u Tuzlu, gdje i danas živi sa majkom Jelenom.

Tešić Branka i Tešo, Ljiljana Zamboni i komšija Mirza Mandžić na rođendanu Darije 1981 u Tuzli

Darija Sunara, kćerka Ljiljane Zamboni, je rođena 12.3.1975. godine u Splitu. Osnovnu školu i dva razreda gimnazije je završila u Tuzli, a dva u Sremskoj Mitrovici. Darija je napustila studije kad je bila na 4. godini Prava u Novom

Sadu. Radila je, i danas radi, u trgovinama – buticima. Udala se 17.10.2009. godine u Novom Sadu za Cvetković Petra (sin Ilije), a 23.3.2010. godine je dobila kćerku Natašu.

Darija Sunara sa dvije godine

Darija Sunara

Zamboni Sanja je mlađa kćerka Nikole i Jelene. Rođena je 14.3.1955. godine u Laćaru, kod Sremske Mitrovice. Išla je u "Jusuf Jakubović" školu Tuzla, završila gimnaziju, bila na 3. godini filozofije, i napustila studije. Radila je kao nastavnica likovne kulture u osnovnim školama u Tuzli. Umrla je 19.1.1999. godine od tumora koštane srži u Tuzli, sahranjena na groblju Borić Tuzla. Nije se udavala i nije imala potomaka.

Darko Tišma, Sanja Zamboni, Daria Sunara, Blanka i Tijana Tišma

Zamboni Marija, zvana Mica, je drugo dijete Zamboni Josipa i Ide. Rođena je 11.4.1924. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu u Solani i daktilografsku školu u Tuzli. Bila je udata 4 godine u Tuzli i razišla se sa mužem. Nema potomaka. Preležala je tifus u bolnici u Kreki tokom marta 1944. godine, a po izlasku iz bolnice otišla u Vinkovce kod tetke Marije Ognjenović radi oporavka.

Vratila se 1946. godine u Tuzlu, a onda počela raditi kao vaspitačica u "Domu za djecu bez roditelja" u Lukavcu. Dom za djecu, sa 108 djece, se preselio u Praču, kod Pala, u novu zgradu koju je izgradio mještatin. Zbog otežanih uslova rada, Marija je prešla u Tuzlu i dana 8.3.1950. godine zaposlila se kao službenica u "Fabrici soli" u Tuzli. U fabrici je ostala do penzije 1.11.1980. godine. Danas živi u stanu u naselju Solana u Tuzli.

Zamboni Marija – Mica

Zamboni Ivica (Ivan Ludvig) rođen 1.6.1926. godine, je treći potomak Zamboni Josipa i Ide. Radio kao vozač u rudniku „Kreka“, oženio je Reljić Darinku (Daru), rođena 13.7.1929. godine, sa kojom je imao jednu kćerku Branku. Nažalost poginuo je vrlo mlad u saobraćajnoj nesreći 1952. godine.

Branka Tešić, rođena Zamboni (1.4.1952.) je udata za Tešić Tešu, rođen 1949. godine. Imaju dvije kćerke, Ivanu (rođena 1.12.1976. godine) i Nevenu (rođena 15.10.1980. godine) i žive u Italiji.

Zamboni Ivica

Zamboni Ferdo, Nataša i Ankica - Beba

Zamboni Ferdinand, zvani Ferdo, rođen 29.2.1929. godine, je četvrti potomak Zamboni Josipa i Ide. Čitav radni vijek je proveo radeći u Fabrici soli kao vatrogasac. Oženio je Plauc Ankicu (Beba), rođena 1928. godine, i dobili su dvoje djece, Mirjanu i Zvonku.

Mirjana – Mira, rođena je 1953. godine, a danas živi u Novom Sadu, udata je za Milana Petkovića, imaju dvoje djece, kćerku Natašu (rođena 8.8.1980. godine) i sina Dražana (rođen 1.2.1996. godine).

Petković Mirjana, Milan i Nataša

Zvonko, rođen 1956. godine, danas radi kao oružar u Četi za spašavanje rudnika „Kreka“, njegova supruga Silvana - Silva je penzioner, a kćerka Tea (rođena 2.11.1982. godine) je diplomirani geograf. Žive u Tuzli.

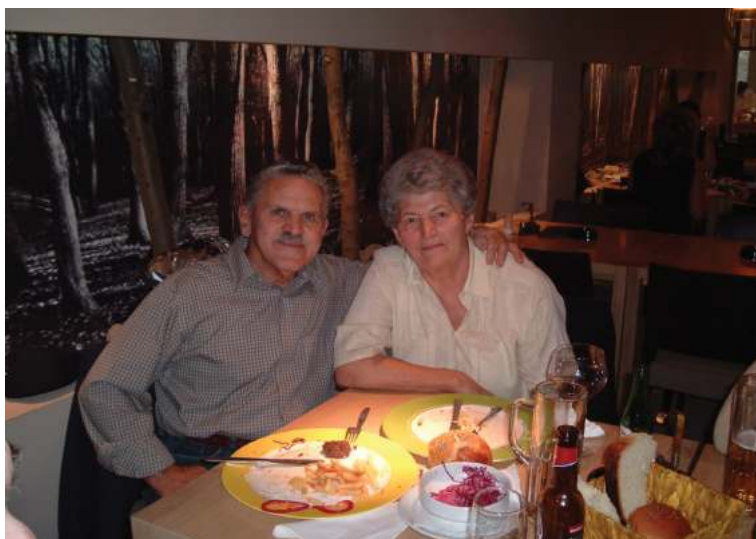

Zamboni Zvonko, Tea i Silvana

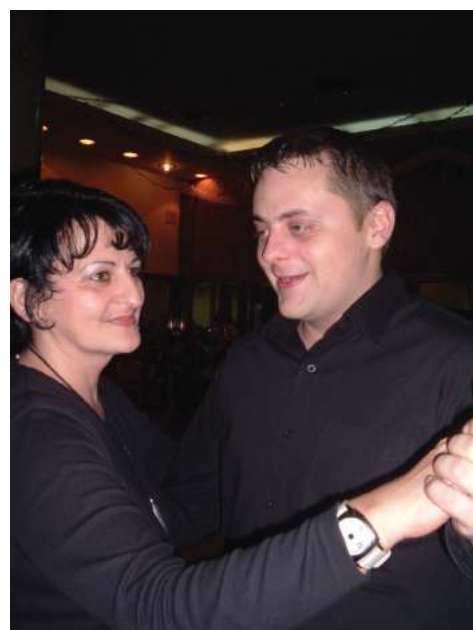
Anton Zamboni je peto po redu dijete Zamboni Josipa i Ide. Rođen je 20.1.1931. godine, završio je limarski zanat, ali je čitav radni vijek proveo kao vozač u „Kreki“. Oženio je Dragicu Tunjić, rođena 25.5.1935. godine, i dobili su dvoje djece, dvije kćerke, Jadranku i Blanku.

Zamboni Anton

Zamboni Anton i Dragica

Jadranka, rođena 19.2.1957. godine, po zanimanju nastavnik muzike, udala se za Gajić Branislava iz Tuzle i rodila jednog sina Srđana. Gajić Srđan je završio Trgovačku školu u Zvorniku gdje i sada žive.

Srđan Gajić i Tijana Tišma

Gajić Jadranka i Srđan

Blanka, rođena 25.5.1960. godine, po zanimanju dipl. pravnik, udata je za Darku Tišma, dipl. elektroinženjer i imaju kćerku Tijanu (rođena 3.3.1989. godine) koja je danas student prava. Žive u Tuzli, u naselju Slatina.

Tišma Blanka, Tijana i Darko

Vinko Zamboni, rođen 20.8.1933. godine, je radio kao moler i auto lakirer u garaži rudnika „Kreka“. Sa suprugom Nimec Ivkom, rođena 1934. godine, dobio je dvije kćerke Vesnu i Gordanu. Vinko je umro 1987. godine u Tuzli.

Zamboni Ivka i Vinko

Vesna, rođena 11.4.1959. godine, udata za Levai Olivera, živi u Novom Sadu i imaju troje djece, Kseniju (rođena 30.7.1987. godine), Roberta i Aleksandra (rođen 6.1990. godine).

Levai Robert, Aleksandar,
Vesna i Ksenija

Gordana, rođena 12.5.1963. godine, je udata za Petrovski Sašu, žive u Kraljevu i imaju dvije kćerke Mariju (Maju), rođena 12.5.1984. godine, i Zoranu.

Štefanija Zamboni je sedmi potomak Zamboni Josipa i Ide. Rođena je 27.4.1936. godine. Udala se za Milomira Miljčevića, rođen 15.6.1933. godine.

Vlado Zamboni je osmi potomak Zamboni Josipa i Ide. Rođen je 15.4.1940. godine, a radio je u tuzlanskom „Umel“-u, oženio je Tešić Anđu, rođenu 1942. godine, i imaju dva sina Sinišu i Josipa.

Vjenčanje Zamboni Vlado i Anđa
1963.

Zamboni Anđa i Vlado

Siniša, rođen 9.5.1964. godine, je oženio Ljiljanu i imaju dvoje djece, Bernandu, rođenu 17.2.1992. godine i Bernarda. Žive u Tuzli.

Bernarda, Bernardo,
Ljiljana i Siniša

Mlađi sin Josip, rođen 1.8.1969. godine, živi i radi u Italiji.

Josip i bratić Bernardo

Hilda Marić, rođena Zamboni, je najmlađi – deveti, potomak Josipa i Ide. Rođena je 7.4.1942. godine u Tuzli. Udala se za Iliju Marića (rođen 9.5.1936. godine) koji je umro 29.3.2006. godine u Tuzli, sahranjen na Gradskom groblju u Tuzli. Hilda ima kćerku Ranku i sina Dragana.

Ranka Jobst, rođena Marić, je rođena 9.8.1963. godine u Tuzli, a udala se 8.12.1990. godine za Slobodana Jobsta, rođen 24.5.1958. godine u Nikšiću. Radila je u bolnici Gradina, a poslije toga u obdaništu u Miladijama. U braku imaju kćerku Ivanu, rođena 22.9.1991. godine.

Jobst Ranka

Jobst Ivana

RUDOLF ZAMBONI, drugi sin Amadea i Fioreze, rođen je u Vranduku 4.8.1903. godine, a umro u Tuzli, 15.1.1980. godine.

Prvo zaposlenje je imao 4.6.1918. godine u "Prvoj Bosanskoj tvornica i rafinerija špirita, tvornica ugljične kiseline i tvornica tištenog kvasca M. FISOHLA I SINOVI, KREKA" (tzv. Špiritana - Špira). kao bravarski naučnik i bravar. Poslije je radio na Državnoj željeznici Kraljevine SHS, ložiona Doboj, kao bravar, a u Direkciji državnih rudnika Kreka radio kao bravarski pomoćnik. Ponovo se vraća u "Špiritanu" gdje radi kao bravar do 10.5.1926. godine, a u "Solani Kreka" radi od 11.5.1926. godine do penzionisanja. Radio je na različitim radnim mjestima, od bravara do direktora Solane.

Rudolf Zamboni u mladosti

Oženio je Mariju Matijašec (rođena 30.12.1914. godine u Simin Hanu, Tuzla) dana 2.2.1926. godine u Tuzli. Stanovao je u Solani u koloni, u stanu koji je dobio na korištenje od Solane. U toj kući se rodila kćerka Antonija (Tonkica) 11.11.1926. godine i sin Miroslav Zamboni rođen 2.2.1937. godine. Pred početak Drugog Svjetskog rata započeo je gradnju kuće u Miladijama, koju je završio 1947. godine. U toj kući, Zamboni Rudolf i Marija su živjeli do svoje smrti. Kuća je srušena 2002. godine, i na istom mjestu napravljena nova kuća u kojoj živi unuk Tihomir Knežiček sa svojom obitelji.

Od općeg i stručnog školovanja imao je 4 razreda Osnovne škole i 1 razred Trgovačke škole. Učio je bravarski zanat od 4.6.1918. godine do 4.6.1921. godine. Položio je stručni ispit za zvanje majstora – bravar i stekao zvanje Bravar metalne struke 1939. godine. Rješenjem Vlade FNRJ, Ministarstva lake industrije u Beogradu od 12.10.1949. godine postavljen je za Direktora Solane u Kreki, gdje je ostao do 1952. godine.

Rudolf Zamboni - Članska knjižica sindikata iz 1936.

Obiteljska stabla italijanskih potomaka u Tuzli

Vjenčanje Rodolfa i Marije Zamboni 1926.

Br. 117
Pokrajina: Bosna
(Nad-) Biskupija: Metropolitanska

VJENČANI LIST
(Testimonium Copulationis)

Županija: Tuzla
Srez: Tuzla

Popisani ovim svjedoči, da je u matrici vjenčanja Rudolf Zamboni i Marija Zamboni u Tuzli,
sljedeće načas, te na pravedni zahtjev točno ovako prepisati.

Redni broj	Godina, mjesec, dan kada se vjenčao	Zaručnika i zaručnice				Ime i prezime, koje ovaj zaručnik dostavlja	Ime i prezime, koje ovaj zaručnik dostavlja	Ime i prezime, koje ovaj zaručnik dostavlja	Ime i prezime, koje ovaj zaručnik dostavlja	Ime i prezime, koje ovaj zaručnik dostavlja	Opaske
		Ime i prezime (zaručnik)	Ime i prezime (zaručnica)	Ime i prezime (zaručnik)	Ime i prezime (zaručnica)						
1.	1926. godine	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!
2.	1926. godine	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!	Marija Zamboni, sestra!	Rudolf Zamboni, bratov!

Da je to sve tako načas, i u naznačen vjenčani list točno prepisano, potpisano, potpisani vjeronosnim potpisom i svojim pečatom svjedoči.
Tuzla, dne 17 mjeseca februara godine 1926.

[Signature]
Opisnik.

Vjenčani list Rudolf i Marija Zamboni, 2.2.1926.

Rudolf i Marija Zamboni sa kćerkom Antonijom 1931.

Za uspjehe u radu dobio je niz priznanja: Priznanje za nesebičan rad u povodu 10 godišnjice radničkog upravljanja, izdato od Radničkog savjeta Solane „Kreka“ u Tuzli 17.9.1960. godine, Priznanje Saveza penzionera BiH, Republički odbor, za dugogodišnji aktivan rad i nesebično zalaganje na ostvarivanju zadataka u organizaciji Saveza Penzionera BiH, Sarajevo 29.6.1978. godine, i Orden rada II reda, od Prezidijuma narodne skupštine FNRJ, 11.2.1949. godine.

Bio je izuzetno aktivan član *Industrijskog dobrovoljnog vatrogasnog društva* koje je djelovalo u okviru "Solane" Kreka. Prošao je sve nivoe članstva, da bi 1972. godine dobio Diplomu za najviši čin u oblasti vatrogastva - VIŠI VATROGASNI OFICIR PRVE KLASE, izdatu od Vatrogasnog saveza BiH. Diplomu Počasnog člana IDVD SOLANE „KREKA“ (komandir i predsjednik) dobio je u Tuzli 10.2.1981. godine.

Bio u Jugoslovenskoj vojsci 18 mjeseci tokom 1924/25 u rodu artiljerija, kao redov. Rudolf Zamboni je regrutovan u 18. hrvatsku brigadu 10.10.1943. godine (2. četa, 2. bataljona), a u istoj jedinici su bili Zamboni (Josipa) Nikola i Zamboni – Reljić Dara. Rudolf je kratko vrijeme nakon regrutacije bio zarobljen od četnika oko mjesec dana tokom 1943. godine kod Dobošnice. Oslobođen je, zajedno sa još 12 zarobljenih partizana, osobnim zalaganjem Mije Josića (suprug njegove sestre Ane). Mijo je uspio obezbijediti sve dokumente za svoj prolaz do Dobošnice, dogovorio puštanje Rudolfa, i drugih zarobljenih partizana, sa tadašnjim seoskim starješinom – ozrenskim četničkim vođom sa kojim se dobro poznao od prije 1941. godine. Oslobođena grupa je ilegalno, teretnim vozom, došla u Tuzlu. Rudolf je preležao tifus 1944. godine, a po ozdravljenju, vraćen na posao u "Solanu" kako bi pomogao u proizvodnom procesu dobivanja soli. Bio je član KPJ. Penzionisan u Solani, i ostatak života proveo u Miladijama. Umro od raka 15.1.1980. godine, a sahranjen je na groblju Borić, Tuzla.

Supruga Marija Zamboni je kćerka Matijašec Josipa (rođen 1879. godine u Donjoj Lendavi, Prekomurje, radio u Solani u Simin Hanu, umro u Tuzli 1933. godine) i Matijašec Terezije rođena Neffe (rođena 29.1.1882. godine u Štajerskoj, bila domaćica, umrla 11.1.1961. godine u Tuzli). Marija Zamboni je imala braću Jožina, Štefina i sestre Finku i Anu. Bila je domaćica, umrla 10.8.1986. godine. u kući kćerke Tonkice, u Tuzli, od starosti. Sahranjena na groblju Borić, Tuzla.

Ispred kuće u Miladijama Zamboni Rudolf, Marija, Antonija i Miroslav 1947.

Medalje i priznanja Rudolfa Zamboni

Marija i Rudolf Zamboni u
Gradskom parku u Tuzli oko
1974.

Jedna od posljednjih slika Rudolf Zamboni, sa suprugom Marijom, kćerkom Antonijom, zetom Zdenkom i unucima Željkom i Tihomirom Knežiček, bašta kuće u Miladijama 1979.

Rudolf i Marija Zamboni su imali dvoje djece, kćerku Antoniju (Tonkicu) i sina Miroslava.

Antonija Knežiček (Zamboni), rođena je 11.11.1926. godine u Tuzli. Osnovnu školu je završila u Solani. Završila je Građansku žensku školu u Tuzli 1, 2 i 3 razred. Škola je zbog početka rata (1941. godine) zatvorena, a Antonija je nastavila školu u Osijeku (4 i 5 razred). U Osijeku je stanovala kod majčine sestre Jozefine - Finke Matijašec (udova Butković), i vratila se u Tuzlu 1943. godine. Njeno prvo, i jedino, zaposlenje je bilo u Solani, gdje je 7 godina radila kao službenik u administraciji.

Antonija Zamboni u Osnovnoj školi

Antonija Zamboni u Osijeku 1941. na školovanju

Udala se u Tuzli 26.12.1949. godine za Zdenka Knežičeka (rođen 27.11.1921. godine u Zenici). Zdenko Knežiček je sin Augusta Knežiček (rođen 15.6.1890. godine u Bosanskom Petrovcu, radio u industriji, umro u Zenici 3.6.1922. godine od upale pluća dobivene u rudarskoj nesreći u rudniku Zenica) i Marije Knežiček rođena Hahn, preudata Sertić, rođena 26.2.1901. godine u Zenici, bila domaćica, umrla u Tuzli 1993. godine.

Kad su se vjenčali, Antonija i Zdenko su počeli živjeti u Solani kao postanari kod Paule Sertić, sestre Zdenkinog očuha. Onda je Zdenko dobio stan od Mehaničke radionice u Donjoj koloni u Kreki. Odatle su preselili u stan u Mosnik gdje su živjeli do 1970. godine. Zdenko je dobio stan od Livnice čelika gdje je radio, tako da su iz Mosnika odselili u Miladije, u zgradu blizu izvora Malta. U tom stanu žive i danas. Zdenko je završio Bravarski zanat i Višu pedagošku školu u Tuzli. Antonija i Zdenko imaju dva sina: Željko Knežiček i Tihomir Knežiček.

Antonija i Zdenko Knežiček 1949.

Antonija i Zdenko Knežiček
2008.

Antonija i Zdenko Knežiček sa drugim
članovima obitelji (sinovi, snahe,
unuci, rođaci) na Rudarskom fakultetu
Tuzla 1992.

Željko Knežiček je prvi sin Antonije Knežiček (Zamboni), rođen 18.5.1951. godine u Tuzli, gdje je završio i Osnovnu školu „Mosnik“. Nakon Osnovne škole upisan je u Rudarsku tehničku školu u Tuzli koju završava 1971. godine. Po završetku srednje tehničke škole, upisuje se na Univerzitet u Sarajevu - Rudarsko - geološki fakultet Tuzla, smjer eksploatacija. Na tom fakultetu je diplomirao u martu 1976. godine i stiče stručni naziv diplomirani inženjer rudarstva. Odmah nakon diplomiranja zaposlio se u Rudarskoj tehničkoj školi kao predavač stručnih predmeta. U istoj godini odlazi na odsluženje vojnog roka. Po povratku iz vojske radi i dalje u tehničkoj školi kao predavač, a potom i kao pomoćnik direktora.

Željko Knežiček 1954.

Željko Knežiček 1971.

Diplomiranje Željke Knežičeka na Rudarskom fakultetu Tuzla 1976. (s lijeva: Rudo Zamboni, Tihomir Knežiček, Antonija Knežiček, Željko i Zdenko Knežiček)

Od 1982. godine do 1995. godine radi u Direkciju rudnika "Kreka" Tuzla, na površinskim kopovima "Lukavačka rijeka", "Huskići", "Crveno brdo", i "Šikulje" u Lukavcu gdje obavlja poslove tehničkog rukovođenja. Početkom 1994. godine na zahtjev „Kreke“ vraća se u Direkciju rudnika, na poslove Odgovornog inženjera za unapređenje tehnološkog procesa i organizacije rada.

Krajem 1995. godine odlazi iz „Kreke“ u naučno-istraživačku instituciju Rudarski institut Tuzla, gdje je i danas zaposlen na dužnosti izvršnog direktora naučno istraživačkog centra za ekologiju, zaštitu, elektrotehniku, ventilaciju i ispitivanje materijala i konstrukcija.

Pored stručnog obrazovanja posvećuje se i naučnom radu, tako da 1992. godine stiče naučni stepen magistra rudarstva. Naučni stepen doktora tehničkih nauka iz područja rudarstva stiče odbranom disertacije na dan 30.5.2003. godine na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu Univerziteta u Tuzli. Izabran je u zvanje docenta na Univerzitetu u Tuzli 2005. godine.

Doktorant Željko Knežiček sa Rektorom Univerziteta Izudinom Kapetanovićem u Tuzli 2003.

Godine 1978. oženio je Ljerku Zimer (rođena 1953. godine u Tuzli). Ljerka Knežiček je 1972. godine završila ekonomsku školu u Tuzli, smjer financijsko-knjigovodstveni. Višu ekonomsko-komercijalnu školu u Brčkom je završila 1978. godine. Cijeli radni vijek provela u bankarstvu, prvo u "Tuzlanskoj banci", a kasnije (i trenutno) u "Raiffeisen banci" u Tuzli, radeći na različitim bankarskim poslovima.

Nakon vjenčanja žive kao podstanari, a potom sele u dobiveni društveni stan u naselju Miladije. Jedno vrijeme su živjeli u naselju Slavinovići, a odatle su preselili na Sjenjak (2003. godine), gdje i danas žive.

Tokom sukoba devedesetih Željko je sa obitelji ostao u Tuzli i dao svoj doprinos odbrani države. Ljerka i Željko su u braku dobili kćerku Lidiju (rođenu 1980. godine u Tuzli) i sina Davora (rođenog 1982. godine u Tuzli).

Lidija Knežiček rođena je 12. marta 1980. godine u Tuzli. Osnovnu školu je završila u Miladijama, a srednju Ekonomsku školu u Tuzli. Studije Razredne nastave završila je 2003. godine diplomirajući na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Tuzli. Nakon toga jedno vrijeme radi kao pripravnik u OŠ „Senjak“. Nakon završenog pripravničkog staža polaže stručni ispit za samostalan rad u nastavi.

Udala se za Rusmira Kurbegovića (rođen 1982. godine u Sarajevu) i od 2007. godine žive u Sarajevu, na Ilidži, naselje Pejton. Zbog obiteljskih obaveza nije dalje bila zaposlena, a u braku sa Rusmirom ima dva sina: Kenana (rođen u Tuzli 2007. godine) i Benjaminu (rođen u Sarajevu 2008. godine).

Obitelj Knežiček Željko, Ljerka, Lidija i Davor na vjenčanju Lidije Knežiček 2006.

Obitelj Kurbegović Rusmir, Lidija, Kenan i Benjamin u Tuzli 2009.

Davor Knežiček rođen je 30.9.1982. godine u Tuzli. Osnovnu školu je završio u OŠ „Slavinovići“, a Gimnaziju Meša Selimović u Tuzli 1999. godine. Nakon što je u Centru za slovenski jezik Univerziteta u Ljubljani odslušaio i položio Poletnu školu slovenskog jezika, upisao se na Univerzitet u Ljubljani - studije Engleskog jezika i književnosti, i iste privodi kraju. Trenutno boravi u Ljubljani i povremeno dolazi u Tuzlu.

Davor Knežiček (lijevo) na takmičenju u odbojci, Ljubljana 2007.

Tihomir Knežiček je drugi sin Antonije Knežiček. Rođen je 10.11.1959. godine u Mosniku u Tuzli, a išao je u Osnovnu školu na Mejdanu i "Franjo Rezač". Srednju Elektrotehničku školu završio 1978. godine, a onda upisao Rudarsko-geološki fakultet. Nakon završetka fakulteta, otišao u Niš na odsluženje vojnog roka u trajanju od 11 mjeseci. Po završetku studija 1984. godine, 5 mjeseci je radio u "Rudniku uglja Lipnica" kod Tuzle, a onda na "Rudarsko-geološkom fakultetu" Tuzla. Prošao je sva zvanja, od asistenta pripravnika do vanrednog profesora. Danas je zaposlen na Fakultetu, a značajan dio vremena posvećuje radu sa organizacijama civilnog društva. Završio je postdiplomske studije u Indiji 1988. godine, a doktorsku disertaciju odbranio u Tuzli na Rudarsko-geološkom fakultetu 1999. godine. Tokom sukoba devedesetih je ostao u Tuzli i dao svoj doprinos odbrani države. Od 2008. godine je predsjednik Udruženja građana "Trentini" Tuzla, a aktivno sarađuje sa međunarodnim institucijama i lokalnim nevladinim organizacijama. Iz prvog braka sa Indijkom Maneeshom ima sina Sandjana (rođen 22.7.1990. godine u Tuzli) koji ne živi sa ocem. Oženio se 31.1.1997. godine sa Smiljom Peranović (rođena 31.8.1967. godine u Tuzli, iz Lipnice). Smilja je završila kozmetičarsku srednju školu i kratko radila kao trgovac. U braku imaju dvije kćerke, obje rođene u Tuzli: Marija Knežiček (rođena 5.3.1997. godine) i Sonja Knežiček (rođena 8.4.2002. godine). Žive u Miladijama, Tuzla, na mjestu gdje je kuću imao Tihomirov djed Rudolf Zamboni.

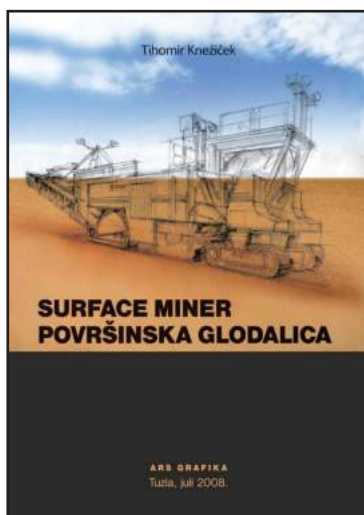
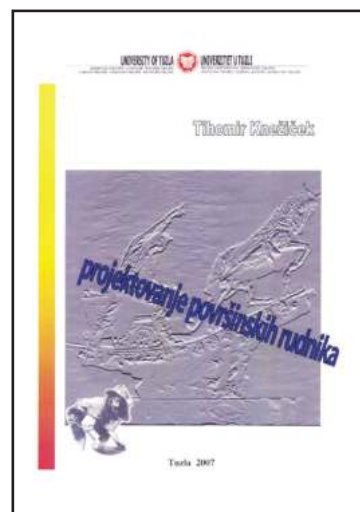
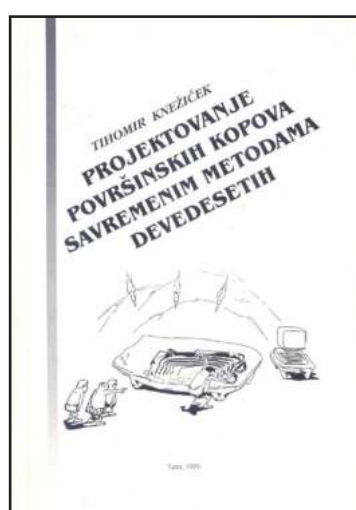
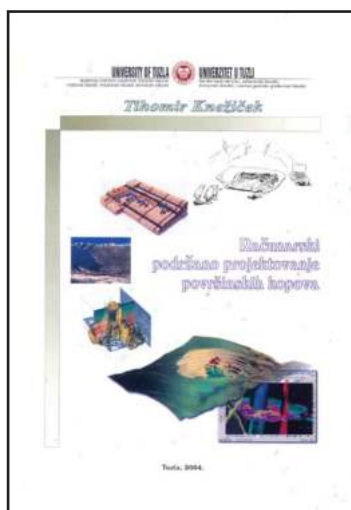

Sa ljetovanja u Podgori,
Tihomir Knežiček 1962.

Tihomir Knežiček u Zabranjenom gradu,
Kina 2001.

U periodu do 2009. godine, Tihomir Knežiček je objavio pet stručnih knjiga iz oblasti rudarstva.

Stoljeće Italijana u Tuzli

Knežiček Smilja i Tihomir
u kafani 2002. na proslavi
godišnjice braka

Obitelj Knežiček Tihomir, Smilja, Marija i Sonja u
Maksimiru 2009.

Marija i Sonja Knežiček u Štivoru 2008.

Sandjan i Tihomir Knežiček
u stanu na Brčanskoj Malti u
jesen 2000.

Miroslav Zamboni, sin Rudolfa i Marije Zamboni, rođen je 2.2.1937. godine u Tuzli, u Solani. Miroslav je završio Osnovnu školu u Solani, i upisao "Državnu Realnu gimnaziju" 1947. godine. Nakon završetka gimnazije, otišao je 1956. godine na studije u Zagreb. Dok je išao u gimnaziju, igrao je košarku u prvoj ligi u KK "Sloboda", ranije u "Proleteru" Kreka. Tokom studiranja upoznao je buduću suprugu Ljerku (rođena Adamčić). Nije završio studije, a zaposlio se u građevinskoj firmi na administrativnim i finansijskim poslovima. Na sličnim poslovima je radio sve do penzije 1.1.1993. godine. Živio je u naselju Vrbik kod Ljerkinih roditelja, a od 1969. godine nastanjen je u naselju Botinec u Zagreb.

Miroslav Zamboni u školi

Miroslav Zamboni na studijima u Zagrebu

Miroslav Zamboni 2009. u Zagrebu

Miroslav se vjenčao sa Ljerkom Adamčić u Zagrebu 2.4.1960. godine. Ljerka Adamčić je rođena 16.7.1940. godine u Varaždinu, od oca Viktora, sudskog zvanika iz Zagreba i majke Ivke, rođena Degsler iz Varaždina. Ljerka je

Obitelj Zamboni (Ljerka, Miro i Darije) i obitelj Knežiček (Antonija, Zdenko, Željko i Tihomir) oko 1963.

završila Osnovnu školu i gimnaziju u Zagrebu, a napustila Filozofski fakultet kad je upoznala budućeg supruga Miroslava. Cijeli radni vijek je radila kao općinski službenik za radne odnose u Trnju i Općini Novi Zagreb. Penzionisana je 1991. godine.

Ljerka Zamboni 2009.

U braku su dobili sina Darija Zamboni (rođen 2.5.1960. godine u Zagrebu) i kćerku Arijanu Zamboni (rođena 5.3.1972. godine u Zagrebu).

Sin Miroslava i Ljerke, **Darije Zamboni** školovao se u Zagrebu i završio Srednju drvenu tehničku školu 1979. godine. Otišao u Postojnu na odsluženje vojnog roka, i tokom jednog odsustva vjenčao se u decembru 1980. godine sa Jasnom (rođena Dragičević). Darije je najveći dio radnog vijeka proveo u građevinarstvu na raznim poslovima, a zbog zdravstvenih problema sa srcem odlazi u invalidsku penziju 2010. godine.

Ljerka i Miro Zamboni 2003. u Botincu, Zagreb

Darije Zamboni i Tihomir Knežiček
2009. u Zagrebu

Darije Zamboni u Novoj Gradiški
1992. kao pripadnik vojne
policije

Darije se drugi put oženio u martu 1985. godine sa Željkom, rođena Grim, 9.5.1964. godine u Zagrebu. Željka ima oca Antuna, majku Danicu i sestru blizanku Branku i drugu sestru Irenu. U braku su dobili troje djece. Sin Sandro je rođen 8.7.1985. godine u Zagrebu. Završio je Osnovnu školu i nema stalnog zanimanja. Kćerka Ana je rođena 23.10.1990. godine u Zagrebu. Udala se 2009. godine za Solar Tomislava sa kojim ima sina Tonija, rođen 19.11.2008. godine. Ana je domaćica, bez zaposlenja. Kćerka Elena je rođena 14.8.1993. godine u Zagrebu. Završila je Ugostiteljsku školu i živi sa majkom Željkom. Darije se rastavio od Željke 1998. godine i od tada uglavnom živi sa roditeljima u Botincu.

Zamboni Sandro, Ana i Elena

Kćerka Miroslava i Ljerke Zamboni, **Arijana Zamboni** je završila osnovno školovanje u Zagrebu u Botincu, a nakon 2,5 godine Upravne škole napušta školovanje i udaje se 1992. godine za Šobačić Nenada iz Zagreba. Nenad ima oca Ljubomira, majku Ružicu, a imao je brata koji je umro u dvadesetoj godini života. Arijana Zamboni-Šobačić i Nenad imaju kćerku Marinelu Zamboni-Šobačić, rođena 19.12.1992. godine u Zagrebu. Osnovnu školu završila u Botincu, a trenutno je učenik III razreda gimnazije. Arijana je rastavljena od 2000. godine i sa kćerkom Marinelom živi kod roditelja u Botincu. Arijana je bila aktivni stonoteniser i osvojila ekipno prvenstvo parova Jugoslavije u stonom tenisu 1980. godine u Doboju.

Arijana i Marinela Zamboni-Šobačić 2003. u Botincu, Zagreb

Marinela Zamboni-Šobačić 2009.

FERDINAND (FERDO) ZAMBONI je treći potomak Amadea i Fiorenze. Ferdinand je rođen u Vranduku 7.9.1905. godine. Završio Osnovnu školu i kolarski zanat u Tuzli. Nakon završetka gradnje tunela Vranduk, došao je 1918. godine sa roditeljima u Bukinje. Prije rata je bio proganjan kao komunista, bio u zatvoru 1929. godine, a kasnije bio sa Pašagom Mandžićem aktivista u radničkom pokretu. Nije služio vojsku jer nije imao dovoljno tjelesne težine. Doselio je sa obitelji 1941. godine u Donju Kolonu u Miladijama, a od 1942. godine prešli su u kuću na kraju Donje kolone.

Ferdo je radio kao kolar – pravio kola i fijakere u rudniku „Bukinje“ i „Kreka“. Nakon penzionisanja, prešao u Rudarsku školu i radio kao instruktor praktične nastave. Ferdo je 1928. godine u Bukinju oženio Miladu Netrefovu, Čehinju po porijeklu. Milada je rođena 22.12.1907. godine u Kladnu, Čehoslovačka.

Bio je tokom rata mobilisan od strane hrvatske vojske, a od oktobra 1943. godine se priključio 18. hrvatskoj brigadi (nije evidentiran kao učesnik NOR-a). Ferdo je umro 14.10.1982. godine i sahranjen na groblju Borić, Tuzla.

Ferdinand i Milada su u braku imali četvero djece (dva sina: Antu i Zdenka i dvije kćerke: Anu i Ilonu) od kojih troje se rodilo u Bukinju, a jedno u Kreki.

Zamboni Ferdo i Milada u Podgori 1953. sa sinom Zdenkom

Ankica (Ana) Zamboni, kćerka Ferde i Milade, rođena je 20.7.1929. godine udala se za Antona Vidovića 1950. godine. Ankica je po profesiji bila frizer. Umrla je u Tuzli 13.6.2009. godine nakon kraće bolesti. Anton je umro ranije. U braku su dobili dva sina: Vladimira, rođen 15.5.1952. godine, i Branimira, rođen 15.4.1955. godine. Danas oba sina imaju po dvoje djece, svi žive i rade u Tuzli.

Ankica Vidović, rođena Zamboni

Anto Zamboni u
mlađim danima

Anto Zamboni, sin Ferdinanda i Milade, je rođen 20.6.1931. godine u Bukinju. Radio je kao stolar, kasnije radio kao konduktar u „Gradskom saobraćajnom preduzeću Tuzla“. Otišao je u penziju 21.6.1986. godine. Živio je u Bukinju, pa do 1961. godine stanovao u Donjoj Koloni u Miladijama, a onda preselio u Slavinoviće. Vojsku je služio od 1950. godine u Kraljevu i Pančevu. Za vrijeme Drugog svjetskog rata bio u Tuzli sa roditeljima. U 14. godini (1945. godine) išao, zajedno sa Elvirom Josić, na dobrovoljnu akciju branja kukuruza u Vojvodinu.

Anto Zamboni u Slavinovićima
2010.

U općini Tuzla vjenčao se 4.6.1955. godine sa Slobodankom Đuranović (rođena 28.4.1935. godine u Doknju, otac imao kovačnicu u Doknju). Imala je tri brata, svi iz Doknja i Crnog Blata. Radila je 10 godina u preduzeću „Frizeraj“ na poslovima uređenja veša i odatle se penzionisala. U braku su dobili troje djece. Najmlađi sin Jadranko, rođen 17.3.1957. godine u Kreki, poginuo je nesretnim slučajem 27.10.1963. godine prilikom pada sječnog stabla u Križanima. Drugi sin Boro rođen je 24.11.1958. godine, a sin Darko rođen je 24.7.1963. godine u Tuzli. Supruga Slobodanka je umrla 1994. godine od raka debelog crijeva, a sahranjena je na groblju Borić. Anto živi trenutno sa Anom Paligorić iz Slavinovića, rođena 16.11.1935. godine u Tuzli.

Zamboni Milada i sin Boro

Zamboni Boro 1975.

Boro Zamboni, sin Ante i Slobodanke, je završio srednju Hemijsku školu u Tuzli, a radi kao vozač u Italiji, gdje je otišao 1992. godine. Oženjen je Tenzilom Trokić, rođenom 1966. godine u Dubravama. Imaju kćerku Lidiju, rođena 3.6.1988. godine u Tuzli.

Zamboni Lidija kćerka Bore
1998.

Darko Zamboni je završio Ekonomski fakultet, a radi u Italiji. Oženjen je Sanjom Radić, oca Drage, rođena u Travniku 1963. godine. Imaju sina Andrea, rođen 1996. godine.

Zamboni Darko 1977.

Zamboni Andrea, sin Darka
Zamboni

Ilona Zamboni, druga kćerka Ferde i Milade, rođena je 12.9.1932. godine. Bila je u braku od 1953. godine sa **Vladom Gajićem** (umro 2008. godine u Tuzli). Završila za trgovca i radila kao trgovac u „Robnoj kući Kreka“ i „Bulevar“ u Tuzli. Nakon srčanog oboljenja, penzionisala se i umrla od srčanih tegoba

18.12.1986. godine. Ilona i Vlado su u braku dobili tri kćerke: Tomislavu, Vesnu i Darinku. Žive u Boljaniću kod Doboja. Sve su udate, sve imaju po dvoje djece, a žive u Boljaniću.

Zdenko Zamboni je drugi sin Ferde i Milade, rođen 1.1.1948. godine. Zdenko je elektrotehničar, a u braku je sa Nasvetom Agić rođena 1952. godine u Maglaju. Žive u Maglaju. Imaju dvoje djece Svjetlanu, rođena 17.2.1972. godine i Lidiju, rođena 24.1.1974. godine. Svjetlana je udata i ima dvoje djece, živi i radi u Maglaju. Lidija je udata, ima jedno dijete, živi i radi u Italiji.

Zamboni Ana

ANA ZAMBONI je rođena 10.06.1907. godine u Vranduku, kao najstarija kćerka Amadea i Florence Zamboni, a umrla je 8.3.1977. godine u Tuzli.

Dana 28.04.1928. godine udala se za Josić Miju koji je rođen 04.09.1906. u Vijaki, a umro 27.03.1986. godine u Tuzli.

Josić Mijo

Krsni list Ane Zamboni

NADBISKUPIJA VRHBOSANSKA ARCHIDIOECESIS VRHBOSNENSIS			
ŽUPNI URED Officium parociale			
Br. 907/93	(Adresa)		
Nr. 907/93			
KRSNI LIST TESTIMONIUM BAPTISMI		Župni ured SV. ILIJE 23. Novembra 66 72000 ZENICA - po. 179 Tel. (0712) 21-606	
U matrici krštenih rimokatoličke župe in libro baptizatorum rom. cath. parociae			
svezak	za godinu	1907 strana	333 br. 132 upisano je
tomus	pro anno	pagina	nr. 132 inscriptum est
Datum krštenja Dies Baptismi	Dan	16	Mjesec Mensis
IME Nomen	Ana		Godina Annus
PREZIME Cognomen	Zamboni		Godina Annus
Datum rođenja Dies natalitatis	Dan	10	Mjesec Mensis
Mjesto rođenja Locus natalitatis	Vranduk, Zenica		
Jedinstveni matični broj građana Numerus matricularis			
Prebivalište (adresa) Domicilium	Vranduk, Zenica		
OTAC (ime, prezime, vjera) Pater (nomen, cognomen, religio)	Amadeo Zamboni, rkt		
MAJKA (ime, djev. prezime, vjera) Mater (nomen, cognomen nat., rel.)	Fiorenza s. Dona, rkt		
Roditelji crkveno vjenčani Parentes canonice coniugati	DA		
KUM (ime, prezime) Patrinus (nomen, cognomen)	Albina Čolić		
KRSTITELJ (ime, prezime, služba) Baptizans (nomen, cognomen, officium)	fra Rudolf Jablanović, župnik		
Naknadni upisi i bilješke Annotationes			
Krizmana 29. VIII. 1920. po pismu visokom gosp. dr. Ivanu Šariću u Tuzli. Vjenčana 9.04.1928 s Mijom Josić u Tuzli			
Datum Dies	02.06.1993		
(Potpis - signatur)			

NADBISKUPIJA VRHBOSANSKA
Archid-Dioecesis Vrbornensis

Vjenčani list

TESTIMONIUM COPULATIONIS

Broj ur. zap. 1774/93

U maticama vjenčanih rimo-katoličke župe SV. PETRA i PAVLA u Tuzli

sv. str. 49 br. 17 ubilježeno je: Inscriptum est:

Godine 1929. mjeseca TRAVNJA dana DEVETOG 9. IX

	Prezime, ime, zani- manje, vjera i stanje Cognomen, nomen, conditio religio, status	Mjesto i dan rođenja Locus et dies nativitatis	Prethodite i srodnost Locus habitationis et indigenatus	Roditelji prezime, ime, zanimanje Parentes cognomen, nomen, conditio
Kardinal Sponsus	JOSIĆ MIJO, KOVAČ, RKT. MOKAR	BUKINJE, 4. IX 1906.	BUKINJE, TUZLA	JOSIĆ PERO, RUĐAR ANKA i MATIJEVIĆ DOMAĆICA
Archiepis Sponsa	ZAMBONI ANA, PRIVATNICA, RKT. DJEVOJKA	VRANJE, 10. VI 1907.	VRANJE, ZENICA	ZAMBONI AMADEO PENZIONER FIORENZA i DONNA, DOMAĆICA
Svjedoci prezime, ime, zani- manje, vjera Testes Cognomen, nomen, conditio, religio	MIKLAVČIĆ STJEPAN, KOVAČ, RKT. ČEČAR KONRAD, ŽELJEZNIČAR, RKT.			
Tko je vjenčan Copulans	FRA ANĐEO FRANKIĆEVIĆ, KATOLAN			
Oprstan zapreka Dispensationes datas	BEZ ZAPREKA!			
Bilješke Observationes				

Da se ovaj izvadak iz gore spomenutih matica vjenčanih i maticama slaže, potpisani svjedoci vlasti
ručnim potpisom i župskim pečatom.

Extractum hunc e supradictis maticulis copulationum cum eisdem concurrens, infrascriptus testatur po-
pulari subscriptione et appositione sigilli parochialis.

U Tuzli dana 9 mjeseca LIPNJA god. 1929.

Fra Mladen Josić, r.k.

Ana i Mijo Josić oko 1930.

Ana i Mijo Josić 1970-ih

Vjenčani list Ane Zamboni i Mije Josić

Mijo Josić je bio kovač i radio je pri rudniku „Kreka“, a Ana je bila domaćica. Jedan dio života su živjeli u Bukinju, a prije Drugog svjetskog rata su se preselili u Kreku (kolone) i tu su živjeli do kraja života.

Imali su troje djece: Elviru, Zdenka i Karla.

Elvira Tadić, rođena Josić, je bila najstarija kćerka i rođena je 29.04.1929. godine. Udaje se za Tadić Markana i zasnivaju obitelj u Živinicama. Ona tu živi do svoje smrti 20.02.1996. godine. Elvira je bila po zanimanju službenica, a Markan trgovac.

Tadić Elvira i Markan sa unukom Hrvojem, 1981.

Josić Mijo, Vlado Tadić, Elvira Tadić, Markan Tadić, Ana Josić, Viktor Tadić, Tuzla 1970-ih

Imali su dva sina, Vladu rođenog 1950. godine i Viktora 1955. godine.

Vlado Tadić se oženio sa Anom Nikolić i imaju dvoje djece, Hrvoja i Anitu, a trenutno svi žive u Austriji.

Slika sa vjenčanja Ane i
Vlade Tadić 1977.

Anita i Hrvoje Tadić

Viktor Tadić se oženio sa Lucijom Lučić i imaju dvije kćerke, Marcellu i Martinu, a trenutno žive u Živinicama. Viktor je trenutno direktor BKC Živinice, a Lucija je sudija u sudu u Živinicama.

Viktor Tadić sa suprugom
Lucijom

Marcela Tadić

Martina Tadić

Zdenka Kovačević je rođena 10.12.1933. godine kao druga kćerka Ane i Mije Josić.

Zdenka Kovačević

Zdenka Kovačević

Dana 19.12.1959. godine udala se za Stanka Kovačevića koji je rođen 23.05.1935. godine, a umro 07.06.2009. godine.

Zdenka i Stanko Kovačević, fotografija sa vjenčanja (19.12.1959), sa kumovima i prijateljima (Tadić Markan, Marjanca Ulaga, Paula Samardžić, Janez Ulaga, Zdenka i Stanko Kovačević)

Zdenka i Stanko Kovačević u šetnji gradom sa prijateljima 1962.

Zdenka i Stanko Kovačević su radili u Rudničkoj garaži, kasnije dio „Transservisa“ Tuzla, i tu su dočekali penziju.

Zdenka i Stanko Kovačević su 10.1.1963. godine dobili sina Dražena.

Zdenka Kovačević sa radnim kolegama

Dražen i Stanko Kovačević, 1963.

Zdenka, Dražen i Stanko Kovačević, 1968.

Zdenka Kovačević, Josić Ana,
Dražen i Stanko Kovačević,
1963.

Dražen Kovačević se 15.1.1993. godine oženio Aidom Mulaahmetović, rođenom 8.1.1963. godine, i žive u Tuzli.

UKLONJEN TEKST I FOTOGRAFIJE NA ZAHTJEV MIRANA KOVAČEVIĆA

Karlo Josić je rođen 05.06.1943. godine, kao treće dijete Ane i Mije Josić. Do 1969. godine je živio i radio u Tuzli, a iste godine odlazi u Njemačku gdje, sa obitelji, živi i danas. 1970. godine oženio se Ksenijom Martinović, koja je rođena 20.3.1944. godine u Zagrebu. Imaju kćerku Sandru rođenu 1.12.1970. godine.

Ksenija i Karlo Josić, fotografija sa vjenčanja (1970), sa rodbinom, kumovima i prijateljima

Ana Josić sa unukom Sandrom, 1971.

Ksenija Josić, Sandra Josić, Dražen Kovačević, Karlo Josić, Ana Josić, Božana Martinović, Mijo Josić, 1972.

Stanko Kovačević, Ksenija Josić, Zdenka Kovačević, Vlado Tadić, Karlo Josić, Ana Josić, Mijo Josić, Viktor Tadić Dražen Kovačević i Sandra Josić, 1970-ih

Zdenka Kovačević, Ksenija Josić, Ana Josić, Elvira Tadić, Karlo Josić, i Dražen Kovačević (1970-ih)

ALBINA JURIŠEVIĆ (rođena Zamboni), je najmlađa kćerka Amadea i Fiorenice Zamboni, rođena u Nemili kod Zenice 10.1.1910. godine. Bila je domaćica, bolovala od Parkinsonove bolesti od 1967. godine. Umrula je u Tuzli 6.2.1984. godine i sahranjena na groblju Borić, Tuzla. Udala se za Antona Juriševića, rođen 6.12.1901. godine u mjestu Golac, Materija, kod Opatije u Hrvatskoj, od oca Ivana i majke Antonije, rođena Momilović. Umro je u Tuzli 6.4.1973. godine, sahranjen na groblju Borić, Tuzla. Dugo godina je radio u šumsko-privrednom preduzeću, radio kao službenik u Tuzli, Kladnju i Živinicama, a penzionisan je 1966. godine.

Albina Jurišević oko 1963.
ispred zgrade gdje stanuje u
Šićkom Brodu (stoji desno)

Albina Jurišević 1965.

Anton Jurišević 1955.

Albina i Anton su živjeli u Živinicama, zatim kod Jurkasine kuće u Bukinju, pa u kući roditelja Albine Zamboni u Nikešićima između Miladija i Husina. Dana 22.7.1962. godine su preselili u stan u Šićkom Brodu, i tu živjeli do smrti.

Albina i Anton imaju četvoro djece: kćerke Gretu i Antoniju, i sinove Viktora i Miroslava.

Greta Zamboni, zvana Gerta, rođena je u Tuzli 14.11.1930. godine. Živi u Tuzli, na Sjenjaku. Bila je udata za Matović Marka (iz Užičke Požege) i živjela su u Tuzli. Greta je išla u školu u Solani, i dugo godina radila u Solani Tuzla na kazanima za izluživanje soli i na pakovanju. Živjela je sa Ivicom Pendićem (umro u Tuzli) i njihovim sinom Zoranom Pendićem. Zoran radi kao ekonom u JU "Obdanište Naše dijete" u Tuzli. Bio je oženjen sa Cicom Todić iz Dvorova, i nije imao potomaka u tom braku. Drugi put se oženio Aidom iz Tuzle, sa kojom ima kćerku Nikol, rođena 1994. godine.

Pendić Nikol (desno) i
Lea Jurišević

Antonija Kubinek, rođena Zamboni, zvana Tonkica, rođena je 7.10.1935. godine u Živinicama. Živi u naselju Batva u Tuzli. Radila je kao blagajnik u "Rudniku Bukinje", a odatle je prešla da radi u "Stambeno preduzeće" gdje je ostala do penzionisanja. Udala se za Kubinek Miroslava iz Bukinja. Miroslav je bio rudarski tehničar u rudniku Kreka, a umro je 2003. godine. Antonija i Miroslav imaju dvoje djece: Marcelu i Branislava.

Antonija Kubinek sa unukom,
13.4.1978.

Marcela Dragičević, rođena Kubinek 10.4.1956. godine u Tuzli, završila je Medicinsku školu i radila na odjelu hirurgije u UKC "Gradina" Tuzla. Udala se za građevinskog tehničara Gorana Dragičevića iz Tuzle. Imaju dvoje djece: Mišu (rođen 1977. godine) i Mirjanu (1978). Tokom 1994. godine svi su otišli u SAD i tamo danas žive.

Gordan i Marcela Dragičić
sa sinom Mišom u Tuzli
1988.

Branislav Kubinek je oženjen Slobodankom iz Lopara. Otišao je u SAD i živi u Čikagu u blizini sestre Marcele. Branislav i Slobodanka imaju sina Marija, rođen u Tuzli 1984. godine i kćerku Marijanu, rođena 1985. godine u Tuzli.

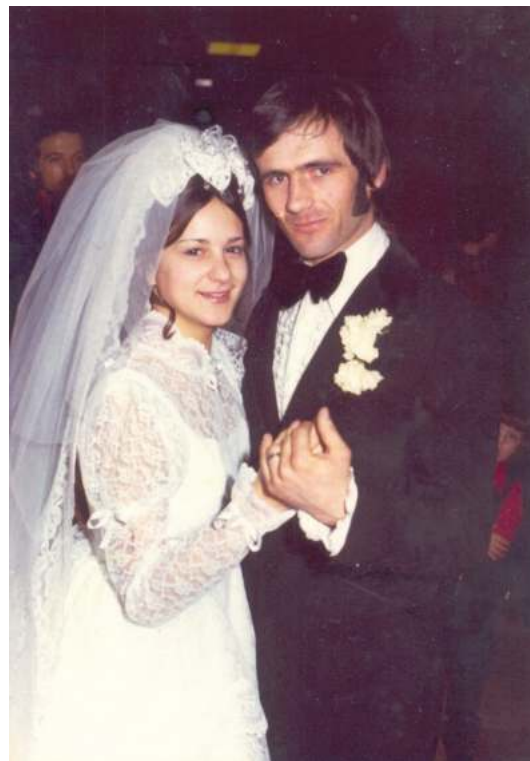
Branislav Kubinek

Branislav Kubinek i
Slobodanka (lijevo)

Viktor Jurišević je rođen 9.11.1941. godine u Živinicama. Radio je kao mašinski tehničar u "Rudniku Bukinje", igrao nogomet u FK "Rudar" Bukinje. Kao talentovan nogometaš pozvan je u Austriju da tamo nastavi nogometnu karijeru. Iz Austrije je otišao u SAD gdje i danas živi kao penzioner. U SAD je 1973. godine oženio Nancy Galović, porijeklom iz Hrvatske. Viktor i Nancy imaju troje djece: Mišel (rođena 1974. godine), Nikol (rođena 1976. godine) i Toni (rođen 1983. godine). Obje kćerke su udate – Nikol ima dva sina, a Mišel dva sina i kćerku. Toni je na studijima.

Vjenčanje Viktor i Nancy
1973.

Viktor Jurišević sa
kćerkama Mišel i Nikol

Miroslav i sin Danijel Jurišević, Viktor
Jurišić, Davor Jurišić i Zoran Pendić,
2007.

Miroslav Jurišević je rođen u Bukinju 24.11.1946. godine. Osnovnu školu je završio u Bukinju, a u Školi Učenika u Privredi (ŠUP) izučavao je automehaničarski zanat. U vojsku JNA je otišao 1966. godine, a po povratku radio u "Rudniku soli Tušanj". U rudniku je radio do penzije, 1973. godine. Tokom 1968. godine u Požegi je upoznao buduću suprugu Selenu. Vjenčali su se 12.8.1970. godine u Tuzli. Selenu je rođena Matović, od oca Dušana i majke Stane iz Užičke Ježevica, u blizini Užičke Požege. Selenu je domaćica, a sa Miroslavom živi u stanu u Šićkom Brodu.

Jurišević Miroslav i Selenu sa unukom 2002.

Jurišević Miroslav sa unukama Leom i Mateom, 2008.

Miroslav i Selenu imaju dva sina. Davor je završio Saobraćajnu školu u Tuzli, bio je u vojsci, a 1992. godine otišao u Njemačku. Tamo radi u autoindustriji. Vjenčao se 8.11.2001. godine sa Marinom Kovačić iz Hrvatske, i imaju dvije kćerke: Leu (rođena 15.6.2003. godine) i Mateu (rođena 16.4.2006. godine). Drugi sin Danijel rođen je 4.7.1983. godine u Tuzli. Završio je saobraćajnu školu (profesionalni vozač). Jedno vrijeme je radio u trgovini, a zadnjih nekoliko godina radi kao vozač za kompaniju "RIVA" Tuzla. Nije oženjen i nema potomaka.

Zamboni Albina i unuk Davor
1971.

Davor Jurišević, supruga Marina,
djeca Lea i Matea, 2007.

Braća Daniyel - Deni i Davor
Jurišević

LITERATURA

1. 15. *majevička brigada*, knjiga II, Grafičar, Tuzla, 1987.
2. 18. *hrvatska brigada*, edicija, Grafičar, 1988.
3. 2. *krajiška brigada – ratna sjećanja*, Vojnoizdavački i novinski centar, Beograd, 1988.
4. 21. *tuzlanska brigada*, edicija, Univerzal Tuzla, Tuzla, 1988.
5. B. Begović, *Šumska privreda Bosne i Hercegovine 1918 – 1941*, Institut za istoriju, Sarajevo, 1985.
6. B. Čović, *Tragovi prehistorijskih migracija u sjeveroistočnoj Bosni*, Članci i građa za kulturnu historiju istočne Bosne, Zavičajni muzej u Tuzli, br. 3, 1959.
7. B. Madžar (priredio), *Generalni štrajk rudara Bosne i Hercegovine u Husinska buna 1920*, Grafičar, Tuzla, 1981.
8. D. Trifković, *Tuzlanski vremeplov II dio*, Pres kliping Beograd, Beograd, 1983.
9. D. Trifković, *Tuzlanski vremeplov III dio*, Grafičar, Tuzla, 1988.
10. D. Trifković, *Tuzlanski vremeplov IV dio*, Grafičar, Tuzla, 1990.
11. D. Trifković, *Tuzlanski vremeplov V dio*, Grafocoop, Tuzla, 1997.
12. D. Trifković, *Tuzlanski vremeplov*, Pres kliping Beograd, Beograd, 1981.
13. Dž. Pašić, *Zemlja između istoka i zapada – Tuzla*, Bosnia Ars, Tuzla, 1996.
14. F. Hauptman, *Bosanske finansije i Kallayeva industrijska politika*, Glasnik Arhiva i Društva arhivskih radnika BiH, 1972-73, XII-XIII, 1973.
15. F. Pisoni, *Un solco lungo 50 anni, L'Associazione Trentini nel Mondo dal 1957 al 2007*, Trentini nel mondo, Trento, 2007.
16. Handžić, *Tuzla i njena okolina u XVI vijeku*, str. 15. Sarajevo, 1975.
17. J. Perić i Dž. Pašić, *Lukavac u radničkom pokretu NOR-u i revoluciji*, Opštinski odbor SUBNOR-a, Opštinski komitet SK i Opštinsko vijeće Saveza sindikata Lukavac, Lukavac, 1990.
18. Katalog - Almanah - Izložba *Italijani na tlu Bosne i Hercegovine, Vrijeme prošlo vrijeme buduće*, Autor Zdravko Latal, Sarajevo 29. XI – 3.XII. 2003, Udruženje Građana Italijanskog Porijekla – Sarajevo, 2003.
19. *L'enmigrazione nel Primiero* Corrado Trotter, *A la mattina all'alba*, Trento Italija, decembar 1894.
20. Lična dokumentacija i kazivanja članova italijanske zajednice u Tuzli i okolini
21. M. Failo, *Tanti volti, un'unica comunita, Storia e realta dei Circoli Trentini nel mondo*, Associazione Trentini nel Mondo, Trento, 2007.

22. M. Gončić, *2 krajiška brigada*, Vojnoizdavački zavod Beograd, 1984.
23. M. Hadžijahić, *Muslimanske rezolucije iz 1941. god*, Zbornik "1941 u istoriji naroda BiH", V. Masleša, Sarajevo, 1973.
24. M. Klapić, *Tuzla kao razvojni centar sjeveroistočne Bosne*, Ekonomski institut Tuzla, 2002.
25. M. Sartorelli, *Ai confini dell'impere, L'emigrazione trentina in Bosnia 1878-1912*, Provincia Autonoma di Trento, Trento, 1995.
26. Minestre, gnocchi e polenta La biblioteca della Repubblica, *L'Enciclopedia della cucina italiana*, oktobar 1975.
27. Provincia Autonoma di Trento, *Trentino da toccare da vivere*, Ufficio Emigrazione, Trento, 1996.
28. Provincia Autonoma di Trento, Ufficio Emigrazione, *Emigranti, Quaderno di storia dell'emigrazione trentina per la scuola media inferiore*, Trento, 1996.
29. Puš, *Neolitsko naselje u Tuzli*, Članci i građa za kulturnu povijest istočne Bosne, Zavičajni muzej u Tuzli, br. 1, 1957.
30. R. Mahmutćehajić, *Sarajevski eseji*, Durieux, Zagreb, 2000.
31. Saponi nel territorio Carlo Malerba, Enzo Merz Edizioni Sait, *Trentino*, Trento Italija, decembar 2000.
32. *Spomen knjiga poginulih tuzlanskih boraca NOR-a i žrtava fašističkog terora 1941-1945. godine*, Udruženje antifašista i boraca NOR-a općine Tuzla, PrintCom, Tuzla, 2007.
33. *Stoljeće HKD „Napredak“ Tuzla*, Zbornik radova, HKD Napredak Tuzla, Tuzla, 2008.
34. S. Trogu - Osmanbegović, *L'identità in Bosnia - Erzegovina fra categorie etniche detentrici di diritti collettivi e identificazione individuale. Analisi dell'identità etnica e civica nella città di Tuzla (Identitet u Bosnia i Hercegovini između etničkih kategorija kao nosioci kolektivnih prava i individualne identifikacije. Analiza etničkog i građanskog identiteta u gradu Tuzli)*, doktorska disertacija, Univerzitet u Trstu, Italija, 26.04.2010.
35. T. Vujasinović, *Ozrenski partizanski odred*, Svjetlost, Sarajevo, 1979.
36. *Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji*, knjiga druga, Univerzal, Tuzla, 1984.
37. *Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji*, knjiga prva, Univerzal - Grafičar, Tuzla, 1979.
38. *Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji*, knjiga treća, Univerzal, Tuzla, 1987.
39. *Tuzlanski partizanski odred*, Grafičar, Tuzla, 1988.
40. www.cafenjak.com/Forum/
41. *Zapisi hrvatskih narodnih boraca, Robija*, Zagreb, 1936.

Podršku u izdavanju monografije pružili:

Vlada Tuzlanskog kantona

Općina Tuzla

Udruženje Trentini nel mondo